

TÜRKİYE BÜYÜK MİLLET MECLİSİ

YASAMA DÖNEMİ

24

YASAMA YILI

2

**MİLLÎ EĞİTİM, KÜLTÜR, GENÇLİK VE SPOR
KOMİSYONU**

TUTANAK DERGİSİ

10 Mart 2012 Cumartesi

MİLLÎ, EĞİTİM, KÜLTÜR, GENÇLİK VE SPOR KOMİSYONU

GÖRÜŞME TUTANAKLARI

10 Mart 2012 Cumartesi

---0---

K O N U

İlköğretim ve Eğitim Kanunu ile Bazı Kanunlarda
Değişiklik Yapılmasına Dair Kanun Teklifi (2/358) (Devam)

Sayfa

1:117

İ Ç İ N D E K İ L E R

BİRİNCİ OTURUM

Sayfa

1:67

Madde 5

1

Avni ERDEMİR	(Amasya)	1:3
Fatma Nur SERTER	(İstanbul)	3:5, 27, 28, 29, 30, 31, 65
Ali Haydar ÖNER	(Isparta)	5:9, 10, 10:11, 11:13, 16, 18,19, 27, 28, 29, 31, 37, 38
Metin Lütfi BAYDAR	(Aydın)	5, 9, 11, 19, 23:26, 30, 32:33, 63
Recep ÖZEL	(Isparta)	5, 6, 8, 9, 55, 56
Selçuk ÖZDAĞ	(Manisa)	5, 6, 7, 29
İsmet UÇMA	(İstanbul)	5, 6, 40:42
Mehmet Ali OKUR	(Kocaeli)	6, 10
Ömer DİNÇER (Millî Eğitim Bakanı)	(İstanbul)	6, 9:10, 10, 11, 47, 64, 65, 66:67
Mevlüt AKGÜN	(Karaman)	7
İsrafil KIŞLA	(Artvin)	7, 36:37
Engin ÖZKOÇ	(Sakarya)	7, 15:18
Mahir ÜNAL	(Kahramanmaraş)	7:8, 33

Hakan ŞÜKÜR	(İstanbul)	8
Fatih ŞAHİN	(Ankara)	8
Aykut ERDOĞDU	(İstanbul)	11
Orhan DÜZGÜN	(Tokat)	12
Recep GÜRKAN	(Edirne)	13:15
Fikri IŞIK	(Kocaeli)	18, 19:21, 29, 33, 60, 64, 65
Ahmet TOPTAŞ	(Afyonkarahisar)	19, 20, 60:63
İdris YILDIZ	(Ordu)	19, 20, 21
Kamer GENÇ	(Tunceli)	20, 21, 35, 43, 51:54
Özcan YENİÇERİ	(Ankara)	20, 21:23
Aytuğ ATICI	(Mersin)	23
Orhan ATALAY	(Ardahan)	27:32, 45
Enver YILMAZ	(İstanbul)	28, 29
Mehmet ALTAY	(Uşak)	30
Özgür ÖZEL	(Manisa)	30
Aylin NAZLIAKA	(Ankara)	31
Zeyid ASLAN	(Tokat)	31
Harun KARACA	(İstanbul)	32
Ali SERİNDAG	(Gaziantep)	33
Mehmet Naci BOSTANCI	(Amasya)	33:35
İsrafil KIŞLA	(Artvin)	35:37
Akif Çağatay KILIÇ	(Samsun)	35
Alaattin YÜKSEL	(İzmir)	37:38, 38
Zühal TOPCU	(Ankara)	38:40
A.Haluk KOÇ	(Samsun)	42:45
Kadir Gökmen ÖĞÜT	(İstanbul)	43
Mustafa MOROĞLU	(İzmir)	46:48
Ayşe TÜRK MENOĞLU	(Konya)	46
Oğuz OYAN	(İzmir)	48:51
Ramazan Kerim ÖZKAN	(Burdur)	54:57
Durdu Mehmet KASTAL	(Osmaniye)	55, 57
Kazım KURT	(Eskişehir)	57:60
Faik ÖZTRAK	(Tekirdağ)	63:66
Tufan KÖSE	(Çorum)	67

İKİNCİ OTURUM

68:117

Ali SERİNDAG	(Gaziantep)	68:71, 71, 72
Orhan ATALAY	(Ardahan)	71
Gürkut ACAR	(Antalya)	72:74
Muharrem İNCE	(Yalova)	74:75
Özcan YENİÇERİ	(Ankara)	75
Engin ALTAY	(Sinop)	75
Önerge		75:76
Recep GÜRKAN	(Edirne)	76:77
Madde 6		77
Özcan YENİÇERİ	(Ankara)	77:79
Bülent KUŞOĞLU	(Ankara)	79:81
Namık HAVUTÇA	(Balıkesir)	80
Musa ÇAM	(İzmir)	81:85
Tufan KÖSE	(Çorum)	85:89
Kemal DEĞİRMENDERELİ	(Edirne)	87, 104:106
Selçuk ÖZDAĞ	(Manisa)	87, 88, 94, 95, 96

Nebi BOZKURT	(Mersin)	88, 96, 98
Mehmet Emin ZARARSIZ (Millî Eğitim Bakanlığı Müsteşarı)		88
Osman Oktay EKŞİ	(İstanbul)	89:92
Tanju ÖZCAN	(Bolu)	92:97
İsrafil KIŞLA	(Artvin)	93, 96
Aytuğ ATICI	(Mersin)	93
Osman ÇAKIR	(Düzce)	93, 95, 101, 106, 107
Mahmut TANAL	(İstanbul)	93,109:111
Mehmet Şevki KULKULOĞLU	(Kayseri)	93, 97, 97
Akif Çağatay KILIÇ	(Samsun)	93, 94
Mahir ÜNAL	(Kahramanmaraş)	94, 95
Fatih ŞAHİN	(Ankara)	95, 97
Emrullah İŞLER	(Ankara)	96, 97
Haydar AKAR	(Kocaeli)	98:101
Sakine ÖZ	(Manisa)	101:104
Ali ERCOŞKUN	(Bolu)	102
İlhan ÖZKES	(İstanbul)	106:109
Ali Haydar ÖNER	(Isparta)	107, 112:114
Salih ÇELİK (Millî Eğitim Bakanlığı Müsteşar Yardımcısı)		112
Mehmet Naci BOSTANCI	(Amasya)	114:117
Haluk Ahmet GÜMÜŞ	(Balıkesir)	115
Ali ÖZGÜNDÜZ	(İstanbul)	117
Muharrem IŞIK	(Erzincan)	117

Açılma Saati: 10.39

Kapanma Saati: 22.03

10 Mart 2012 Cumartesi

BİRİNCİ OTURUM

Açılma Saati: 14.28

BAŞKAN : Nabi AVCI (Eskişehir)

BAŞKAN VEKİLİ : Avni ERDEMİR (Amasya)

SÖZCÜ : Fikri IŞIK (Kocaeli)

KÂTİP : Osman ÇAKIR (Düzce)

----- 0 -----

BAŞKAN – Millî Eğitim, Kültür, Gençlik ve Spor Komisyonunun değerli üyeleri, Sayın Bakan, değerli milletvekillerimiz, ilgili kurumlarımızdan gelen değerli katılımcılar, basınımızın değerli mensupları; Komisyonumuzun 24'üncü Dönem İkinci Yasama Yılı 11'inci toplantısını açıyorum. Toplantı yeter sayımız fazlasıyla vardır.

Dün alınan karar gereğince, (2/358) esas numaralı İlköğretim ve Eğitim Kanunu ile Bazı Kanunlarda Değişiklik Yapılmasına Dair Kanun Teklifi'nin görüşmelerinin alt komisyon tarafından kabul edilen metin üzerinden yapılması kabul edilmiş ve teklifin 4'üncü maddesi oylanarak kabul edilmişti.

Görüşmelerimize kaldığımız yerden devam ediyoruz.

Şimdi teklifin 5'inci maddesini okutuyorum:

MADDE 5- 222 sayılı Kanuna aşağıdaki ek madde eklenmiştir.

"EK MADDE 4- Bu Kanunun 76 ncı maddesinin birinci fıkrasının (b) bendine göre elde edilen gelirler, il özel idarelerince, ortaöğretim kurumlarının arsa temini, binalarının yapım, bakım ve onarımı ile diğer ihtiyaçlarının karşılanması için de kullanılır."

BAŞKAN – Şimdi, teklifin 5'inci maddesi üzerinde ilk söz Sayın Avni Erdemir'de.

Buyurun Sayın Erdemir.

AVNİ ERDEMİR (Amasya) – Sayın Başkanım, çok değerli komisyon üyesi arkadaşlarım, Değerli Bakanım, değerli milletvekili arkadaşlarım; sözlerimin başında hepinizi saygıyla, sevgiyle selamlıyorum.

Konuşmamda üslubumu tayin ederken Yunus Emre'nin " Söz ola kese savaşı/Söz ola kestire başı/Söz ola ağılı aşı/Yağ ile bal ede bir söz." düsturu gereğince olabildiğince yumuşak bir şekilde yapmaya çalışacağım.

Değerli arkadaşlarım, Komisyonumuz alt komisyonun raporu üzerinde bugün 6'ncı gündür çalışmasını devam ettiriyor yani 5 günde 4 madde tamamladık ve bugün 6'ncı gün, beş gündür

üzerinde durduğumuz en önemli kavram “uzlaşma” kavramı. “Uzlaşma” kavramına her birimiz farklı anlamlar yükledik, “uzlaşma”ya her birimiz farklı açılardan baktık, çok değerli muhalefetteki milletvekili arkadaşlarımız iktidar partisini, AK PARTİ’yi, bizi hep uzlaşmazlıkla suçladılar, “Hiç uzlaşma aramıyorsunuz.” dediler. Bir taraftan “Bu, bugün Komisyona gelen metin alt komisyonda yüzde 60 değişikliğe uğradı.” dediler, bir taraftan da “Ne sivil toplum örgütlerini dinliyorsunuz, ne muhalefet partisini dinliyorsunuz, bizim önerilerimize, görüşlerimize kapalısınız.” dediler.

Değerli arkadaşlar, ya bizim uzlaşmaya kapalı olduğumuz yanlış veyahut da alt komisyonda yüzde 60’ın üzerinde değişiklik yapıldığı fikri yanlış, her ikisini de söyleyen muhalefet partisindeki arkadaşlarım. Biz, evet, alt komisyonda sivil toplum örgütlerini dinledik, evet, eğitimle ilgili olan bütün dernekleri, sendikaları dinledik, muhalefeti dinledik, hakikaten alt komisyonda büyük değişiklikler yaptık. Bu, bizim uzlaşmacılığımızın en önemli kanıtıdır, tespiti değerli arkadaşlarım.

Değerli arkadaşlarım, bugün görüştüğümüz 5’inci madde, ben inanıyorum ki üzerinde en ufak bir tartışmanın olmadığı, olmayacağı bir madde. Zira 222 sayılı İlköğretim Kanunu’nun 76’ncı maddesinin (b) bendi gereği özel idare gelirleri mutlaka en az yüzde 20 eğitime ayrılır. Alt basamağı yüzde 20’dir fakat bu biraz önce ifade ettiğim 76’ncı madde gereği, değerli arkadaşlar, sadece ilköğretimin arsa temininde kullanılabilirdi, bina yapımında, onarımında kullanılıyordu, oysa getirdiğimiz yenilikle diyoruz ki, bir ilde ihtiyaç varsa -ki bunu en fazla valilerimiz bilir- bir ilde ortaöğretime de ihtiyaç vardır, ilköğretim için ayrılan ödenekler bu maddeyle, değerli arkadaşlarım, ortaöğretimin arsa temini, bina yapımı, onarımı için de kullanılacaktır.

Değerli arkadaşlar, bir de muhalefetteki arkadaşlarımızın, Divanı, özellikle bizi, yönetirken ki tutumumuzla ilgili eleştirileri oldu, sert buldular, otoriter buldular. Ben onlara kısa bir anekdot anlatmak istiyorum değerli arkadaşlar.

Derler ki bir yolcu şehirler arası bir yolculuğa çıkıyor. Yol esnasında yoruluyor, bir tesiste duruyor. Tesiste ihtiyaçlarını giderdikten sonra bakıyor orada bir çömlekçi var. Evet, çömlekçiye uğruyor, bakıyor orada nurani sakallı, beyaz sakallı gayet düzgün bir insan var, onun yanına gidiyor “Amca, ne satıyorsunuz? diyor. “Çömlek.” Çömleklere bakarken diyor ki: “Ya, bana da lazım olabilir, güveç için bir çömlek alayım.” Bakarken bütün çömlekleri altüst ediyor, tangır tungur yuvarlanıyor, tabii mahcup oluyor yolcu. Bunun üzerine çömlekçi diyor ki: “Üzülme evladım, üzülme, olur böyle şeyler.” diyorlar, gönlünü alıyor, ona bir çömlek veriyor ve o, yoluna devam ediyor. Tabii, bu hoşgörü karşısında çok mutlu oluyor. Yıllar geçiyor tekrar o güzergâhta yolculuk yaparken “Şurada bir çömlekçi amca vardı, beyaz sakallı, hoşgörülü, ne yapıyor, şunun yanına bir uğrayayım.” diyor. Bakıyor ki orada çömlek yok, bir karpuzcu tezgâhı var, başında da siyah sakallı, biraz da genç bir delikanlı var. Yanına uğruyor, diyor ki “O ihtiyarın hatırına şuradan bir karpuz alayım.” Karpuzlara bakarken oradaki o siyah sakallı genç diyor ki: “Hemşehrim, hop, karpuzla öyle bakılmaz.” diyor. “Ya,

karpuzu bakıyorum, ne var bunda?” “Sen zannediyorsun ki beni çömllekçi. Ben çömllekçi değilim, onun halifesiyim.” diyor. Buradan diyeceğim şu: Ben Nabi Avcı değilim, kusura bakmayın, ben onun halifesiyim diyorum, onun yerine bakıyorum ancak, bizden ancak bu kadar olur diyorum, çok teşekkür ediyorum.

BAŞKAN – Estağfurullah.

Şimdi, Avni Bey’e bu iltifatı için teşekkür ederim ama sözlerini bitirirken doğrusu halifenin “bir sonraki gelen” anlamında kullanıldığını bilmeyen değil de bilmezlikten gelen bazı üyelerimiz bunun üzerine de bir tartışma inşa ederler diye korktum. Çok teşekkür ederim. Süreyi de çok güzel kullandınız, onun için de ayrıca teşekkür ediyorum.

Şimdi, Sayın Fatma Nur Serter, buyurun efendim.

FATMA NUR SERTER (İstanbul) – Sayın Başkan, komisyonun değerli üyeleri, ayakta kalan saygıdeğer milletvekilleri ve hiç oturamayan basın mensupları; gerçekten toplantının bu salonda yapılmış olmasından çok büyük bir üzüntü ve kaygı duyduğumu sırf kayıtlara geçmesi için burada bir kez daha ifade etmek istiyorum.

Şimdi, gerçekten 4+4 sisteminin neden getirildiğine ilişkin bugüne kadar doyurucu, ikna edici, tatmin edici hiçbir açıklamayı duyamadığımızın da altını çizerek söze başlamak istiyorum. Şimdi, neye göre yolumuzu çiziyoruz, neye göre belirliyoruz, kriterlerimiz nelerdir? Daha önceki konuşmalarımızda da ben bunu sordum, Sayın Bakanın olmadığı bir toplantıda onun gıyabında da sordum, herhâlde bir ülkenin eğitim sistemiyle ilgili temel bir yapılandırma için kollar sıvandığında uluslararası kriterler, uluslararası Türkiye’yle ilgili yayınlanan raporlar, bu konudaki önerilerin dikkate alınması gerekir. Şimdi, en son yayınlanan Dünya Bankası raporuna ben bakıyorum -ki Türkiye’yle ilgili çok ciddi, çok doğru, çok önemli birtakım öneriler getiriyor- bu raporda okul öncesi eğitimin mutlaka zorunlu, gerçekleştirilmesi gerektiğine ilişkin son derece net açıklamalar olduğunu görüyoruz. Erken çocukluk dönemine yapılacak yatırımların en yüksek oranda getirisi olan yatırımlar olduğunu Dünya Bankası ifade ediyor ve bu getiriyi de hem bireysel hem sosyal getiri olarak ifade ediyor. Zorunlu olmasının eğitimdeki fırsat eşitliğini sağlamak açısından da öneminin altını çiziyor. Neden eğitimdeki fırsat eşitliği? Şunun için: Türkiye’de “nitelikli” dediğimiz Anadolu lisesi, fen lisesi gibi okulları kazanan çocukların genellikle üst gelir grubuna ait ailelerin çocukları olduğunu görüyoruz. Oysa okul öncesi eğitim bu alanda ciddi bir eşitlemenin altyapısını hazırlayıp geleceğe dönük fırsat eşitliğini sağlamak bakımından önem taşıyor. Şimdi, yirmi dokuz ülkeyi kapsayan bir araştırmaya göre Dünya Bankası raporunda yer alan, Türk vatandaşlarının en çok endişelendikleri konuların başında, birinci sırada eğitim yer alıyor. Cumhuriyet Halk Partisinin yaptırmış olduğu son araştırma da gerçekten işsizlikten sonra eğitim, Türkiye’de halkın ikinci derecede önemli kabul ettiği ve eksikli gördüğü konu.

“Zorunlu eğitimi beş yıldan sekiz yıla çıkartarak.” diyor Dünya Bankası raporu. “4306 sayılı Yasa’nın kabulüyle 17 Ağustos 1997’de ilköğretime erişimi önemli ölçüde artıran bazı stratejilerin öncüsü olmuştur bu düzenleme.” diyor yani sekiz yıllık kesintisiz eğitimin Türkiye’de çok önemli olduğunu ve çok başarılı olduğunu ve önemli stratejilerin de altyapısını oluşturduğunu ifade ediyor. Dünya Bankası raporu “Bu yasa sonunda temel eğitimde çok önemli gelişmeler olmuş, ilköğretimde okullaşma şu anki tarih itibarıyla yüzde 98,4’e çıkmış -ki bu çok önemli bir artıştır- ve 1997’den bu yana -bu çok önemli- ilköğretime girişte yıllık artış okula başlama yaşındaki nüfus artışının önüne geçmiştir.” diyor. Yani “Okula başlama yaşındaki nüfus artışı yüzde 0,4 ama ilköğretime başlama yaşı yüzde 1,8’e ulaşmıştır artış hızı, bu, son derece önemlidir.” diyor. “Bölgeler arasındaki farkların kapanmaya başladığını” söylüyor ve bunda sekiz yıllık kesintisiz eğitimin önemini altını çiziyor. Tabii, birtakım eleştirileri var, eğitimin kalitesine dönük eleştirileri var, eksikleri ifade ediyor, “Bunların giderilmesi lazım.” diyor ama bu eksiklerin içinde eğitim sistemini yeni baştan şekillendirip “4+4” hâline getirin gibi bir öneri yok, tam tersine doğrudan eğitimin niteliğini artırıcı çok önemli ve çok yararlı öneriler var. Bunun öğretmenle bağlantılı önerileri var, zamanım zannediyorum yetmeyecek, anlatamıyorum, bundan sonraki konuşmada anlatırım. Finansman eksikliğine çok önemli, çok ciddi vurgu yapılıyor. Finansmanın en kilit konulardan birisi olduğunun altı çiziliyor ve etkili bilgi toplama açısından da eksikliklerimiz vurgulanıyor.

Şimdi, değerli arkadaşlar, değerli milletvekilleri, Türkiye, OECD ülkeleri içerisinde öğrenci başına en düşük harcama ve eğitim masrafı yapan ülkelerde sondan 3’üncü sırada. Gerçekten harcama ile nitelik arasındaki bağlantıyı tekrar anlatmama gerek yok. Türkiye’de ilköğretimde öğrenci başına 1.862 dolar harcama yapılıyor, OECD ortalaması 6.437. Biz bir şeyler yaparsak bunların üzerinde durmalıyız. Öğretmen niteliği, öğretmen niteliğinin nasıl artırılacağına ilişkin kriterler var ve öneriler var, bunların üzerinde durmalıyız. Öğretmenin aldığı ücretten mesleğinin saygınlığına kadar yapılmış ciddi değerlendirmeler var. Öğrenci profilinin düşüklüğünün nedenleri anlatılmış, öğrencinin sosyoekonomik durumu bunların başında geliyor. Düşük gelir grubuna ait ailelerin çocukları, okul ortamının niteliği bunların içinde 2’nci sırada yer alıyor. Şimdi, bütün bunlar dururken bütün bu konularda bir şeyler yapabilmek, mevcut sistem içerisinde bu eksiklikleri giderici...

(Mikrofon otomatik cihaz tarafından kapatıldı)

FATMA NUR SERTER (İstanbul) – Son cümlem.

BAŞKAN – Buyurun.

FATMA NUR SERTER (İstanbul) – Bütün bunları yapmak mümkünken yapılan nedir değerli milletvekili arkadaşlarım ve bu yasa teklifinin sahibi kimdir, sahibinin kim olduğu 18’inci Millî Eğitim Şûra’sında Eğitim-Bir-Sen’in sitesinde yer alan yazıyla anlatılıyor “18’inci Millî Eğitim Şûra’sına damgamızı vurduk ve kesintisiz eğitimin kesintili olması için bir önerge verdik.” diye.

Yazıktır, Türkiye’de bu kadar bilim kurumu varken, bu kadar eğitim sendikası varken ve aile velilerinden itibaren herkes bu kadar endişeliyken Eğitim-Bir-Sen’le Türkiye eğitiminin altüst edilmesine yazıktır diyorum.

Teşekkür ederim.

BAŞKAN – Teşekkür ederim Sayın Serter.

Sayın Ali Haydar Öner.

ALİ HAYDAR ÖNER (Isparta) – Sayın Başkan, Sayın Bakan, Komisyonumuzun ve Büyük Millet Meclisimizin değerli üyeleri, değerli basın mensupları ve görevliler...

METİN LÜTFİ BAYDAR (Aydın) – Sayın Başkan, zamanı da görebilmek için oradaki zaman çizelgesi de başlatılırsa iyi olur.

RECEP ÖZEL (Isparta) – Ayar sıkıntısı var da onun için.

METİN LÜTFİ BAYDAR (Aydın) – Efendim, göremiyoruz kaç dakika olduğunu. Ona göre arkadaşlar konuşmalarını ayarlayamıyorlar.

BAŞKAN – Orayı ayarlayamıyor musunuz?

ALİ HAYDAR ÖNER (Isparta) – Yani böyle namüsaıt bir salona mahkûm edilmemizin nedenini de akıl sahibi biri izah ederse çok memnun oluruz.

Efendim, bugün bir mutluluk içindeyim, Sayın Bakan nihayet teşrif ettiler, nerede oldukları anlaşıldı, yeni sitcom dizisi başlamış, kanal kanal dolaşılıp kamuoyu ve çocuklarımız, velilerimiz yanıltılıyor. Sayın Bakanım dikkat etsinler, adı “Pinokyo” ya çıkmasın.

“Bizim de okuryazarlarımız var.” deniyor...

RECEP ÖZEL (Isparta) – Bu yakışıyor mu sana! Ne biçim üslup böyle!

SELÇUK ÖZDAĞ (Manisa) – O sözünüzü geri alın!

ALİ HAYDAR ÖNER (Isparta) – Evet, efendim, aynen böyle.

BAŞKAN – Sayın Öner... Sayın Öner...

RECEP ÖZEL (Isparta) – Ne biçim üslup bu!

ALİ HAYDAR ÖNER (Isparta) – Efendim, yanıltıcı bilgi veriliyor.

BAŞKAN – Sayın Öner... Sayın Öner...

RECEP ÖZEL (Isparta) – Neyi yanıltıcı bilgi veriliyor?

ALİ HAYDAR ÖNER (Isparta) – Yanıltıcı bilgi veriliyor. Yanıltıcı bilgi veriliyor.

BAŞKAN – Sayın Öner...

RECEP ÖZEL (Isparta) – Ne biçim üslup bu! Hiç yakışıyor mu!

İSMET UÇMA (İstanbul) – Sayın Başkan, sözünü geri alsın.

ALİ HAYDAR ÖNER (Isparta) – Bilerek konuşuyorum. Yanıltıcı bilgi veriliyor efendim. Bilerek konuşuyorum.

BAŞKAN – Sayın Öner, lütfen...

RECEP ÖZEL (Isparta) – Yakışıyor mu!

ALİ HAYDAR ÖNER (Isparta) – Efendim, yanıltıcı bilgi veriliyor, çünkü...

RECEP ÖZEL (Isparta) – Neyi yanıltıcı bilgi?

MEHMET ALİ OKUR (Kocaeli) – Sana göre yanıltıcı!

ALİ HAYDAR ÖNER (Isparta) – Bana göre değil.

BAŞKAN – “Yanıltıcı bilgi veriliyor.” deyin, geçin.

ALİ HAYDAR ÖNER (Isparta) – “CHP teklif vermedi” diyor, CHP’nin teklifi var. Yanıltıcı bilgi veriliyor.

BAŞKAN – O ayrı bir şey.

MİLLÎ EĞİTİM BAKANI ÖMER DİNÇER (İstanbul) – Öyle diyebilirsiniz ama hakaret edemezsiniz.

ALİ HAYDAR ÖNER (Isparta) – Eğer duymadıysa işte burada görülsün, CHP’nin formülü: “1+8+4.”

BAŞKAN – Sayın Öner, beni bir dinler misiniz.

İSMET UÇMA (İstanbul) – Niye 8 anlatır mısın?

ALİ HAYDAR ÖNER (Isparta) – Efendim, Sayın Bakanın asıl görevi gelip Komisyonu dinlemek, Komisyona anlatmak, Sayın Bakanın asıl görevi kanal kanal dolaşip kamuoyunu yanıltmak değil.

RECEP ÖZEL (Isparta) – O senin kanaatin. Güzel bir dille söyle.

BAŞKAN – Sayın Öner... Sayın Öner...

ALİ HAYDAR ÖNER (Isparta) – Efendim, benim kanaatimden caymam söz konusu değil. Ben doğru bildiğimi söylemek üzere geldim. Sağduyunun sesi olmak, hiç kimseden korkmadan, çekinmeden gerçekleri dile getirmek üzere buradayım.

BAŞKAN – Sayın Öner, bir dakika beni dinler misiniz.

SELÇUK ÖZDAĞ (Manisa) – Bakana hakaret etme hakkı doğurmaz size ama!

ALİ HAYDAR ÖNER (Isparta) – Evet, dinliyorum efendim.

BAŞKAN – Lütfen siz kanaatlerinizi çok daha nezih bir üslupla ifade edebilecek birikime sahip bir arkadaşımızsınız.

ALİ HAYDAR ÖNER (Isparta) – Çok şükür efendim.

BAŞKAN – Onun için lütfen sizin üslubunuza da uymadığını sizin de kabul edeceğiniz “Pinokyo” benzetmesini lütfen geri alınız.

ALİ HAYDAR ÖNER (Isparta) – Efendim, Sayın Bakan ne zaman kamuoyunu yanıltan sözlerini geri alırsa ben de o zaman alırım.

BAŞKAN – Sayın Öner...

ALİ HAYDAR ÖNER (Isparta) – Sayın Bakan sözlerini geri almadan, yanıltıcı sözlerinden vazgeçmeden ben sözlerimi geri almam, sonuçlarına da katlanırım.

BAŞKAN – Sayın Öner... Sayın Öner...

MEVLÜT AKGÜN (Karaman) – Sayın Bakana hakaret edemezsin! Sözünü geri al!

SELÇUK ÖZDAĞ (Manisa) – Sözünüzü geri alın!

ALİ HAYDAR ÖNER (Isparta) – Katiyen almam efendim.

BAŞKAN – Sayın Öner, lütfen dinler misiniz.

ALİ HAYDAR ÖNER (Isparta) – Sayın Bakan kamuoyunu, aynı yoldan gidip yanıltıcı beyanlarını geri çekecek, ondan sonra ben alırım.

BAŞKAN - Bakın, “Yanıltıcı beyanda bulunuyor.” deme hakkınız var, “Bu, doğru bilgi değil.” deme hakkınız var ama bu tür teşbihlerle...

SELÇUK ÖZDAĞ (Manisa) – Yanıltıcı beyan değil.

ALİ HAYDAR ÖNER (Isparta) – Yanıltıcı beyan öyle. “Dikkat etsin, çıkmasın.” dedim efendim, böyle demedim, “Dikkat etsin, çıkmasın.” dedim. Bu, bir siyasal eleştiridir.

BAŞKAN – Sayın Öner...

İSRAFİL KIŞLA (Artvin) – Senden mi talimat alacak Bakan!

ALİ HAYDAR ÖNER (Isparta) – Senden mi ben talimat alacağım! Ben senden mi talimat alacağım!

BAŞKAN – Sayın Öner... Sayın Öner...

İSRAFİL KIŞLA (Artvin) – Daha sonra hiçbir hakareti geri aldırılmazsınız. Böyle bir şey olmaz! O lafı geri alacaksınız.

ALİ HAYDAR ÖNER (Isparta) – Ben, bana verilen yetkiyle burada konuşuyorum, hiç kimseden korkmadan, çekinmeden.

İSRAFİL KIŞLA (Artvin) – Hiçbir hakareti geri aldırılmazsınız. Böyle şey olur mu, böyle üslup olur mu!

BAŞKAN – Sayın üyeler...

ALİ HAYDAR ÖNER (Isparta) – Efendim, “Çıkmasın.” dedim, böyle demedim, “Adı çıkmasın.” dedim, o kadar, başka bir şey söylemedim. “Sayın Bakanın adı çıkmasın.” dedim, o kadar.

BAŞKAN – Sayın Öner... Sayın Öner...

ALİ HAYDAR ÖNER (Isparta) – Yanıltıcı bilgi var.

ENGİN ÖZKOÇ (Sakarya) - Arkadaşlar, böyle bağırırsanız anlamayız.

MAHİR ÜNAL (Kahramanmaraş) – Sayın Başkan, Sayın Başkan... Arkadaşlar, bir dakika dinleyin...

HAKAN ŞÜKÜR (İstanbul) – Haydar Bey, sözünüzü geri alın.

ALİ HAYDAR ÖNER (Isparta) – Geri almam Hakan Bey. Geri almam efendim. (Gürültüler)

BAŞKAN – Lütfen yerinize oturun!

MAHİR ÜNAL (Kahramanmaraş) – Sayın Milletvekili, lütfen hakaretinizi geri alın.

ALİ HAYDAR ÖNER (Isparta) – Hakaret yok, hakaret yok, hakaret yok.

MAHİR ÜNAL (Kahramanmaraş) – Çünkü eğer siz hakaretinizi geri almazsanız bundan sonra bu Komisyonun çalışma usulüyle ilgili ciddi sıkıntı yaşarız çünkü hiç kimse hakaretini geri almaz. Lütfen geri alınız.

ALİ HAYDAR ÖNER (Isparta) – Sözlerimde hakaret yok arkadaşlar.

BAŞKAN – Yok, hayır, hayır, yapmayın.

MAHİR ÜNAL (Kahramanmaraş) – “Pinokyo” tanımlamasını kullanamazsınız.

ALİ HAYDAR ÖNER (Isparta) – Tanımlamadım, “Adı çıkmasın.” dedim, “Dikkat etsin.” dedim.

RECEP ÖZEL (Isparta) – Dedin.

ALİ HAYDAR ÖNER (Isparta) – Demedim, “Dikkat etsin, çıkmasın.” dedim.

MAHİR ÜNAL (Kahramanmaraş) – Ayrıca Sayın Bakanın hangi televizyona çıkacağına ve ne konuşacağına siz karar veremezsiniz!

ALİ HAYDAR ÖNER (Isparta) – Efendim, hiç kimse bana bu sözü geri alıramaz.

RECEP ÖZEL (Isparta) – Yazıklar olsun sana!

ALİ HAYDAR ÖNER (Isparta) – Çünkü Sayın Bakana ben “Yalancı.” demedim, “Dikkat etsin, çıkmasın.” dedim. Hiç kimse bu sözü bana alıramaz çünkü yanlış bir söz kullanmadım.

FATİH ŞAHİN (Ankara) – Yalan söyledikçe burnun uzuyor! Burnuna dikkat et, burnuna, burnun uzuyor!

ALİ HAYDAR ÖNER (Isparta) – Hiç kimse bana bu sözü geri alıramaz.

BAŞKAN – Sayın Öner...

ALİ HAYDAR ÖNER (Isparta) – Tahrik etmiyorum, doğruları söylüyorum, hakikate söylüyorum.

BAŞKAN – Sayın Öner...

ALİ HAYDAR ÖNER (Isparta) – Bu, Sayın Bakanın bana karşı ilk yanışı değil, daha öncesi de var, gerekirse açıklarım. Sayın Başkan izin versin Sayın Bakanın bu yanışını daha önceki dönemden deneyimimden açıklarım.

BAŞKAN – Sayın Öner...

RECEP ÖZEL (Isparta) – Bırakın açıklasın ya!

ALİ HAYDAR ÖNER (Isparta) – Açıklarım.

RECEP ÖZEL (Isparta) – Sen önceki dönem onun bir bürokratyydın.

ALİ HAYDAR ÖNER (Isparta) – Evet, bürokratyıydın doğru, şerefimle yaptım görevimi.

RECEP ÖZEL (Isparta) – Ne şerefimle yaptın ya! Sen de şeref mi var ya!

ALİ HAYDAR ÖNER (Isparta) – Sen mi bana öğreteceksin!

BAŞKAN – Sayın Öner...

ALİ HAYDAR ÖNER (Isparta) – Sayın Bakanım izin verirse açıklarım. Sayın Bakanın daha önce verdiği sözden caydığını açıklarım.

BAŞKAN – Sayın Öner...

METİN LÜTFİ BAYDAR (Aydın) – Efendim, müsaade eder misiniz.

BAŞKAN – Buyurun Metin Lütfi Bey.

METİN LÜTFİ BAYDAR (Aydın) – Sayın Başkan, Sayın Bakan, değerli komisyon üyeleri, sayın milletvekili arkadaşlarım; Sayın Valim, Sayın Milletvekili arkadaşımız direkt olarak o şekilde...

ALİ HAYDAR ÖNER (Isparta) – Benim adıma bir şey söyleme Sayın Rektörüm.

METİN LÜTFİ BAYDAR (Aydın) – ...iddia etmediler, sadece...

ALİ HAYDAR ÖNER (Isparta) – Benim adıma bir şey söylemeyin. Kimse benim adıma bir şey söyleme yetkisinde değil.

METİN LÜTFİ BAYDAR (Aydın) – Sayın Valim, ben Cumhuriyet Halk Partisi Grup Sözcüsü olarak konuşuyorum.

ALİ HAYDAR ÖNER (Isparta) – Ben bir yanlış yapmadım.

BAŞKAN –Yok, yanlış yaptınız, yapmayın.

METİN LÜTFİ BAYDAR (Aydın) – Sadece “Adı bu şekilde çıkmasın.” dedi, yoksa direkt olarak kendisini bu şekilde itham etmediğinin algılanmasını rica ediyorum.

MİLLÎ EĞİTİM BAKANI ÖMER DİNÇER (İstanbul) – Sayın Başkan...

BAŞKAN – Sayın Bakanım, buyurun.

MİLLÎ EĞİTİM BAKANI ÖMER DİNÇER (İstanbul) – Sayın Başkan, ben bu konuda şunu söylemek istiyorum Komisyona: Ben hayatımda bugüne kadar hiç yalan söylemedim, hayatımda hiç yanlış bilgi de vermedim kamuoyuna. Eğer konuşmacı benim yanlış bilgi verdiğime dair bir şey söyleyebilecekse onu söylesin, onun dışında bu Komisyonun sağlıklı ve etkin bir şekilde çalışabilmesi için özür dilemesini beklemiyorum, öyle birisinin özrü de zaten benim için makbul bir şey değildir, onu kendi terbiyesizliğine mahkûm ediyorum. (AK PARTİ’li üyeler tarafından “Bravo” sesleri, alkışlar, diğer üyeler tarafından gürültüler)

ALİ HAYDAR ÖNER (Isparta) – Ben yalan söylemedim, ben...

MEHMET ALİ OKUR (Kocaeli) – Terbiyesizin önde gidenisin! Yaşından başından utan biraz be! Yeter artık ya! (Gürültüler)

BAŞKAN – Sayın Öner, konuşmanızı tamamlayın, karşılıklı cevaplar verildi, tamam.

ALİ HAYDAR ÖNER (Isparta) – Efendim, Sayın Bakanın daha öncelerini de söylerim çok mahcup olur.

CHP'nin formülü belli: 1+8+4.

MİLLÎ EĞİTİM BAKANI ÖMER DİNÇER (İstanbul) – Uzlaşma teklifi mi o, onun üzerinden bana laf ediyorsun!

ALİ HAYDAR ÖNER (Isparta) – Elbette uzlaşma teklifi. Anlamıyorsan benim mi kabahatim var.

Ayrıca din eğitim, öğretimini ayrıca düzenleyelim dedik.

Çocuklarımızın üzerinden elinizi çekin Sayın Bakan, çocuklarımızın üzerinden elinizi çekin, millî eğitimi karıştırmayın. Çocuklarımızı, torunlarımızı sana emanet edemem. (Gürültüler)

MİLLÎ EĞİTİM BAKANI ÖMER DİNÇER (İstanbul) – Terbiyesizce konuşma!

ALİ HAYDAR ÖNER (Isparta) – Bana terbiye dersi verecek intihalciye bakın siz! İntihalci orada oturuyor. (Karşılıklı konuşmalar, gürültüler) Ne demek? Sen karışma, sen Komisyon üyesi bile değilsin. Sen ne arıyorsun burada? Haysiyetimi korurum, gerçekleri dile getirmek üzere buradayım. Hakaret etmiyorum “Dikkat et” dedim o kadar.

BAŞKAN – Sayın üyeler... Sayın üyeler...

ALİ HAYDAR ÖNER (Isparta) – Evet, Sayın Başkan, sükûneti temin ederseniz devam edeceğim.

BAŞKAN – Sayın üyeler...

ALİ HAYDAR ÖNER (Isparta) – “Pinokyo olmasın.” dedim, “Dikkat etsin, adı Pinokyo'ya çıkmamasın.” dedim, “Pinokyo” demedim, onun arasında çok fark var.

MİLLÎ EĞİTİM BAKANI ÖMER DİNÇER (İstanbul) – Hiç kimseye milletvekili olmak hakaret hakkı vermez, bunu kabul edin ve bunu söyleyin adamlarınıza. (Karşılıklı konuşmalar)

BAŞKAN – Sayın milletvekilleri... (Karşılıklı konuşmalar)

MİLLÎ EĞİTİM BAKANI ÖMER DİNÇER (İstanbul) – Bana bugüne kadar kimse hakaret etmedi, kimse terbiyesizce konuşmadı.

ALİ HAYDAR ÖNER (Isparta) – Sözümden cayan intihalci sensen!

BAŞKAN – Haydar Bey... Haydar Bey...

ALİ HAYDAR ÖNER (Isparta) – Benim sicilimde intihalci yazmıyor.

MİLLÎ EĞİTİM BAKANI ÖMER DİNÇER (İstanbul) – Konuşma, terbiyesiz! O intihalin ne olduğunu da biliyorum ben. (Karşılıklı laf atmalar, gürültüler)

ALİ HAYDAR ÖNER (Isparta) – Sözümden cayan, yalan söyleyen bir adamsın sen!

BAŞKAN – Sayın Öner... Sayın Öner...

ALİ HAYDAR ÖNER (Isparta) – Terbiyesizmiş, bak aynaya konuş!

BAŞKAN – Sayın Öner... Arkadaşlar, lütfen... Oturacak yeri olan arkadaşlar bir otursunlar. Sayın Bakanım, lütfen...

ALİ HAYDAR ÖNER (Isparta) – Bana laf edene bakın siz ya!

AYKUT ERDOĞDU (İstanbul) – Arkadaşlar, biraz susalım, Başkan on dakika ara versin.

Böyle mi olacak, yazık ya!

BAŞKAN – Müsaade edin. Sayın Öner, bir dakika müsaade edin.

İki şey: Bir; arkada cep telefonlarıyla görüntü alan basın mensupları olduğuna dair bir bilgi geldi bana. Basın mensubu arkadaşlarımızdan ve sayın üyelerimizden ve sayın milletvekillerinden Meclisin mehabetine, üslubuna yakışmayacak görüntüler tespit etmek gayreti içinde olmalarını ve kullanmamalarını, cep telefonlarını, görüntü araçlarını kullanmamalarını rica ediyorum.

İki; biraz önce salonla ilgili eleştiriler vardı ama görüyorum ki sorun salonun mimarisinde, kapasitesinde değil, sorun bizde, hepimizde. Biz bu üslupla hangi salona geçsek aynı neticeleri alacağız. Onun için önce farklı bir salonda daha düzenli çalışabilecek bir heyet olduğumuzu kendi kendimize bir kanıtlayalım, sonra o çözümü ayrıca üretelim.

Şimdi, sayın konuşmacı sözlerini -süresi maalesef gürültüye geldi- toparlasın ve yeni bir tartışmaya yol açmayacak bir biçimde lütfen toparlasın.

METİN LÜTFİ BAYDAR (Aydın) – Efendim, başlamadan bir şey söylemek istiyorum.

BAŞKAN – Hayır, Sayın Öner sözlerini bitirsin.

ALİ HAYDAR ÖNER (Isparta) – Lütfen girmeyin.

BAŞKAN – Lütfen, hepimizi rahatlatacak bir üslupla...

ALİ HAYDAR ÖNER (Isparta) – Efendim, teşekkürler Sayın Başkanım. Kimseye hakaret etmediğim gibi hiçbir hakarete de tahammül etmem, onu bilgilerinize sunarım.

Sayın Avni Erdemir Hoca'mız dediler ki: "İl özel idareleri sadece ilköğretim okulları için değil, ortaöğretim kurumları için de görevlendirilecek ve altyapı gereksinimlerini bu yolla karşılamak mümkün olacak."

Değerli arkadaşlarım, otuz sekiz yıl mülki idare amirliği, son on sekiz yıla yakın bölümünü de valilikte geçiren bir kamu görevlisi ve şimdi de hizmetlerini milletvekili olarak sürdürme çabasında olan bir yurttaş olarak şu bilgiyi sunmak isterim: İl özel idarelerine genel bütçe vergi gelirlerinden sadece 1,15 pay verilmektedir. Bu payla köylerin altyapısı, kent merkezinden, il merkezinden kırsal alanların her kesimine kadar hizmet götürme olanağı yoktur. İl özel idareleri eğitime yüzde 20 pay ayırmakta da zorlanmaktadırlar. Ayrıca, 1,15'le diyelim Isparta'nın bütçesi ve daha küçük illerin bütçesi 20 milyonun altında kalmaktadır. O bakımından, sadece bir eğitim kampüsü 20 milyona

çıkamaz. Yani hangi hayali gerekçelerle “Oh, oh özel idareler de bu işe girecek, bu iş çözümlenecek.” diyeceğiz?

Dün, Sayın Profesör Doktor Zühal Topcu Hanımefendi, gezdiği bir okuldaki yetmiş beş tonluk su rezervi kaldığından söz etti. Çocuklar tualete gidecekler, sınıflar temizlenecek, yıkanacak. Su ihtiyacını karşılayamayan okullar hangi alt yapıyla 8/2+4 formülüne uygun hizmet verebilecekler? Düşünülmüş taşınılmış değil. Dün Saygı Öztürk de köşesinde yazıyor; bakınız onun ifadelerini bilgilerinize sunuyorum: “Talim ve Terbiye yetkilisine sordum...”

BAŞKAN – Ve onunla toparlayın Sayın Öner.

ALİ HAYDAR ÖNER (Isparta) – Başüstüne Sayın Başkanım, hay hay efendim.

BAŞKAN – Estağfurullah, buyurun.

ALİ HAYDAR ÖNER (Isparta) – “Talim ve Terbiye Kurulu yetkilisine sordum.” Saygı Öztürk’ün ifadesi: “Bizim hiç ilgimiz de yok, bilgimiz de yok.” Kim olduğunu Sayın Bakan bulurlar herhâlde. “Böyle bir düzenleme yapıldıktan sonra en büyük görev bize düşecek.”

BAŞKAN – Arkadaşlar, basın dışındaki danışman ve koruma statüsündeki arkadaşlar lütfen dışarıda beklesinler.

ORHAN DÜZGÜN (Tokat) – Sayın Başkan, danışmanınız bizi polis göndermekle vermekle tehdit ediyor. Biz polisten korkmayız. Polis, devletin polisi; biz de milletin vekiliyiz.

BAŞKAN – Tamam Sayın Milletvekili.

ORHAN DÜZGÜN (Tokat) – Bunlar yanlış oluyor Sayın Başkan.

BAŞKAN – Bakın, uyarı yapıyorum. Sayın danışmanlar, bütün danışmanlar ve korumalar lütfen salonun dışına çıksınlar. Komisyon Başkanlığı olarak, Divan olarak danışmanların, bütün danışmanların ve bütün koruma arkadaşların salon dışına çıkmalarını rica ediyorum.

Teşekkür ederim.

Sayın Öner, bitirdiniz mi?

ALİ HAYDAR ÖNER (Isparta) – Bitmedi efendim. Sadece küçük bir paragraf.

BAŞKAN – Lütfen o paragrafı toplayın, tamam.

ALİ HAYDAR ÖNER (Isparta) – Üç cümlelik bir paragraf efendim, daha fazlasını okumayacağım.

“Talim Terbiye Kurulu yetkilisine sordum, bizim hiç ilgimiz de yok, bilgimiz de yok. Böyle bir düzenleme yapıldıktan sonra en büyük görev bize düşecek, programları biz yapacağız. Kitapları biz inceleyeceğiz. Şimdiye kadar yapılmış tüm çalışmalar, emek, milyonlarca dolarlık harcamalar hepsi boşa gidecek.”

Saygılar sunuyorum efendim.

BAŞKAN – Teşekkür ederim.

Sayın Recep Gürkan.

RECEP GÜRKAN (Edirne) – Sayın Başkan, Komisyonun ve Meclisin değerli üyeleri, Sayın Bakan, Millî Eğitim Bakanlığının değerli bürokratları ve sayın basın; gerçekten tartıştığımız yasa, görüşmeye çalıştığımız yasa -görüşemediğimiz ama görüşmeye çalıştığımız yasa- Türkiye'nin Anayasası'ndan da önemli, ülkenin geleceğini, geleceğimizin mimarı olan çocuklarımızı ve ülkemizin gelecekte dünya milletleri arasındaki yerini belirleyecek bir yasa. Ama bu kadar toplumun her kesimini ilgilendiren, toplumun bütün katmanlarını ilgilendiren, ülkenin doğusundan batısına, güneyinden kuzeyine her bireyi ilgilendiren bir yasayı -maalesef çok üzümlük söyleyorum bir eğitimci olarak- dayatmacı bir anlayışla getirildiği için tartışmayı beceremiyoruz.

Bakın, düne kadar, bu yasa gelene kadar ülkemizdeki en önemli konu Anayasa'ydı. (Gürültüler)

Sayın Başkan, dinlenmeyeceksem ben konuşmayayım efendim.

BAŞKAN – Sayın üyeler, Sayın Gürkan'ı dinleyelim.

RECEP GÜRKAN (Edirne) – Bu yasa Parlamente'ya gelene kadar, 23 Şubat'a kadar gündemimizin en önemli konusu Anayasa'ydı. Anayasa yapımı konusunda, Türkiye'nin ihtiyacı olan yeni bir Anayasa yapımı konusunda Meclis ve Mecliste grubu bulunan siyasi partiler gerçekten bir olgunluk gösterdiler. “İktidar, muhalefet, ana muhalefet” demeden, eşitlikçi bir yaklaşımla, bir anlayışla, her parti büyüklüğüne, grubunun büyüklüğüne, küçüklüğüne bakılmadan Anayasa Uzlaşma Komisyonunda eşit düzeyde temsil hakkı edildi, temsil hakkı verildi ve Anayasa Uzlaşma Komisyonu epey bir süredir gayet demokratik bir biçimde Türkiye Cumhuriyeti devletine, Türkiye Büyük Millet Meclisine, Meclisin mehabetine yakışır bir şekilde bu uzlaşma arayışlarını, uzlaşma çabalarını sürdürüyor.

Komisyon, sadece... (Gürültüler)

Bir müsaade eder misiniz arkadaşlar? İzin verirseniz ben konuşacağım.

Teşekkür ederim.

Uzlaşma Komisyonu kendi arasındaki uzlaşmayla, Meclisteki uzlaşmayla yetinmedi, Türkiye'nin neredeyse -şu anda da Abant'talar- bütün illerini gezerek o illerde toplumun bütün kesimlerinden Anayasa'yla ilgili görüş alarak ülkemizi daha demokratik bir ülke yapma yolunda yeni anayasa için çalışmalarını sürdürüyor.

Şimdi, bir de kendimize bakalım, Millî Eğitim, Kültür, Gençlik ve Spor Komisyonuna bakalım. 23'ünden bu yana, hadi 23'ünü geçtik, 5 Marttan bu yana alt komisyonun hazırladığı metin önümüzde, tartışmaya çalışıyoruz. Bugün altıncı gün, 4 maddesi geçti öyle veya böyle, muhalefet şerhlerine rağmen, başka bakış açlarına rağmen. Olabilir, demokratik tartışmalardır ama biz hâlâ bunu yapmayı beceremiyoruz.

Şimdi, biz bir taraftan komisyon olarak yeni eğitim yasasını tartışırken bakıyoruz ki Sayın Bakan televizyonlarda yeni eğitim yasası sanki komisyondan geçmiş, Genel Kurulda kabul edilmiş gibi bütün televizyonlarda, bütün basında yeni yasayı anlatıyor. Bu, Meclisin iradesini ne olarak görmektir? Meclisin iradesine nasıl bir bakıştır?

Belki de bu komisyondan nitekim ilk gelen teklifle alt komisyonun teklif ettiği metin çok farklıydı, taban tabana zıt metinlerdi, keza, alt komisyondan çıkan metin dahi şu an itibarıyla ciddi değişikliklere uğradı. O zaman ya Sayın Bakanın ciddi bir öngörüsü var bu anlamda ya da bizim bilmediğimiz, bilemediğimiz farklı şeyler var.

Sayın Başbakanın bir sözüne katılıyorum. Dün ya da önceki gün -günleri karıştırdık artık Mardin'de konuşurken Engin Özkoç arkadaşımızı kastederek isim vermeden "Bir milletvekili on iki saat konuşmuş, eğitimden ne anladığından da şüpheliyim, eğitimi bilmediğini de biliyorum, buna rağmen on iki saat konuşmuş." demiş. Gazetelerden o şekilde okudum. Şimdi, eğer iş bu noktaya gelirse Sayın Başbakanın da eğitimci olmadığı için buna müdahil olmaması lazım. Aynı mantıkla yaklaşırsak, Aristo mantığıyla gidersek o zaman Sayın Başbakanın da bu yasayla ilgili bu yasanın yapımını, yapım tekniğini bu işin uzmanlarına bırakması lazım. İşimize gelince "Sen ne karışıyorsun?" İşimize gelmeyince "Ben karışıyorum." gibi bir yaklaşım doğru bir yaklaşım değil.

Sayın Bakan, size enteresan bir şey söyleyeyim: Millî Eğitim Komisyonu olarak Cumhuriyet Halk Partisi üyeleri olarak pazartesiden perşembeye kadar dört gün bekledik -hani, memleketin en önemli meselesi ya eğitim- bu gazeteler, o büyük televizyon kanalları, ulusal kanallar falan ya bizden de birini arar da "Cumhuriyet Halk Partisinin de görüşü nedir ya da muhalefetin görüşü nedir?" der diye. Perşembe akşamına kadar bekledik; yok. Cuma günü "Hadi, onlar gelmiyor, biz gidelim." dedik, hani "Dağ sana gelmezse sen dağa git." hesabı. Arkadaşlar, bu ülkenin demokrasisi adına çok utanç verici bir durumdur bu, hiçbir büyük televizyon kanalı bizimle görüşmek istemiyor. Bunu bu ülke adına, ülkem adına utanarak söylüyorum, hicap duyarak söylüyorum. Bu, bu ülkedeki demokrasinin, bu ülkedeki dayatmacı anlayışın, dayatmacı zihniyetin ne hâle geldiğinin en tipik göstergesidir, en somut göstergesidir.

Şimdi, düşünebiliyor musunuz, bir eğitim kanunu yapıyorsunuz, ülkedeki bütün çocukları etkiliyorsunuz, bütün çocuklar bununla ilgili, gelecekleriyle ilgili merak içinde, kaygı içinde ama muhalefet sesini duyuramıyor. Bilmiyorum, Milliyetçi Hareket Partili arkadaşlarım becerebiliyorlar mı televizyonlara, basına ulaşmaya ama bizim önümüz kesilmiş durumda. Bize ses hakkı da yok, söz hakkı da yok. Sonra, biz, eğitim programlarında çocuklarımıza demokrasiyi öğreteceğiz, öyle mi? Ülkemizin ne kadar ileri demokrasiyle yönetildiğini öğreteceğiz, öyle mi? Gerçekten yazık.

Bakınız, demokrasiyi demokrasi yapan iktidar değildir değerli arkadaşlar. Demokrasi bütün rejimlerde var, en totaliter rejimlerde var, faşist rejimlerde var, monarşik rejimlerde var. İktidar her

rejimde var ama muhalefet her rejimde yok. Eğer gerçekten “Demokratiz.” deniliyorsa, eğer gerçekten “Biz, ülkemize ileri demokrasiyi getirme gibi bir hedefin peşindeyiz.” deniliyorsa bu yöntem bu yanlıştır, bunun hiç tartışılacak bir tarafı yok.

Elbette milletin tercihine hepimiz saygılıyız, bunun aksi düşünülemez dahi ama milletin tercihleriyle sizi iktidar yapması, sizin sizden başka, size oy vermiş olanlardan başka ya da sizin anlayışınızın dışındaki anlayışlardan başka kimseye hayat hakkı tanımamanızı gerektirmez.

Dün söyledik komisyonda, birçok arkadaşım da katıldı; biz, öyle bir eğitim kanunu çıkarmalıyız ki, öyle bir yasa yapmalıyız ki Urfa Siverek’in Direkli köyündeki vatandaş da bu yasada kendini bulmalı, Edirne Lalapaşa’nın Vaysal köyündeki vatandaş da bu yasada kendini bulmalı. Şimdi, buna itiraz ediyorsanız, zaten sözün bittiği yere gelmiş demektir, hiç tartışılacak bir şey yok ama “Bu doğrudur.” diyorsanız ki bana göre -altını çizerek söylüyorum- doğru budur, o zaman gelin, muhalefetin ne dediklerini dinleyin. Ben, Sayın Bakanın, o anlamda espri yaptığını düşünüyorum “Cumhuriyet Halk Partisinin önerisi yok.” diye. Tutanaklar burada, tutanaklarda var.

(Mikrofon otomatik cihaz tarafından kapatıldı)

BAŞKAN – On dakikanız doldu demek ki, toparlayın lütfen.

RECEP GÜRKAN (Edirne) – Toparlayayım efendim.

Cumhuriyet Halk Partisinin ciddi teklifleri vardır. Bu teklifler siyasi angajmanlarla getirilmiş teklifler değildir, tamamen eğitim, bilim ilkelerine göre getirilmiş tekliflerdir. Ne olur, ülkenin çocukları için, ülkenin geleceği için “Ben yaptım, oldu.” anlayışıyla değil “Biz yaptık, oldu.” anlayışıyla bu yasayı çıkaralım.

Hepinize saygılar sunuyorum, teşekkür ediyorum.

BAŞKAN – Teşekkür ederim Sayın Gürkan.

Sayın Engin Özkoç, buyurun.

ENGİN ÖZKOÇ (Sakarya) – Sayın Başkanım, Sayın Bakanım, değerli Komisyon üyeleri, değerli milletvekili arkadaşlarım; hepinizi saygıyla, sevgiyle selamlıyorum.

Değerli arkadaşlar, evet, Millî Eğitim Komisyonu bir konuyu tartışıyor, biz de demokratik haklarımızı kullanarak burada yoğun bir şekilde bu tartışmanın içindeyiz. Ancak öncelikle bir şeyi düzeltmek istiyorum: Sayın Başbakan, Mardin’de beni kastederek “Eğitimci değildir, eğitimden de bilgisi yoktur.” diyor. Milletvekili olmadan önce dört dönem bulunduğum Ticaret ve Sanayi Odasında ve Meclis Başkanlığını yaptığım Ticaret ve Sanayi Odasında eğitim kurumlarını temsilen buldum. Yaklaşık on yedi tane eğitim kurumunun sahibiyim. Orta düzey yöneticilik, üst düzey yöneticilik, dış ticaret, insan kaynakları olmak üzere daha adını sayabileceğim bütün bu eğitim kurumlarıyla içli ve dışlıyım. Sakarya’daki tüm eğitim kuruluşları arkadaşlarım, yaklaşık bunlar iki bini aşar. Kendilerini temsilen Ticaret ve Sanayi Odasında beni dört dönem seçimle gönderdiler.

ALİ HAYDAR ÖNER (Isparta) – Bu bilgiler Sayın Başbakan'a ulaştırılsın efendim.

ENGİN ÖZKOÇ (Sakarya) – Bu dört dönem beni gönderdikten sonra, yaklaşık 17.000 üye oradaki yaptığım eğitimle ilgili çalışmalarımın dolaylı beni Ticaret ve Sanayi Odasının Meclis Başkanı yapmıştır. Bunu hem Sayın Başbakanımın hem de siz değerli milletvekillerimin bilgisine arz ederim.

Değerli arkadaşlarım, konuşmama başlamadan önce çok net bir şey söyledim. Biz birbirimizi kirleterek, birbirimizi yok ederek hiçbir yere varamayız. Biz, birbirimizi var ederek, birbirimizin eksiklerini tamamlayarak bir yere varırız. Yine, bu süreç içerisinde görülüyor ki “Siz ne yaparsanız yapın biz bu yasayı çıkartacağız. İstedığınız kadar direnin ama biz bu işin peşini bırakmayacağız, bu böyle biline.” diyerek, hatta yanına başka şeyler de katarak -onları burada tekrar etmek istemiyorum- böyle bir süreci iki grubun, üç grubun bölünmesine neden olacak, Türkiye'nin bölünmesine neden olacak şekilde ifadeler kullanılmaktadır.

Cumhuriyet Halk Partisinin bir milletvekili olarak, Millî Eğitim Komisyonunun bir üyesi olarak buradan seslenerek söylüyorum: Türkiye'de AKP'liyle, CHP'liyle, MHP'liyle, BDP'liyle hiç kimsenin gücü bizi birbirimize düşman etmeye, bizi birbirimize kırdırmaya, bizi birbirimize kinlendirmeye yetmeyecektir. Buna Sayın Başbakanın da gücü yetmeyecektir. Bundan her kesim emin olsun.

Ben, buradaki AKP'li milletvekili Komisyon üyelerimize hiç saygısızlık etmedim. Elimde olmadan saygısızlık ettiğimi sandığım AKP'li milletvekillerine “Lütfen ayağa kalk, seninle kucaklaşmak istiyorum, hakkını helal et.” dedim. Onlar da ayağa kalktılar, benimle kucaklaştılar ve haklarını helal ettiler. Biz düşman değiliz. Biz, sadece farklı fikirlerimiz olan ve bu ülkenin nasıl yönetileceğiyle ilgili daha iyi, daha dürüst, daha namuslu, daha onurlu yönetileceğiyle ilgili farklı görüşleri olan insanlarız. Bu bizim zenginliğimiz. Bunu yok saymak fakirliğimiz olur. Sadece görüşleri böyledir ve böyle ifade ediyorlar diye ben çok saygı duyduğum insanlardan nasıl nefret ederim? Onlarla nasıl karşı karşıya geliriz? Başımı yastığa koyduğum zaman rahat rahat nasıl uyurum? Ben bu ülkenin evladım. Ben cephede olduğum zaman, askerlik görevimi yerine getirirken, mevziden çıktığımda beni arkamdan kollayacak kişi “Bu falanca görüşün, filanca görüşün askeridir.” diyerek düşünerek mi savaşaacağız? Buna kimsenin hakkı yoktur. Ben mevziden çıktığımda, Türkiye'de yaşayan Türkiye Cumhuriyeti'nin evlatları, her biri hangi görüşte olurlarsa olsunlar, onlar beni sonuna kadar koruyacaklardır. Arkam güvencededir, önüm de öyledir. Şu anda gördüğüm yüzlerin, ifadelerin hiçbir tanesinde düşmanlık görmüyorum, hiçbir tanesinde kin görmüyorum, öfke görmüyorum. Buna kendisine gülmek çok yakışan Sayın Bakanım da dâhildir.

Ben, olaylara böyle bakıyorum, olaylara bu yürekle bakıyorum. Ben, sadece bir şeyi Türkiye Cumhuriyeti'nin gündemine getirmek istedim, dedim ki: “Bu kadar önemli, her kesimden bu kadar

insanı ilgilendiren bir yasayı altı günden beri tartışıyoruz. Belki bir altı gün daha tartışacağız. Bu altı gün daha tartışacağımız yasayı, eğer, biz, on iki gün, Türkiye'deki bilim adamlarına, akademik insanlarımıza, sivil toplum örgütlerimize bir şekilde tartıştırabilme imkânını sağlasaydık, on iki gün sonra buraya gelen Cumhuriyet Halk Partili milletvekilleri “Bu, Türkiye'de yeteri kadar tartışılmıştır, bizim tartışmamıza gerek yok, biz şu maddelere, şu maddelere şerh düşüyoruz ve bu yasa hemen Genel Kurula gelsin.” diyeceklerdi.

Bu kadar mazlum, bu kadar gerçekten arkasında bir şey olmayan, bu kadar insani bir olayı biz talep ettik, şimdi de talep ediyoruz. Türkiye Cumhuriyeti'ne dışarıdan bakıp elini ovuşturanlar varsa, Türkiye Cumhuriyeti'nin birbirine düşeceğini sanıp, verilen beyanatlar doğrultusunda, gerçekten bundan fayda sağlayacağını düşünen başka ülkeler varsa yanılıyorlar. Onlar, hiç kendi ekmeklerine yağ sürülüyor gibi düşünmesinler. Türkiye Cumhuriyeti'nde yaşayan bütün insanlarımız kardeştir, birbirini seviyordur, meşru zeminlerde tartışacaklardır ve bu ne olursa olsun biz bir anlaşma zemini bulacağız.

Sizlerden rica ediyorum, Sevgili Komisyon Başkanım, Değerli Bakanım, Sayın Başbakan, hepiniz bu Türkiye'yi çok ciddi derecede emek vererek yönetiyorsunuz ve bu yönetim karşısında, çıkacak olan millî eğitim yasasının, gerçekten Türkiye tarafından tartışılarak çıkması için bir imkân tanıyın. Sadece arzu ettiğimiz şey budur. Bunun dışında başka bir talebimiz yoktur. Zaten, Cumhuriyet Halk Partisi bu yasayla ilgili bütün çekincelerini ortaya koymuştur, bütün görüşlerini ortaya koymuştur, hangi konuda çekincesi varsa bunu koymuştur.

Şimdi, hayatımda en çok üzüldüğüm şey, birisi bana bakarken eğer beni sevmeyen gözlerle bakıyorsa hayatımda içimi en acıtan şey budur. Bir insan beni niye sevmesin? Ben bir insana niçin kötülük yapayım? Ben bir insanı neden kırayım? Benim yanlışım olabilir, düzeltirim; yanlış bir şey ifade etmiş olabilirim, düzeltirim; bilmediğim bir şey ifade etmiş olabilirim, düzeltirim ama benim hayatım boyunca bir insanı kırmak, üzme gibi asla bir niyetim olmamıştır. Talebim -yine tekrarlıyorum- bu Komisyonun tartıştığı yasayı... Bakın, aynı şeyleri tekrarlıyoruz; bakın, aynı şeyleri söylüyoruz; bakın, birbirimizi üzüyoruz ve kırıyoruz, buna neden yok. Birilerini sevindirmeyelim, birilerinin ekmeğine yağ sürmeyelim. Bu konu ilgili taraflar tarafından tartışılsın, makul bir süre konulsun.

Şunu da ifade edeyim: Allah aşkına ya “Biz böyle söyledik de oldu.” Peki, ne oldu? AKP yenilgiye mi uğradı? Olur mu böyle bir şey? AKP, seçime de gitmişiz, alması gereken oyu almış. Biz de muhalefet olarak almamız gereken oyu aldık. İktidar partisi olarak onlar görevlerini yapıyorlar, muhalefet olarak biz görevimizi yapıyoruz. Sadece -ana muhalefet partisi ve sevgili MHP'li arkadaşlarımla da ifade ettiği gibi- bu konu doğru zeminde, doğru ortamda tartışılsın istiyoruz, başka

hiçbir niyetimiz yok. Bizim hiç kimseye karşı öfkemiz yok, hiç kimseye karşı kinimiz yok. Umut ediyorum, biz bu mesajı tüm dünyaya veririz.

Hepinize saygı ve sevgilerimle.

BAŞKAN – Teşekkür ederim Sayın Özkoç.

FİKRİ IŞIK (Kocaeli) – Sayın Başkanım, çok kısa bir söz talebim var Komisyon üyesi olarak.

BAŞKAN – Buyurun.

FİKRİ IŞIK (Kocaeli) – Sayın Başkanım, değerli milletvekili arkadaşlarım, Bakanım, salonda bulunan tüm değerli arkadaşlar; ben, Engin Bey'in bu konuşmasının gerçekten önemli olduğunu düşünüyorum. Bizim birbirimize sevginin dışında hiçbir gözle bakmamamız gerektiğini düşünüyorum ve Engin Bey'in söylediğinin demokratik bilinç açısından da son derece önemli olduğunu düşünüyorum. AK PARTİ'ye iktidar görevi verildi, Cumhuriyet Halk Partisine de ana muhalefet görevi verildi, Milliyetçi Hareket Partisi ve BDP'ye de Mediste muhalefet görevi verildi. Öncelikle, bizim, halkın tercihine saygı duymamız lazım. İki: Meselelerin enine boyuna müzakere edilmesi açısından, gerçekten müzakere ortamını oluşturmamız gerekiyor. Bunu biz alt komisyonda son derece güzel yaptık ama üst komisyonda şu anda fiilen müzakereleri yürütemeyecek durumdayız. Benim de önerim, Sayın Özkoç'un bu önerisine, bir komisyon üyesi olarak, bu işe emek veren –gerçekten, bu kanun teklifi gündeme geldiği günden bugüne kadar, Sayın Muharrem İnce sayesinde, ilk defa bu gece sekiz saat uyku uyuyabilirdim, kendisine de teşekkür ediyorum- bu noktada emek veren bir arkadaşınız olarak, gelin, lütfen, her maddede komisyon üyesi arkadaşlarımız konuşsunlar, on dakika konuşsunlar. Normalde beş dakikadır, on dakika konuşsunlar.

ALİ HAYDAR ÖNER (Isparta) – Lütfediyorsunuz.

FİKRİ IŞIK (Kocaeli) – Komisyon üyesi olmayan...

Sayın Valim, lütfen. Bakın, Engin Bey'in bu açık kalpliliğine bir el uzatıyorum. Gelin, komisyon üyesi olmayan arkadaşlarımızdan da -2 olur, 3 olur, 4 olur, 5 olur- makul sayıda arkadaşımıza söz verelim, onlar da görüşlerini ifade etsinler, ondan sonra önergelere geçelim ve ondan sonra maddemizi oylayalım.

Bakın, değerli arkadaşlar, çok samimi bir şey söyleyeceğim: Şu anda 5'inci maddeyi görüşüyoruz ama şu salonda gerek AK PARTİ'li gerek Cumhuriyet Halk Partili -MHP'den zannediyorum sadece Hocam var, onun dışında kimse yok- hiçbir arkadaşımız -komisyon üyeleri dışında- maddenin ne hakkında olduğunu bilmiyor.

ALİ HAYDAR ÖNER (Isparta) – Şiddetle reddediyorum.

FİKRİ IŞIK (Kocaeli) – Bir saniye...

Evet, şimdi, Sayın Valim...

AHMET TOPTAŞ (Afyonkarahisar) – Yalan yanlış şeyler söylüyorsun.

FİKRİ IŞIK (Kocaeli) – Bir saniye... Bir saniye...

İDRİS YILDIZ (Ordu) – Engin Bey kadar samimi ol, Engin Bey kadar.

FİKRİ IŞIK (Kocaeli) – Şimdi, Engin Bey kadar samimiyim ve ayrıca Engin Bey'i de seviyorum.

İDRİS YILDIZ (Ordu) – O zaman kimseye saygısızlık etme.

FİKRİ IŞIK (Kocaeli) – Şimdi soruyorum, değerli arkadaşlar...

Sayın Başkan, söyler misin madde ne hakkında?

İDRİS YILDIZ (Ordu) – 5'inci maddeyi konuşuyoruz.

AHMET TOPTAŞ (Afyonkarahisar) – Sen öğretmen misin? Ne hakkın var?

FİKRİ IŞIK (Kocaeli) – Nedir? Ne hakkında bilmiyorsun işte. Bilmiyorsun. Bilmediğin için... Bilmiyorsun işte. Neyse...

Şimdi, şunu söylüyorum: Gelin... Gelin... (Gürültüler)

Haydarcığım bir saniye...

Gelin, şurada... (Gürültüler)

BAŞKAN – Bir dakika... Bir dakika sayın milletvekilleri.

FİKRİ IŞIK (Kocaeli) – Gelin, şurada, değerli arkadaşlar, gelin...

METİN LÜTFİ BAYDAR (Aydın) – Sen önce onu Grup Başkan Vekiline sor!

BAŞKAN – Sayın milletvekilleri...

FİKRİ IŞIK (Kocaeli) – Bir saniye... Gelin... Gelin, şurada...

Metin Bey, bakın, bu komisyonda biz beraber çalışıyoruz. Şu komisyon üyesi arkadaşlarımızın ben sağduyusuna güveniyorum.

BAŞKAN – Sayın milletvekilleri, sayın üyeler...

ALİ HAYDAR ÖNER (Isparta) – Grup başkan vekillerinin kaçını biliyor ki?

FİKRİ IŞIK (Kocaeli) – Sayın Valim, bakın size saygım var.

ALİ HAYDAR ÖNER (Isparta) – Arkadaşlarımızı itham ediyorsunuz. Her konuda bilgi birikimiyle geldi arkadaşlarımız.

FİKRİ IŞIK (Kocaeli) – Şimdi şunu yapalım: Engin Bey, Değerli CHP'li Grup Başkan Vekili arkadaşımız buradaysa, ya makul sayıyla Komisyon dışından, Komisyon üyesi olmayan milletvekili arkadaşlarımız -2 olur, 3 olur, 5 olur- müzakeresini yapsın, konuşmasını yapsın, maddelere geçelim.

Şu anda eğer bunu yapabilirsek, Engin Bey, ben sizin tüm niyetlerinize, iyi niyetlerinize katılıyorum ama arkadaşlar, bunu yapabilmemiz lazım. Yoksa burası müzakere zemini olmaktan, Komisyon zemini olmaktan çıkıyor. (Gürültüler)

Aynısını söyledi, Engin Bey...

Ben, Sayın Başkanım, şimdi dikkat ediyorum, Cumhuriyet Halk Partisinden Komisyon üyesi olmayan arkadaşlarımız sürekli müdahale ediyorlar.

Arkadaşlar, burası Millî Eğitim, Kültür, Gençlik ve Spor Komisyonu. Burada konuşma önceliği Komisyon üyelerinindir, ondan sonra Komisyon üyesi olmayan arkadaşlara söz verilebilir ama...

BAŞKAN – Veriliyor zaten.

AHMET TOPTAŞ (Afyonkarahisar) - “Verilebilir” diye bir şey yok, “verilir”

FİKRİ IŞIK (Kocaeli) – Ama bunu, ne olur karşılıklı iyi niyetle, makul sayıda sınırlayarak Komisyon çalışmasını yürütelim.

Ben bu konuyu, hem tutanaklara geçmesi hem de burada bulunan tüm milletvekili arkadaşlarımızın bilmesi açısından tekrar ifade ediyorum.

Teşekkür ediyorum.

BAŞKAN – Teşekkür ederim Sayın Işık.

KAMER GENÇ (Tunceli) – Sayın Başkan, bu kanun teklifi 75 milyon insanı ilgilendiriyor.

BAŞKAN – Bu söylendi, söylendi.

Sayın Yeniçeri...

KAMER GENÇ (Tunceli) – Bir dakika efendim, arkadaşımız bilmiyor.

BAŞKAN - Sayın Yeniçeri, başlayın.

İDRİS YILDIZ (Ordu) – Fikri Bey, olur mu öyle şey? Bana “bilgisiz” diyecek kadar hangi yüreğin var senin?

FİKRİ IŞIK (Kocaeli) – Benim her türlü yüreğim var.

ÖZCAN YENİÇERİ (Ankara) – Sayın Başkan...

FİKRİ IŞIK (Kocaeli) – Ama sen 5'inci maddenin ne hakkında olduğunu bilmiyorsun.

BAŞKAN – Fikri Bey...

ÖZCAN YENİÇERİ (Ankara) – Arkadaşlar...

FİKRİ IŞIK (Kocaeli) – Biliyorsan kalk söyle, özür dileyeceğim senden, bilmediğin ortada işte.

İDRİS YILDIZ (Ordu) – Sen biliyor musun?

FİKRİ IŞIK (Kocaeli) – Bilmediğin ortada işte.

ÖZCAN YENİÇERİ (Ankara) – Ya, konuşabilir miyim arkadaşlar?

BAŞKAN – Bir dakika...

KAMER GENÇ (Tunceli) – O bilmiyor ama sen de İç Tüzük'ü bilmiyorsun.

FİKRİ IŞIK (Kocaeli) – Ben çok iyi biliyorum.

BAŞKAN – Sayın Yeniçeri...

KAMER GENÇ (Tunceli) – Arkadaş Komisyon üyesi ama daha İç Tüzük'ü bilmiyor.

BAŞKAN – Sayın Yeniçeri...

ÖZCAN YENİÇERİ (Ankara) – Sayın Başkan, değerli milletvekilleri ve sayın susmayan muhtelif kişiler. (Gülüşmeler)

Ya, arkadaşlar, lütfen bir dinleyelim ya.

Zamanımı, Sayın Başkan, mahfuz tut.

BAŞKAN – Mahfuz, mahfuz.

ÖZCAN YENİÇERİ (Ankara) – Şimdi bakın, ben size buradan bir şey söylemek istiyorum.

BAŞKAN – Arkadaşlar, Sayın Yeniçeri'yi dinleyelim.

ÖZCAN YENİÇERİ (Ankara) – Einstein öncesini hazırlayan ünlü kimyagerlerden, bilim adamlarından bir tanesi Lavoisier'dir. Lavoisier ihtilal mahkemesi tarafından idama mahkûm edilir ve idam hükmünü öğrenince de hayatı elden gittiği hâlde yine de insanlığa hizmet için bir fedakârlık ahlakıyla mahkemeye de ricada bulunur. Der ki: “Kimya çalışmasında bütün insanlığa faydası dokunacak bir keşif üzerindeyim. Bu keşfi tamamlayabilmek için bana en fazla iki hafta zaman veriniz, keşfimi yapayım, sonra da giyotinle kafamı kesersiniz.” Mahkeme bu teklifi, siyasi bir oyun olma ihtimali bulunduğu gerekçesiyle reddeder ve Lavoisier'i derhâl giyotine gönderir ve kafasını gövdesinden ayırır.

Şimdi burada niye bunları söyledim? Şunun için söyledim: Demek ki bazı sağduyulu seslere, bazı görüşlere ve düşüncelere eğer sırf “siyasi entrika üretiliyor” diye yaklaşır ve bunu şiddetli bir biçimde mahkûm ederseniz, sağlıklı ve makul bir çizgide anlaşmak ve buluşmak mümkün olmaz. Günlerdir geç saatlere kadar önümüze konulmuş olan bir 4+4+4 taslağını görüşüyoruz, daha doğrusu, nasıl bir Türkiye ve nasıl bir gelecek olması lazım geldiğini aslında konuşuyoruz. Herkesin hemfikir olduğu bir husus var, o da bu yasa tasarısı yeterince özenle hazırlanmamış, taraflar üzerinde yeterince çalışma yapmamış ve alâcele Komisyona getirilmiş bir tasarıdır.

Demokrasinin namusunu kurtarmak için üzerinde çalışmak zorundayız ve bu tasarının olması lazım gelen bir tasarı olmadığı kesindir ancak biz de olan bir tasarının üzerinden konuşarak bir sonuca gitmek durumuyla da karşı karşıyayız.

Bu tasarı aslında yapısal bir düzenlemedir. Öyle anlaşılıyor ki bu tasarı üzerinde konuşan herkes, eğitim sisteminin yapısal olarak en mükemmel bir biçimde oluşması için görüşler ortaya sürüyor. Hâlbuki mükemmel bir yapının mükemmel olmayan diğer unsurlarla tamamlanmaması hâlinde istenilen sonuçları elde etmek mümkün değildir. Fiziki yapı, okullara verilecek isimler, kademe kademe eğitim aşamaları, eğitime başlama yaşı, hatta ihalelerin nasıl yapılacağı üzerinde konuşuyoruz ancak nasıl bir eğitim verileceğine ve eğitimi gerçekleştireceklerin vasıflarının ne olması lazım geldiğine, eğitim yöneticilerinin ekonomik durumlarının iyileştirilmesine, sosyal statülerinin

yükseltilmesine yönelik hiçbir şeyi de konuşmuyoruz. Yani merdiveni konuşuyoruz, o merdivenle içine gireceğimiz evi konuşmuyoruz; evi konuşuyor, içinde yaşayan insanların durumunu konuşmuyoruz. Her anlamda olgunun bir kısmını ıskalıyoruz. Karşılıklı olarak karşıdan gelen her şeye karşı konumlanmış durumdayız. Bir taraf “Nuh” diyor, diğer taraf “peygamber” dememek için inat ediyor. Akılcı algılar değil ön yargılarla dolu, duygusal algılar komisyonun çalışmasına damgasını vuruyor. Hâlbuki işin özünü tartışmamızın zamanının geldiğini düşünüyorum çünkü bugün Türkiye, istemediği meslek, yeteneği olmadığı işi yapan insanlar cennetidir. İnsanların kaderini, rastlantılar ile eğitim sisteminin arızaları belirler hâle gelmiştir.

Kültürün, daha çok da eğitim sisteminin çarpıklığının sonucu olarak Türkiye bugün, yetenek, kabiliyet, liyakat ve değerler mezarlığına dönüşmüştür.

Başta ekonomi olmak üzere siyasi, idari, akademik ve sosyal hayatı yönlendirenlerle, yönlendirmesi gerekenler arasında büyük bir açıklığın bulunmasının nedeni de budur.

Bunları çok geniş anlatmak mümkün ama yeni olması sebebiyle iki tane hususa dikkatinizi çekmek istiyorum. Bunlardan bir tanesi “öksüz sermaye”, diğeri de “suskun yaratıcılık” dediğimiz husustur.

Unutmamak gerekir ki bir ülkenin bağımsızlığı, kalkınmışlığı, demokratikliği ve gelişmişliğiyle sahip olunan doğal kaynaklar, zenginliği ve nüfusunun fazlalığı arasında doğrusal bir ilişki yoktur. Fiziki kaynakları aktifleştiren, değerli ve fonksiyonel hâle getirenler yüksek beyin gücüne sahip eğitilmiş insanlardır. Değeri daha değerli hâle getirmek ancak eğitilmiş insanlarla mümkündür. Türkiye’de beyin kıyım makinesi gibi çalışan eğitim sistemi, kıt kaynak niteliğinde olan beyin gücünün bir bölümünü yurt dışına kaçırmakta, içeride kalanların büyük bir kısmı da israf edilmektedir.

Ülkenin potansiyeline uygun gelişmesini engelleyen hemen her faktörün arkasında eğitim sisteminin kullanmadığı yetenekler, değerlendiremediği kaynaklar vardır. Yer üstüne çıkarılmayan yer altı zenginliğinin, sermayeye çevrilemeyen yeteneğin, kullanılmayan beyin gücünün, avlanamayan balığın rezervlerini tartışmanın bir yararı yoktur.

İnsanların toplam beyin gücünü aktifleştiremeyenler, bilgiyi üretime dönüştüremeyenler, yetenekleri özgürce kullanma imkânı sağlayamayanlar ülkenin geleceğini çalmaktadırlar. Buna bir de eğitimsizi eğitiminin, yetersizi yeterlinin, beceriksizi beceriklinin başına musallat eden “idari tasarruf” ilave edilince durumun vahameti ortaya çıkmış olmaktadır.

İnsanın yaratıcılığını, zekâsını, yeteneğini ihmal, inkâr ya da göz ardı eden bir eğitim sistemi ülkenin rekabet gücünü azalttığı gibi, toplumu geleceğe taşıyacak yetenekleri de büyük ölçüde köreltmektedir.

Türkiye'deki eğitim sistemi somut ve bugünü yönetmeye daha çok meyillidir. Sistem, bir anlamda, yüzeye yakın ya da tamamen yer üstü kaynaklarıyla ilgilenen mühendislerin yaptığını yapmaktadır. Çocukların derinlerde bulunan yeteneklerini gün yüzüne çıkaracak sondaj imkânlarından bu eğitim sistemi yoksundur.

Gelin, için içeriğini tartışalım, çocuklarımızın beyin gücünü körelten sistem üzerine konuşalım, genç beyinlerin ürettiği bilgileri öksüz kalmaktan çıkaralım, yaratıcı yeteneklerin suskunluğuna son verelim, suskun yaratıcılık ve öksüz sermaye üzerinden eğitim sistemini tartışalım ve faydalı bir iş de yapmış olalım.

Türkiye, eğitim sisteminin öksüz bıraktığı, sermayeyi etkinleştirdiği, suskun yaratıcılığı da aktifleştirdiği ölçüde çağrı ve geleceği yakalamış olacaktır.

Bütün bunları tartışırken de hiç kimsenin kuşkusu olmasın ki bunları uhuvvetli ve sükûn içerisinde olan bir iklimde tartışmak mümkündür; yoksa birbirine laf atmak, birbiriyle sataşmak ve karşı sataşmalar üretmek, sorunun çözümünde etkili bir noktaya bizi götürmeyecektir. Biz, gelin biraz üzüm yiyelim, şu bağcıyı dövme işini bir kenara bırakalım.

Hepinize teşekkür ediyorum.

BAŞKAN – Teşekkür ederim Sayın Yeniçeri.

AYTUĞ ATICI (Mersin) – Sayın Başkanım, bir dakika izin verir misiniz, çok kısa bir şey söyleyeceğim sağlıkla ilgili.

Salonun yaş ortalaması altmış civarında (Gürültüler) ...yetmişin üzerinde. Burada oksijen düştüğü anda kalp krizi riski gerçekten artar. Artı, enfeksiyon olasılığı da vardır. Eğer takdir ederseniz daha geniş bir salona geçelim diye...

BAŞKAN – Bunu konuşacağız, teşekkür ederim.

Sayın Baydar, buyurun.

METİN LÜTFİ BAYDAR (Aydın) – Sayın Başkan, Sayın Bakan, değerli Komisyon üyeleri, değerli milletvekili arkadaşlarım; Sayın Bakan çıkmış olduğu televizyon programlarında “Cumhuriyet Halk Partisinin bir önerisi bile yok.” anlamında ifadelerde bulundu. Bizim önerilerimiz var, burada defalarca dile getiriliyor ama tekrar kayıtlara geçmesi için altını çizerek belirtiyorum.

Bizim önerimiz, 1+8+4'tür. İlköğretime başlama yaşının yetmiş iki ay olarak tashih edilmesini istemekteyiz. Onun ötesinde, okul öncesinin zorunlu olmasını istiyoruz, ilköğretim ikinci kademe ile ortaöğretimlerin aynı binada olmamasını istiyoruz ve seçmeli değil, isteğe bağlı din eğitiminin mutlaka ayrı olarak tartışılması gerektiğini düşünüyoruz. Bunlar bizim çok somut, burada da hemen hemen birçok arkadaşımın dile getirdiği öğütler ama bakıyoruz ki burada bir sıkıntı var, günlerdir tartışıyoruz. Buradaki sıkıntının temeli, Engin arkadaşımın da ifade ettiği gibi buradaki konuşmaların çokluğundan değil, buradaki temel sıkıntı, değerli arkadaşlarım, bu konunun

kamuoyunun gündemine birdenbire ve sadece AKP'li bürokratlar ya da AKP'li siyasiler tarafından hazırlanarak getirilmesi ve bunun kamuoyunda yeteri kadar tartışılmaması sıkıntısı var.

Biz de diyoruz ki bizim de derdimiz: Ya, arkadaşlar, böyle yani yalan yanlış bir şey yapmayalım, bu bizim geleceğimizi planlayacak olan çok önemli bir şey. Bunu daha detaylı olarak yani Mecliste nasıl Anayasa Uzlaşma Komisyonumuz var ise eğitimde de böyle bir şey oluşturalım, olgunlaştıralım, ondan sonra bunu getirelim. Burada göreceksiniz, şurada, bunun çok nazik bir şekilde geçeceğini göreceksiniz değerli arkadaşlarım ama bunun için bir uzlaşma zemini aramamız gerektiğini düşünüyorum ve bu sıkıntıya kulak vermemiz gerektiğini düşünüyorum. Yani bizim sıkıntımız buradaki arkadaşların çok konuşmasından değil, kamuoyunda bunun yeteri kadar tartışılmamış olmasındandır.

O yüzden, ben insanların vicdanlarına güveniyorum değerli arkadaşlarım. İnsanların en önemli sigortası vicdanlarıdır. O yüzden, hem Sayın Başkanın, değerli Komisyon üyelerinin, iktidardaki yetkililerin vicdanlarına sesleniyorum ve vicdanla ilgili birkaç şey söylemek istiyorum değerli arkadaşlarım.

Kişinin doğru ya da iyi olanı yapma doğrultusunda kendi davranışlarını, amaçlarını ve karakterini ahlaki açıdan değerlendirmesini sağlayan psikokültürel yapıya vicdan denir. Vicdan bir terazidir değerli arkadaşlarım. İnsanlar geceleri yattığı zaman gözünü kapattıklarında o günün muhasebesini yaparlar, “Ben ne yaptım ya da ne yapmadım.” diye bunun hesabını sağlarlar. Bunu ister dinsel olarak yaparsınız ya da almış olduğunuz ahlakın gereği olarak yaparsınız ama bir teraziniz vardır. Bu terazinize seslenmek istiyorum değerli kardeşlerim.

Genellikle eğitim ve kültür ile biçimlendirilen vicdan, her eylemin ahlaki niteliğiyle yargılanmasını sağlar. Tarih boyunca hemen her kültürde böyle bir yetinin varlığı kabul edilmiştir.

Vicdan aynı zamanda dinsel bir kavram olarak da değerlendirilir. Örneğin, eski Mısırlılar kalbin gösterdiği yoldan ayrılmamak gerektiğine inanmışlardır. Bazı inanç sistemlerinde vicdan Tanrı'nın sesidir ve bu nedenle onun gösterdiği yola güvenmek gerekir.

Hindular, vicdanın insanın içerisinde yaşayan görünmez bir Tanrı olduğuna inanırlar.

Hristiyan mezheplerinde vicdanın Tanrı'dan kaynaklanan içsel ışık “inner light” olarak algılanmasının rol aldığı vurgulanır.

Din dışındaki alanlarda filozoflar, sosyal bilimciler ve psikologlar, vicdanı bireysel ve evrensel boyutlarıyla kavramaya çalışırlar. O yüzden önemlidir vicdan, o yüzden vicdan eğitimle gelişir değerli kardeşlerim. Öncelikle çocukların anne babaları tarafından almış oldukları bir ahlaki temel vardır ama okulda da bu vicdan, bu eğitimle birlikte üzerine konulan şeylerle bir dengeye ulaşır.

O nedenle bizim iddiamız, bizim değerlendirmemiz, bunun bütün herkesin, ilerideki çocuklarımızın vicdan ve ahlakının da olgunlaştırılacağı eğitim sisteminin çok detaylı ve nitelikli

olarak tartışılmasını sağlayan bir platformu, iktidarın Türkiye'den mahrum etmemesi gerektiğini düşünüyorum.

Sezgisellik akımına göre vicdan, doğru ile yanlış ayırt etmemizi sağlayan ve doğuştan gelen bir sezgisel yetidir.

Deneycilikte ise, geçmiş deneyimlerden kaynaklanıp gelecekteki davranışları belirleyen öznel bir süreç olarak görülür.

Davranışçılar ise vicdanın, belirli toplumsal uyaranlar karşısında geliştirilen bir dizi öğrenilmiş yanıt olduğunu öne sürerler.

Freud'un bu konudaki görüşleri, üst benlik kuramından çıkarılır. Üst benlik, anne babanın ödüllendirme ya da cezalandırma yoluyla çocuğa, yaptığı davranışlarda anne babalar "Aferin" ya da "Bak yapma, bir daha kızarım." anlamındaki şeylerle kişinin ahlakını ve vicdanını küçükten itibaren şekillendirirler. Okul böyle bir şeydir, öğretmenin devamlı vurgulamasıyla. Biz o nedenle, müfredatı ve temel eğitimi çok önemsiyoruz değerli arkadaşlarım. Üst benliğin "vicdan" olarak adlandırılabilir kesimini de bunlar oluşturmaktadır.

Ahlak ise insanların toplum içindeki davranışlarını ve birbirleriyle ilişkilerini düzenlemek amacıyla başvurulan kurallar dizgisidir ya da başka insanların davranışlarını olumlu ya da olumsuz biçimde yargılamakta kullanılan ölçütler bütünüdür. Buna göre değerlendiririz insanların ahlaklı olup olmadıklarını.

Hangi davranışların ahlaklı hangilerinin ahlak dışı olduğu şeklindeki sorular, antik çağdan başlayarak günümüze kadar felsefenin temel ilgi alanı olmuştur değerli arkadaşlarım.

Nesnel ya da toplumsal ahlak, insanın, toplumun öteki bireylerine karşı ödevlerini içerir. Bu kurallar yazılı olmadığı için biçimsel olarak hukuktan farklı olmakla birlikte gene de ahlak ile hukukun örtüştüğü, hatta özdeşleştiği durumlar vardır. Toplumsal yaşama egemen olan hukuk kurallarıyla nesnel ahlak arasında sıkı bir bağ vardır. Örneğin, adam öldürmek, hırsızlık, sahtecilik, dolandırıcılık, rüşvet alma-verme gibi ahlakça kötü sayılan eylemler, hukuk kurallarının da yasakladığı, suç sayılan eylemlerdir değerli arkadaşlarımız.

İçinde bulunduğumuz duruma baktığımızda, bireysel çıkarların ön plana çıkması, bencilleşme, sorumluluklarımıza kayıtsızlaşma ve bu koşullar, ahlaka bağlılığımızın zayıflamasına, mesleklerin asıl amacından uzaklaşmasına yol açmaktadır.

Tanımadığımız kişilerin sorumluluğu taşınması güç bir yük oluşturuyor. Peki, neden? Sorumluluk duygusuna baktığımız zaman, değerli arkadaşlarım, bu Komisyonun her üyesinin temel sorumluluğu -altını çizerek ifade ediyorum- ya doğrudan ya da doğruya ilişkimizin olduğu ya da kendimizi borçlu hissettiğimiz kişiler karşısında ortaya çıkar. Biz kendimizi çocuklarımıza karşı bu anlamda sorumlu hissediyoruz değerli arkadaşlarım.

Borcumuz, yalnızca doğrudan ilişkimiz olan insanlarla mı sınırlıdır? Hayır. İnsan pek çok farklı gereksinime sahip bir varlıktır -yemek, içmek, giyinmek, barınmak, eğitim, sağlık, güvenlik- ancak hepsini tek başına karşılayamaz. Başka insanlarla ortaklık kurup aralarında bir iş bölümü ağı oluşturmaları gerekir. Bu iş bölümüyle herkes başkasının gereksinimlerine ve varlığına hizmet eder. Bu hizmet de herkesi birbirine borçlu kılar. Bu karşılıklı borç, karşılıklı sorumluluğu yaratır. Huzurlu ve mutlu bir toplumsal yaşam için “ahlak, vicdan, sorumluluk ve borç” kavramlarını birbirinden ayırmadan çocuklarımızı yetiştirmeliyiz.

O nedenle, eğitim, temel eğitim çok önemlidir değerli arkadaşlarım. Ahlak kuralları bireylere, yetiştirme sürecinde, anne babalarıyla, aileleri aracılığıyla, yapmaları ve yapmamaları gereken davranışların öğretilmesiyle aktarılır ve uygulanır. Ahlakın temel dayanağı, bireylerde geliştirilen ve kötü davranışla uyandırılan utanma duygusudur.

Siyaset, öncelikle iyi ahlaklı, vicdan sahibi, utanma duygusu olan kişilerce yapılmalıdır değerli arkadaşlarım. Bizler siyasetin içerisinde olan kişiler olarak iyi ahlaklı, vicdan sahibi, utanma duygusu ilkeli, saygılı, birbirlerinin yanlışları üzerine siyaset yapmayan bir anlayışla, birbirimizi atlatmaya çalışmayan bir anlayışla önce insan olmalıyız.

Değerli arkadaşlarım, şuradan bütün bunların hitamında şunu söylemek istiyorum, hepinizin, başta Sayın Bakanın, Sayın Komisyon Başkanımızın, tüm Komisyon üyelerimizin vicdanına sesleniyorum: Değerli arkadaşlarım, bu konu kamuoyunda hâlâ tartışılıyor, kamuoyunda buna yönelik olarak güçlü bir muhalefet oluşmaya başladı. Bunun tartışılarak, dediğim gibi, bir uzlaşma komisyonu oluşturularak, bu komisyonun alacağı metnin burada usuleten tartışılacağı bir ortamı özlediğimi ifade ederek sözlerime son veriyorum.

Çok teşekkür ediyorum sayın arkadaşlar.

(Komisyon Başkanlığına Başkan Vekili Avni Erdemir geçti)

BAŞKAN – Sayın Baydar, üslubunuz ve zaman hassasiyetiniz için de teşekkür ediyorum, sağ olun.

Değerli arkadaşlar, söz sırası Sayın Orhan Atalay’da.

Buyurun Sayın Atalay.

ORHAN ATALAY (Ardahan) – Sayın Başkanım, Değerli Bakanım, değerli arkadaşlarım; hepinizi saygıyla selamlıyorum.

Dünkü konuşmamda söylediğimi tekrarlayarak devam etmek istiyorum. Dün demiştim ki: “Onlarca saattir buralarda konuşuyoruz, tartışıyoruz ama ben şahsen, hâlâ, CHP’nin sekiz yıllık kesintisizliğe odaklanışlığını anlamış değilim çünkü hiçbir konuşmacı, bunun ne pedagojik ne sosyolojik ne bilimsel temellerini ortaya koymadı, inadına bir restleşmekte ısrar ediyor, direniyor.

Komisyon üyesi olarak da ben hiçbir komisyonun bu şekilde bir çalışmaya tanık olmadığını ifade edip üzüntümü beyan etmek istiyorum. Komisyon üyelerinden daha ziyade Komisyon dışındaki arkadaşların müdahil olmaları, bizden daha fazla müdahil olmaları esasında etikten yoksun bir davranış tarzıdır.

(Gürültüler, CHP'li milletvekilleri tarafından masaya vurmalar)

FATMA NUR SERTER (İstanbul) – Hayır, hayır...

ORHAN ATALAY (Ardahan) – Değerli arkadaşlar, evet...

ALİ HAYDAR ÖNER (Isparta) – Ne demek “Etikten yoksun.”? “Etik”in ne demek olduğunu sen biliyor musun?

BAŞKAN – Arkadaşlar, lütfen...

ORHAN ATALAY (Ardahan) – Değerli arkadaşlar...

BAŞKAN – Lütfen... Lütfen...

FATMA NUR SERTER (İstanbul) – Sözüünü geri alsın.

BAŞKAN – Arkadaşlar, sessiz olun, ondan sonra.

Sayın Atalay, tavzih ederseniz veya açarsanız konuşmanızı.

ALİ HAYDAR ÖNER (Isparta) – “Etik” sözcüğünün ne demek olduğunu biliyor musun?

BAŞKAN – Bir dakika Hocam.

ORHAN ATALAY (Ardahan) – Şimdi bakın, günlerdir burada gerçekten Komisyona eğer fırsat verilmiş olsaydı, bu konular, maddeler Komisyonun aklına ve vicdanına havale edilmiş olsaydı, “Bu toplumun geleceğini inşa edecek çocuklarımız, daha tutarlı, daha bilgili, daha onurlu, daha özgür olsun diye bir eğitim modeli geliştirin.” denilseydi, ben eminim ki Komisyonda görev alan her bir arkadaşımın bu projeyi hazırlayacak yeterince, fazlasıyla bilgi birikimi, tecrübe birikimi, fikrî birikimi olduğunu gördüm, buna inanıyorum ama ne yazık ki restleşme, didişme, baskıncılık yapma buna engel olmuştur, bu Komisyonun daha sağlıklı bir kanun metni ortaya çıkarmasını engellemiştir. Bunu vicdanlarınıza havale ediyorum.

Meramım budur arkadaşlar.

ALİ HAYDAR ÖNER (Isparta) – “Etik” ne demek?

ORHAN ATALAY (Ardahan) – Şimdi bakın, “Etik” şudur, değerli arkadaşlar, tavzih ediyorum. “Etik” şudur: Bir konu sizin asli göreviniz ise bu komisyon eğer tarihe karşı birinci derecede mesuliyeti taşıyacak ise ve siz bu mesuliyeti taşıyacak komisyonun çalışmasını rahatlatacak imkânları, ortamları, iklimi yaratmaz da bu komisyonu sadece gerginliklerin arasında sıkıştırırsanız, bu sizin de tarihe karşı büyük bir vebali üstlendiğiniz manasına gelir. (Gürültüler)

FATMA NUR SERTER (İstanbul) – Etik davranmayan sizsiniz.

ORHAN ATALAY (Ardahan) – Lütfen, ben burada eğer bir söz...

BAŞKAN – Değerli arkadaşlar, lütfen...

ORHAN ATALAY (Ardahan) – Kim mesuliyeti yüklenmişse, bırakın mesuliyeti yüklenmiş arkadaşlar... (Gürültüler)

FATMA NUR SERTER (İstanbul) – Ne demek “Mesuliyeti yüklenmiş”?

BAŞKAN – Lütfen... Lütfen...

ALİ HAYDAR ÖNER (Isparta) – Üyelerimizi ahlaksızla itham edemezsiniz.

ORHAN ATALAY (Ardahan) – ...daha rahat çalışsınlar, daha fazla çalışsınlar, topluma karşı sorumluluklarını da yerine getirsinler.

BAŞKAN – Lütfen...

FATMA NUR SERTER (İstanbul) – Böyle bir şey olamaz.

ORHAN ATALAY (Ardahan) – Bakın, değerli arkadaşlar, biz burada günlerdir...

BAŞKAN – Sayın Atalay, bir dakika... Sayın Atalay...

ALİ HAYDAR ÖNER (Isparta) – Sözlük manasını mı değiştiriyorsunuz?

BAŞKAN – Sayın Valim, bir dakika.

Sayın Atalay, ben anlıyorum ki “etik”i “ahlak” anlamında değil, “uyulması gereken kurallar” anlamında kullandınız. Doğru mudur?

ORHAN ATALAY (Ardahan) – Olması gerekir. (Gürültüler)

BAŞKAN – Lütfen...

ORHAN ATALAY (Ardahan) – Bakın, değerli arkadaşlar...

ALİ HAYDAR ÖNER (Isparta) – Kelimenin manasını mı değiştiriyorsunuz?

BAŞKAN – “Etik” “ahlak” olarak her zaman algılanmaz. (Gürültüler)

Lütfen... Lütfen...

ENVER YILMAZ (İstanbul) – Bırakın konuşsun.

ORHAN ATALAY (Ardahan) – Şimdi arkadaşlar... (CHP’li ve AK PARTİ’li milletvekillerinin karşılıklı konuşmaları)

BAŞKAN – Lütfen... Lütfen...

ENVER YILMAZ (İstanbul) – Ali Haydar Bey, bırakın konuşsun ya!

BAŞKAN – Buyurun Sayın Atalay.

ORHAN ATALAY (Ardahan) – Bırakın, ben kendimi ifade ederim, ben kendimi ifade ederim, lütfen...

BAŞKAN – Lütfen Sayın Atalay...

ENVER YILMAZ (İstanbul) – Söz alırsın, tashihs edersiniz, ne karışyorsun, bırak konuşsun.

ORHAN ATALAY (Ardahan) – Kastımı kendim anlatırım Başkanım, lütfen.

ALİ HAYDAR ÖNER (Isparta) – İfadesini...

BAŞKAN – Sayın Öner, lütfen...

FATMA NUR SERTER (İstanbul) – Kardeşim, sen Komisyon üyesi değilsin.

FİKRİ IŞIK (Kocaeli) – Ortamı germeyin, ayıp oluyor. (Gürültüler)

BAŞKAN – Sayın Öner, lütfen... Bakın, Sayın Öner, konuşmacıyı dinliyoruz.

ALİ HAYDAR ÖNER (Isparta) – Ne demek ya!

ORHAN ATALAY (Ardahan) – Ben meramımı anlatmak istiyorum.

BAŞKAN – Sayın Öner, lütfen konuşmacıyı dinleyelim. Lütfen konuşmacıyı dinleyelim.

ORHAN ATALAY (Ardahan) – Ben meramımı anlatmak istiyorum. Bakın, meramım şudur.

BAŞKAN – Bakın, meramını ifade ediyor, lütfen dinleyelim.

ORHAN ATALAY (Ardahan) – Etiğin sadece ahlak manası yoktur. Hiç kimseyi, haşa, böyle bir sıfatla nitelemek kastım yoktur.

BAŞKAN – Bitti, tamam, değerli arkadaşlarım.

ORHAN ATALAY (Ardahan) – Sadece yakışıklı olanı, yakışanı söylemek istedim. Ama bu, bu demokratik sürece yakışmıyor.

SELÇUK ÖZDAĞ (Manisa) – Alt komisyonda...

BAŞKAN – Lütfen, Sayın Özdağ... Sayın Özdağ, lütfen...

ORHAN ATALAY (Ardahan) – Bu Meclisin mehabetiyle bağdaşmıyor. (CHP'li ve AK PARTİ'li milletvekillerinin karşılıklı konuşmaları)

BAŞKAN – Sayın Özdağ...

ORHAN ATALAY (Ardahan) – Ben konuşmamı sürdürüyorum. Ben Arapça okumadım, o Osmanlıcaydı. Haydar Bey, Arapçayla Osmanlıcanın farkını öğren, ondan sonra gel.

ALİ HAYDAR ÖNER (Isparta) – Ne demek...

BAŞKAN – Değerli arkadaşlar...

Sayın Atalay, lütfen devam edin.

ORHAN ATALAY (Ardahan) – Değerli arkadaşlar, şimdi bakın, ben CHP'nin bu ısrarını günlerdir düşünüp, tartışıp, kendime göre anlamaya ve anlamlandırmaya çalıştım.

FATMA NUR SERTER (İstanbul) – E, maşallah!

ORHAN ATALAY (Ardahan) – Bakın, bunun sebebi nedir? CHP, ne yazık ki hâlâ daha yenileşemedi, CHP hâlâ daha... (Gürültüler)

BAŞKAN – Lütfen... Lütfen...

ORHAN ATALAY (Ardahan) – Ben meramımı anlatamadım.

MEHMET ALTAY (Uşak) – “E, maşallah” mış...

FATMA NUR SERTER (İstanbul) – Senden talimat alacak değilim. Sen bana karışamazsın.

MEHMET ALTAY (Uşak) – Hadi oradan!

ORHAN ATALAY (Ardahan) – Bir dakika arkadaşım.

BAŞKAN – Sayın Atalay, devam ediyorsunuz.

ÖZGÜR ÖZEL (Manisa) – Ara versek.

BAŞKAN - Onun takdiri bize ait.

Sayın Atalay...

ORHAN ATALAY (Ardahan) – Yenileşmek kötü bir şey değildir. Benim de yenileşmeye ihtiyacım var. (Gürültüler)

BAŞKAN – Sayın Atalay, devam ediyorsunuz.

ORHAN ATALAY (Ardahan) – Benim partimin de yenileşmeye ihtiyacı vardır. Yenileşmek kötü bir şey değildir. (“Sen kafanı yenileştir.” sesi)

Benim kafamın da yenileşmeye ihtiyacı vardır.

BAŞKAN – Sayın Atalay, konuşmanıza devam ediniz.

ORHAN ATALAY (Ardahan) – Şimdi bakın, değerli arkadaşlar, “Kazım Nami Duru” adında bir yazarın, CHP’li bir yazarın “Yeni Kültür” diye bir dergisinden bir şey okumak istiyorum size. (Gürültüler)

BAŞKAN – Lütfen dinleyelim arkadaşlar.

METİN LÜTFİ BAYDAR (Aydın) – Eğitime gel.

ORHAN ATALAY (Ardahan) – Geleceğim Komisyona, eğitime geliyorum.

BAŞKAN – Lütfen...

METİN LÜTFİ BAYDAR (Aydın) – AK PARTİ’yi konuşalım, onu anlat.

ORHAN ATALAY (Ardahan) – “Şimdi, eğitime gelince, biz bitarafıktan anlamayız.”

BAŞKAN – Sayın Baydar, lütfen dinleyelim.

METİN LÜTFİ BAYDAR (Aydın) – Ama biz öyle bir şey söylüyor muyuz?

BAŞKAN - Lütfen konuşmacıyı dinleyelim, sonra soracağınız varsa sorarım. (Gürültüler)

Her zaman diyoruz.

Sayın Özdağ... Sayın Özdağ, lütfen...

ORHAN ATALAY (Ardahan) – “Biz bitarafıktan anlamayız.”

AYLİN NAZLIKA (Ankara) – Sizi anlamıyoruz.

ORHAN ATALAY (Ardahan) – “Çocuklarımızı, partimizin ve devletimizin ana ilkelerine uygun tarzda yetiştirmek istediğimize.”

ALİ HAYDAR ÖNER (Isparta) – Benim çocuklarıma karışamazsın.

ORHAN ATALAY (Ardahan) – Bizim partimiz Türk milletinin kendisidir.

Şimdi, değerli arkadaşlar, günlerdir söylüyorum, çünkü konuşmamı sürdürmek istiyorum buradan kalarak.

Şimdi, modern dönemde eğitime iki temel işlev yüklenmişti. Bir, farklı meslek kollarına insan gücü yetiştirmek; iki, bireyle devletin arasındaki ilişkileri tanzim etmek. Bireyle devletin arasındaki ilişkileri tanzimde, özellikle devrimlerin hemen sonrasında yapılan kültür ve eğitim devrimleri bir amacı taşıyordu. Bu amaç, devletin daha totaliter, daha baskıcı, tek tipçi kalıplara insanı ve toplumu bastırıp istediği kalıptan insan yetiştirmektir. (Gürültüler)

FATMA NUR SERTER (İstanbul) – Sen nereden çıktın?

BAŞKAN – Lütfen, bir dakika...

ORHAN ATALAY (Ardahan) – Bir dakika, bu benim görüşlerimdir. Benim görüşlerimi dinlemek zorundasınız.

BAŞKAN – Değerli arkadaşlar...

FATMA NUR SERTER (İstanbul) – Sen hangi eğitimin ürünüsün?

ORHAN ATALAY (Ardahan) – Şimdi, bu totaliter eğitim sisteminin...

BAŞKAN – Sayın Serter, lütfen...

ORHAN ATALAY (Ardahan) – ...icra edildiği toplumlar hoşgörüsüz olurlar, müzakereye kapalı olurlar.

FATMA NUR SERTER (İstanbul) – Sen nereden geldin?

ZEYİD ASLAN (Tokat) – Sana rağmen geldi.

BAŞKAN – Sayın Aslan, lütfen...

ZEYİD ASLAN (Tokat) – Konuşma!

FATMA NUR SERTER (İstanbul) – Sen konuşma! (CHP'li ve AK PARTİ'li milletvekillerinin karşılıklı konuşmaları)

BAŞKAN – Sayın Aslan, lütfen... Sayın Aslan, lütfen.

ORHAN ATALAY (Ardahan) – Değerli arkadaşlar...

BAŞKAN – Sayın Aslan, lütfen...

FATMA NUR SERTER (İstanbul) – Cehaletin ürünüsün... Cehaletsin, cehalet...

BAŞKAN – Sayın Serter, Sayın Aslan, lütfen.

Devam ediyorsunuz Sayın Atalay...

ORHAN ATALAY (Ardahan) – Biz esasında... Buradaki hava beni ispatlıyor. Buradaki hava hoşgörüsüzlüğün, diyalogsuzluğun, müzakereye kapalı oluşun en açık ispatıdır. Fakat değerli arkadaşlar, gelin hep beraber tahrike kapılmayalım, hep beraber çok sığ ve kör bir... Mağdur olmayalım, bunun kurbanı yapmayalım çocuklarımızı. Eğitime özgürleştirici bir misyon yükleyelim. Şimdi, eğitime biz ne zaman özgürleştirici bir misyon yüklersek çocuklarımız tabulara ve putlara tapılmaktan kurtulmuş olacaklar. Şimdi...

(Mikrofon otomatik cihaz tarafından kapatıldı)

BAŞKAN – Sayın Atalay, sözlerimizi toparlayalım.

ORHAN ATALAY (Ardahan) – ...eğitime yüklenen işlevi biz eğer bundan sonraki süreçlerde eğitimin omurgası hâline getirmezsek, eğitimimizi bu temelde inşa etmezsek işte o zaman tarihe karşı sorumluluğumuzu yerine getirmemiş oluruz. Bunları tartışalım. Birçok şeyi tartışalım fakat hâlâ daha 1920'lere, 30'lara, 40'lara, ulus devlet süreçlerindeki tek tipçiliğe kafamızı takar, oradan başımızı çıkarmazsak farklılığa, çoğulculuğa, farklı aidiyetlere saygıyı kendi insanlarımıza öğretemezsek biz bin defa eğitim reformu da yapsak ışıklara kapalıyız.

BAŞKAN – Sayın Atalay, lütfen sözlerimizi tamamlayalım.

ORHAN ATALAY (Ardahan) – Teşekkür ediyorum.

BAŞKAN – Teşekkür ediyoruz Sayın Atalay.

METİN LÜTFİ BAYDAR (Aydın) – Efendim, söz istiyorum.

BAŞKAN – Değerli arkadaşlar, söz sırası Sayın Naci Bostancı' da.

METİN LÜTFİ BAYDAR (Aydın) – Efendim, Cumhuriyet Halk Partisi Grubu adına söz istiyorum, lütfen. Bir dakika söz istiyorum.

BAŞKAN – Bir dakika, buyurun Sayın Baydar.

METİN LÜTFİ BAYDAR (Aydın) – Konuşan Hatip arkadaşım, biraz önce... Sayın Başkan, benim üslubuma teşekkür ettiğiniz için ben de teşekkür ediyorum. Bu üslubun devam etmesi gerekiyordu ancak Sayın Hatip bizim partimizin iç işlerine yönelik konuşmalarıyla hem de milletvekillerimize etik dışı bir davranış göstererek saygısızlık yapmıştır, bu saygısızlığı kabul etmediğimi belirtiyorum. O zaman biz de şunu konuşalım: Başbakanın ilk hastalığından sonra kalkıp Sayın Bülent Arınç'ın “Ben kimseye biat etmedim, Recep Tayyip Erdoğan'a da biat etmedim.” anlayışını kınıyorum. Arkasından sonra özür dilemesi, ikinci ameliyatından sonra kalkıp Sayın Bülent Arınç'ın: Ben gömleğimi çıkarmadım, Recep Tayyip Erdoğan gömleğini çıkarmıştır...

(AK PARTİ'li milletvekillerinden “Alakası yok.” sesleri)

HARUN KARACA (İstanbul) – Böyle bir konuşma doğru değil.

METİN LÜTFİ BAYDAR (Aydın) – Bakın, bundan rahatsız oluyorsanız, bundan rahatsız oluyorsanız...

MAHİR ÜNAL (Kahramanmaraş) – O nasıl bir mantıktır ya!

FİKRİ IŞIK (Kocaeli) – Sana yakışmıyor.

METİN LÜTFİ BAYDAR (Aydın) – Bak, Fikri' ciğim ben bunu...

BAŞKAN – Sayın Baydar...

METİN LÜTFİ BAYDAR (Aydın) – Lütfen, bundan rahatsız oluyorsanız siz de Cumhuriyet Halk Partisiyle ilgili bir şey söylemeyin. Ben de bundan bir hekim olarak rahatsız olduğumu...

BAŞKAN – Süreniz doldu Sayın Baydar.

METİN LÜTFİ BAYDAR (Aydın) – Adamcağız hastayken arkasından Sayın Başbakan Yardımcısının konuşmasını uygun bulmadığımı, Sayın Başbakana karşı bir saygısızlık yapıldığını ifade ediyorum. Bunu da kayıtlara geçmesi için söylüyorum.

ALİ SERİNDAG (Gaziantep) – Sayın Başkan, ben grup adına değil kendi adıma...

BAŞKAN – Değerli arkadaşlar, söz sırası Sayın Naci Bostancı' da.

Buyurun Sayın Bostancı.

ALİ SERİNDAG (Gaziantep) – Sayın Başkan, ben komisyon üyesi olmayan bir milletvekili olarak görüşümü ifade ediyorum. Bir dakikayı geçmez efendim.

BAŞKAN – Sırası geldiğinde... Bakın, Grup Sözcümüz konuştu, lütfen.

Komisyon üyesi olmayan arkadaşlarımız sırası geldiği zaman konuşuyor.

Buyurun Sayın Bostancı.

MEHMET NACİ BOSTANCI (Amasya) – Çok teşekkür ediyorum.

Herkesi saygıyla selamlıyorum. Küçüklüğümden beri millî beraberlik, birlik sözlerini duyarım, burada gerçekleştiğini görüyorum. Kesinlikle birbirimize çok benziyoruz kavgalarımızla ve barışma çabalarımızla. Aslında burada birkaç parti mi var emin değilim, veyahut da varsa bu saflar nasıl teşekkül ediyor o konuda da biraz kafamın karıştığını söyleyebilirim. Bizler, tabii, birbirimizi tanıdığımız için kim hangi partide çıkartıyoruz ama bir yabancı gelse ve dışarıdan baksa bu partileri ayırt etmekte hayli zorlanır. Belki şöyle düşünebilir: Öfkeliler bir parti, bir de sesiz ve sakin duranlar ayrı bir parti. Buradaki bağlam galiba şöyle bir bağlam: Kaleciler ve santraforlar var. Schumacher' in "Penaltı anında kalecinin endişesi" diye bir kitabı vardı. Her an nereden bize laf gelecek, kim, hangi sözü söyleyerek bizim kolektif kimliğimize alttan -tabiri caizse- bir laf yerleştirecek beklentisi bir taraftan da yeri geldiğinde uygun bir şekilde nasıl ben karşı tarafa uygun dille tabii ki nezaheti elden bırakmadan laf söyleyebilirim düşüncesi. Ara kademenin koptuğu, bir bakıma kalecilerin ve santraforların eğitim meselesinin tartıştığı bir tablo gibi görüyorum.

Bağlam hakikaten önemlidir konuşmak için, müzakere etmek için. Bağlam derken size bir anekdot anlatayım: Otuzlu yaşlarımda televizyonlara çıkmaya başlamıştım, televizyonlarda konuşuyorum, televizyon da bir bağlamdır malum. Sözlerin nasıl anlaşıldığına ilişkin kendi zemini itibarıyla ayrıca konuşan bir bağlamdır. Ben televizyonlarda konuştukça rahmetli babam da hoşuna gidermiş memlekette, bizim oğlan çıkıyor televizyonlarda konuşuyor diye. Bir akşam yine böyle bir konuşma yapmıştım, komşulardan birisi hemen koşmuş mühim olay olduğu için, oğlan televizyona çıkmış, babama gitmiş demiş ki: "Senin oğlan yine bugün konuştu akşam, çok da güzel konuştu." Babamın hoşuna gitmiş, gevrek bir kahkaha atmış, Allah rahmet eylesin. Ondan sonra "Peki, ne anlattı?" demiş. Adam biraz düşünmüş "Vallahi, hatırlamıyorum ama güzel konuştu." demiş. Şimdi,

burada da aslında ne konuşulduğunu çok hatırlayamadığımız öfkeli ve gergin konuşmalara şahit oluyoruz.

Bağlam meselesi mühim, biraz tansiyonu düşürmekte de fayda var. Engin Bey biraz önce çok güzel bir konuşma yaptılar, kendisine çok teşekkür ediyorum, Fikri Bey de aslında onu tamamlamak için bir konuşma yapmaya çalıştı ama biraz arbedeye sebep oldu. Şimdi, Engin Bey, hakikaten değerlere ilişkin, o ortak normlarımıza ilişkin güzel bir konuşma yaptı ama Engin Bey konuşurken ben de beraberinde bu barışa ve savaşa ilişkin kavramları hatırlıyordum insanların tarihindeki. Aslında salona ilk geldiğimde Tolstoy'un "Savaş ve Barış" romanı aklıma gelmişti. Aynı anda bizler savaşabilen ve barışabilen insanlarız. Hepimiz gardımızı alabiliyoruz. Kişisel ilişkilerde ne kadar nazik olduğumuz ortada. Savaş yapma konusunda da, gürültü çıkartma konusunda da öyle. Mesela Meclise geldiğimde baktım sık sık böyle birbirinin üzerine yürüme hadiseleri oluyor. Önce bunu galiba karşılıklı sataşıyoruz, dövüşüyoruz gibi anladım ama sonradan şöyle olduğu kanaatine vardım: İktidar ve muhalefet farklı yerlerde oturuyor, arada sırada yabancı olanla kucaklaşma ihtiyacını duyuyor, dövüşmeyi bunun bir vesilesi kılıyor. Çünkü o gerginliklerin ve kavgaların ardından insanların öyle bir kucaklaşması vardı ki kavgadan daha sahi, kavgadan daha etkileyici, kavgadan daha kucaklayıcı. Kavganın vesile olduğu kanaatine vardım. İnsan kesinlikle tuhaf bir varlık. Kavga edebilmek için bile benzer olmak gerekir, yabancılar kavga edemez. Demek ki ortak normlar çerçevesinde biz bu kavgaları yapıyoruz, birbirimizi gayet iyi anlıyoruz bir tarafıyla da kimin ne söylediğini. Bağlamı hakikaten biraz değiştirerek birbirimizi dinleyebilecek bir ortam oluşturmak el birliği gerektiriyor. Biraz bu kaleci ve santrafor atmosferinden de çıkmayı gerektiriyor.

Erich Fromm insanın bu çatışmalı hâlini, Engin Bey'in bir tarafını anlattığı ama Hobbes'un "Homo homini lupus." diyerek öbür tarafına ilişkin bize hatırlatmalar yaptığı başkalarının da bir hâl var burada da gördüğümüz. Hobbes malum hem totaliter yönetimler için kendisine refere edilen bir İngiliz düşünürdür hem de demokratik yönetimler için. Erich Fromm diyor ki: "İnsanlar savaşta birbirlerine hayatlarını emanet ederler." Hakikaten, Allah korusun, bir savaş olsa Engin Bey'le buradaki insanlar birbirleri için hayatlarını feda ederler ama Erich Fromm devam ediyor: "Barış zamanında insanlar birbirlerine 50 kuruş borç vermezler." Aynı insanlar, çünkü insan bağlam değiştiğinde hikâye de değişebiliyor. Cennet ve cehennem varlığı gerçek yahut da metabolik aslında insanların bu dünyadaki gerçekliğine ilişkindir. "Zıt duygulu insan" diyorlar ya savaşa ve barışa her an hazır, şiddete hazır ama şiddete karşı davranmaya da hazır. O yüzden rasyonel bir varlık değil, çok irreal yönleri olan bir varlık aynı zamanda.

Bir şair bu zıt duyguları biraz farklı bir perspektiften -oradaki metaforu değiştirip başka kelimeler koyabiliriz- şöyle anlatıyor: "Seni sevmiyorsam sevdiğimdendir. Yaşamın iki ağzı var çünkü. Bir sözcük, bir suskunluk rüzgârı olabilir ve soğuktan pay alabilir ateş. Seviyorum seni

sevmeye başlamayı, sonsuz bir sevgiye çıkmayı. Sonsuz kılsın diye sevgimi daha başlamadım sevmeye seni. Seni seviyorum ve sevmiyorum. Bir elim mutluluğa uzanıyorsa öbür elim hüznünlü bir gelecekte. Sevmezken seni sevmem, severken sevmem bu yüzden işte.” Sevgi üzerine bir çatışma ama kaldırın sevgiyi, politik anlatıları koyun, kolektif kimlikleri koyun, sembolleri koyun, aynı şekilde nasıl sevmeye ve nefret etmeye, öfkelenmeye ve kızmaya hazır olduğumuzu görürüz.

Heidegger “Dil varlığın evidir.” diyor. Dile ilişkin kamusta ne varsa aslında onlar aynı zamanda insana ilişkindir. Mesele öfkelerin varlığı değildir. Öfkeleniriz, sessiz dururken de öfkeleniriz. Önemli olan öfkelerimizi rehabilite etmek ve her daim yapmaya çalıştığımız işe ilişkin bir ahlakı hakikaten hepimizin hatırlaması. Burada ne yapmaya çalışıyorsak onu yapmaya çalışmak yoksa simülasyonlar, Baudrillard’ a atıf yapayım, simülakrlar, bunlar hep gündelik hayatın da bir parçasıdır. Millî Eğitim Komisyonuna...

KAMER GENÇ (Tunceli) – Dünyayı yeniden keşfetti ya!

BAŞKAN – Sayın Bostancı, tamamlayalım.

MEHMET NACİ BOSTANCI (Amasya) – Ben, tabii... Dünyanın hep içindeyiz, hepimiz dünyaya gömülüyüz Kamer Bey.

KAMER GENÇ (Tunceli) – İki gündür seni dinliyorum ama nasıl hoca olmuşsun sen anlamıyorum. Memlekette sizin gibi hocalar eğer öğrencilere ders veriyorsa vay bu memleket.

AKİF ÇAĞATAY KILIÇ (Samsun) – Yazıklar olsun yazıklar!

BAŞKAN – Tabii anlamak biraz zor Hocam.

AKİF ÇAĞATAY KILIÇ (Samsun) – Bu söze yazıklar olsun!

MEHMET NACİ BOSTANCI (Amasya) – Şunu söyleyeceğim: Ben Kamer Bey’e... Benim hayatım hakikaten hayatı anlamaya çalışmakla geçti, burada da bunu yapıyorum. Herkesten de öğrenmeye hazırım. Şunu belirteceğim: Millî Eğitim Komisyonuna gösterilen bu yüksek ilgiyi anlıyorum. Allah rızası için bu ilginin bir kısmını da İnsan Haklarına gösterin, orada adam bulamıyoruz, üstelik çok da önemli konuları konuştuğumuzu zannediyoruz ama 3 kişi, 5 kişi...

BAŞKAN – Sayın Bostancı, tamamlayalım lütfen.

MEHMET NACİ BOSTANCI (Amasya) – Çok teşekkür ediyorum, sağ olun.

BAŞKAN – Teşekkür ediyoruz Sayın Bostancı.

Değerli arkadaşlar, söz sırası Sayın İsrail Kışla’da.

Buyurun Sayın Kışla.

İSRAFİL KIŞLA (Artvin) – Sayın Başkan, değerli milletvekili arkadaşlarım; günlerdir devam eden müzakerelerde daha çok AK PARTİ ve komisyon üyelerinin uzlaşmaz tavırları şeklinde bir eleştiriye muhatap olmaktayız. Doğrusu bu konuda birkaç şey söylemek istiyorum, tabii, bunu doğru bulmadığımı baştan da ifade etmek istiyorum. Dört gündür yapılan çalışmalarda birçok örnekte

birlikte çalışmalar yapıldı. Özellikle mesela Başkanın tutumu konusunda demokrattığı, ne bileyim uzlaşma tavrı, toleransı bütün arkadaşlar tarafından takdir görmüş bir yaklaşımdır yani. Bunu hep beraber görüyoruz. Saatlerce konuşmaları gerçekten hepimiz o demokratik eylem hakkını kullanan kardeşlerimizin o eylemini hoşgörüyüyle hep beraber birlikte yaşadık, o ortamı, o sıkıntılı dönemi geçirdik. Teklifin alt komisyona gitmesi yine bir uzlaşmayla yapılmış bir şeydir, yine teklifin alt komisyonda yüzde 70'e yakınının değiştirildiğini hep beraber dillendiriyorsunuz, dile getiriyoruz. Demek ki birlikte birçok şeyler yapılabilir. Çıkrıklık teklifi çıkartıldı, birinci kademedden sonra açık öğretime gitme önerisi çıkartıldı. Yaşla ilgili aydaki anlaşmazlığın çözülmesi mümkün ama iktidar olarak teklifimizde de sekiz yıllık temel eğitim süresinde herhangi bir kısıtlamanın veya uzamanın da söz konusu olmadığını biliyoruz, yine sekiz yıl sekiz yıl. Burada bakıyoruz mevcut müfredatta da bir değişiklik yok. Yani devam eden müfredatın aynen yürümesi de mümkün. O zaman mevcut teklifte karşı çıkılan temel noktanın eğitimin ikinci kademesindeki yasa da belirtildiği gibi öğrencilerin yetenek, gelişim ve tecrübelerine göre seçimlik dersler imkânının tanınması.

Şimdi, değerli Hocam az önceki konuşmasında, Metin Lütfi Baydar Hocamız yani burada seçimlik derslerle isteğe bağlı noktasına kadar iş gelmiş durumda yani bu isteğe bağlı da bunlar olabilir veya seçimlik ders... Yani bakın, birçok noktada iktidar partisi olarak aslında uzlaşmadan yana ve müşterek birçok şeyi yapabildiğimizin bunlar göstergesidir. Şimdi, tabii burada ikinci kademedde halkımıza bir özgürlük alanının açılması, tercih hakkının tanınması vardır. Yani burada eğer bu teklife ideolojik olarak yaklaşmış olsaydı mevcut herhangi bir müfredatları kısıtlama olabilirdi veya mevcut belli müfredatları mecbur etme olabilirdi. Şimdi, burada arkadaşlar sadece ikinci kademedde halka bir tercih ve özgürlük alanının tanınmasıdır. Bu bakımdan özgürlüklerin önündeki engelleri kaldırmak veya bu özgürlüklerin kısıtlanması noktasında bizden anlaşma beklemek... Yanlış olduğunu düşünüyorum. Yani çünkü bunun muhatabı halktır, millettir. Yani onlara bir özgürlük alanı açmaktır. Kimin neyi tercih edeceğini de bugünden bizlerin kestirmesi veya tahmin etmesi de mümkün değildir yani kim hangi tercihini kullanacak, yüzde kaç bu tercihleri kullanacak bunu da kimsenin yönlendirmesi de mümkün değildir, kestirmesi de bugünden mümkün değil. O bakımdan burada tamamen buna bir özgürlük olarak, bir halkın tercihine saygı duymak olarak bakılmasını istiyorum.

Tabii, bu aziz milletin eğitimden anlamaz, çocuğunun nasıl eğitileceğini bilmez yaklaşımlardan hep beraber vazgeçmeliyiz. Halkımıza güvenmeliyiz arkadaşlar. Bu milleti dizayn etme sevdasından gerçekten birlikte vazgeçelim. Gelin halkımıza bu özgürlük alanını birlikte açmış olmanın şerefini birlikte taşıyalım. Yani hep beraber bunu yapabiliriz, halkın bu tercihlerini nihayet kendilerine bıraktığımız bir özgürlük alanıdır. Bu bakımdan 21'inci yüzyılda artık yasaklarla, dayatmalarla bir yere varamayız. Bu ülkeyi muasır medeniyet seviyesinin üzerine çıkaracaksa bunun tek çaresi bu millete güvenmektir. Bu milletin önündeki engelleri kaldırmak ve özgürlük alanlarının

genişlemesiyle mümkündür diye düşünüyorum. Bu yasa teklifi de bu anlamda Cumhuriyet Halk Partisinin sahiplenmesi gereken temel bir yasadır. Çünkü eğer özgürlükten yana, halkçılıktan yana, demokrasiden yana, insan haklarından yana bir politika izleyeceksek burada buna ters hiçbir maddeyi gösteremezsiniz. Yani yasaklayan, tahdit getiren veya dayatan bir yasayı, bir maddeyi gösteremezsiniz arkadaşlar. Sadece temeldeki halka tanınan şu ikinci kademedeki bir özgürlüktü. Şimdi bunun dışında bakıyorum, yani birinci kademe de, ikinci kademe de ayrı binalarda olabileceği gibi aynı binada da olabilir diyebiliyoruz. Yani ikinci kademeye üçüncü kademe zaten temel esprisinde ayrı ayrı binalarda eğitim görmesidir, mecburiyet hâlinde belki Bakanlığa bir yetki tanınmasıdır. Bunun dışında anlaşılmayan bir tane nokta yoktur. Tek karşı çıkılan husus bu da bir özgürlük alanının açılmasıdır. O bakımdan burada, artık bugünkü çağda bunu halkımıza çok görmeyelim diyorum çünkü dayatılan bir müfredat yoktur. Şu andaki mevcut müfredatlardan kaldırılan ve yasaklanan bir müfredat yoktur, sürelerde bir kısıtlama yoktur. Yani sekiz yıllık temel eğitim yine sekiz yıllık temel eğitim ama 4+4 ikinci kademe getirilen öğrencilerin yetenek, gelişim ve tercihlerine göre seçmelik dersler deniyor. Hocam da diyor ki: "Tercihe, isteğe bağlı." Yani iş bu noktaya kadar gelmişken şunu bu gerginlik vesilesi yapmak ve toplumu germek gerçekten yanlıştır. Bu yasayı el birliğiyle, aslında uzlaşmayla ve gerçekten bu millete bu yasayı çıkartmanın şerefini hep birlikte paylaşabiliriz, bu özgürlük alanını bu millete açmayı çok görmeyelim diyorum.

Hepinizi saygıyla selamlıyorum.

BAŞKAN – Teşekkür ediyoruz Sayın Kışla.

ALİ HAYDAR ÖNER (Isparta) – Sayın Başkanım, bir açıklama yapabilir miyim?

ALAATTİN YÜKSEL (İzmir) – Sayın Başkanım, bir şey sorabilir miyim?

BAŞKAN – Soru soracaksınız herhâlde.

Buyurun efendim.

ALAATTİN YÜKSEL (İzmir) – Efendim, ben sabah ceketimi giyerken acaba kıyafet yönetmeliğine aykırı mı davranıyorum diye, böyle açık renk ceketle geldim diye endişe etmişim ama tişörtle ve montla gelen arkadaşlar var, içerisi de çok sıcak oldu yani acaba ceketimizi çıkarabilir miyiz diye sormak istemişim. Çok özür diliyorum, oksijen çok azaldığı zaman esnemekten kendimi alamıyorum, esniyorum arada bir kusura bakmayın öyle bir şey olursa.

BAŞKAN – Teşekkür ediyoruz.

Değerli arkadaşlar, devam ediyoruz.

Sayın Topcu buradalar mı efendim?

ALİ HAYDAR ÖNER (Isparta) – Sayın Başkanım, Sayın Kışla bir soru sormuşken ona bir açıklama getirebilir miyiz efendim?

BAŞKAN – Sayın Hocam, maddelerde sıra gelince cevap verirsiniz.

ALİ HAYDAR ÖNER (Isparta) – Ama efendim şu anda sordu.

BAŞKAN – Hayır, lütfen, yani karşılıklı konuşma yeri değil burası, biraz sonra sıra gelir Hocam.

Çok teşekkür ediyorum.

Evet, değerli arkadaşlar, Komisyon üyesi arkadaşlarım, Sayın Zühal Topcu buradal ar.

Buyurun Sayın Topcu.

ALAATTİN YÜKSEL (İzmir) – Cevabını alamadım Sayın Başkan.

BAŞKAN – Çıkarabilirsiniz.

ZÜHAL TOPCU (Ankara) – Teşekkür ediyorum Sayın Başkan.

Sayın Bakan, değerli komisyon üyeleri; yine aynı yere geldik. Tekrar herkes dönüp dolaşıp aynı yerlerde, aynı söylemlerde. Demin konuşan Sayın Vekilimizin de ifade ettiği gibi aslında anlaşılacak hiçbir şey yok, uzlaşılacak hiçbir şey yok. Eğer biz gerçekten bir şeyler yapmak istiyorsak başarabiliriz ama burada hem anlatmasını hem de dinlemesini bilmemiz gerekiyor. Önce buralarda uzlaşmamız lazım. Şimdi, buraya gelirken birçok yerlerden geçerek geldim. Televizyon programı vardı, televizyon programına bir sürü mailler geldi. Kadın derneklerinin yapmış olduğu toplantılar vardı, orada sorulan sorular vardı.

Şimdi, şunu söylemek istiyorum: Gerçekten bu ülke bizim, bu çocuklar da bizim. Kimse kimseyi şekillendirmek istemiyor. Gerçekten dünya konjonktürüne uygun olarak küresel rekabetin ortaya çıkardığı gündemi yakalamaya çalışarak ve bu gündemi yakalarken çocukların sahip olduğu yetenekleri ortaya çıkartarak, doğru bir yönlendirmeye, doğru araçlarla doğru hedefe ulaşmak çok önemli. Dün akşamdan daha doğrusu iki haftadan beri söyledik ama ben tekrar hızlı bir biçimde söylemek istiyorum. Dün akşam Sayın Bakanımız yoktu toplantıda, ben tekrar sizin için söylüyorum bu sefer. Şimdi, program boyutu var bu işin, fiziki koşulları var, öğretmen boyutu var ve yönetmelik boyutu var. İnanın ben hâlâ anlamadım okullarda yöneltme ve yönlendirme nasıl olacak, seçmeli dersler nasıl olacak? Okul öncesi zorunlu olacak mı, olmayacak mı? Beş yaş veya altmış ay olarak daha net bir biçimde, spesifik bir biçimde söylemek istiyorum. Çocuklar okula altmış aylıkken mi başlayacak, yetmiş iki aylıkken mi başlayacak? Bunların netleşmesi lazım? Okul binaları beraber mi, ayrı mı olacak? Bu hocalar, branş dersine girenler dördüncü sınıftan itibaren, bunlar ne olacak? Çocuklara sınıf hocası mı girecek, devam edecek? Liselerdeki geçişler nasıl olacak? İnanın bunların hepsi muallakta.

Şimdi dün akşam bahsettiğim şeyi tekrar Sayın Bakanımızın da duyması açısından... Okulları ziyaret ettiğimizde Sayın Bakanım, özellikle söylenen şu vardı: 75 metreküp bize su kartı veriliyor okullarda kullanılmak üzere. Bu kart, 75 metreküp bittikten sonra bizim suyumuz kesiliyor diye... Tuvaletler, okullar pislikten kokuyor. Bunların yazışmaları yapılıyor, tekrar bu yazışmalar bitip gelene

kadar çok zorda kalıyoruz. Kişisel ilişkilerimizle biz bunu çözmeye çalışıyoruz. Bir diğeri kayıt problemiydi. Kayıt probleminde alınıyor, alınmıyor... Okul aile birliği tarafından para alındığı zaman müdür şikâyet edildiğinde soruşturma açıldı. Şimdi şunu özellikle sormak istiyorum: Hani okullar bu kadar zor durumdayken bir müstahdem istihdamı veya destek hizmetli istihdamını bile zar zor karşılarken bu okulları yeniden açtığımızda yani o ilk dördü açtığımızda buraya müdür atanacak, müdür muavini atanacak, destek hizmetleri, sekreteryaya ve okul binasının tekrar karşılanması büyük bir maliyet getirecek. Şu anda olan şeyler var zaten. Sözü ediliyor ama netleşmedi. Sabahçı, öğlenci alternatifleri var, teneffüsleri değiştirme alternatifleri var. Bunların hiçbirinin net olmadığını görebiliyoruz. Hani bir imam hatiptir aldı gidiyor. Kimse imam hatiplerin önünün kapanmasını istemiyor. Bu çocukların katsayı engellerinin ortadan kaldırılması bizi özellikle Milliyetçi Hareket Partisi olarak memnun etti. Bu çocukları fırsat eşitliğinin sağlanması lazım. Ama bu orta kademe orta 4 olarak verilecek yerde seçmeli dersler tayfının nasıl verileceği hâlâ muallakta. Kur'an-ı Kerim öğrenmesin diye kimse demiyor, bunların mutlaka verilmesi lazım isteyenlere. Diğer dinî bilgileri mutlaka çocuk seçmek istiyorsa buna bu hizmetin sunulması lazım ama bunun yanında demin de dediğimiz gibi konjonktürün gerektirdiği yetenekleri kazandıracak beceri alanlarının da bu çocuklara kazandırılması lazım ki liseye, son dörde geçtiğinde... Şimdi bu şekilde 4+4+4 gittiği için bunları söylüyoruz. Acaba bu yönlendirme nasıl olacak hâlâ belli değil yani kimse çocukların geleceğine ipotek koymuyor, önemli olan bu çocukların doğru kararlar verebilmesini sağlamak. Bu rehberlik hizmeti nasıl sağlanacak? Acaba yalnızca aile mi etkili olacak, yalnızca hocalar mı etkili olacak ve son, lise olarak ifade edilen yerleri belirlerken, alanları belirlerken bunlar kime göre belirlenecek, nasıl belirlenecek, kaç yıl olacak? Şu anda dört yıl uygulamalarının başarılı olmadığı gün gibi aşikâr, ortada. Tekrar dört yıl diye geçecek ama bunların şu anda üçe düşmesi veya okul öncesini zorunlu eğitime alıp -zaten siz beş yılı almıştınız, altmış aylıkken okula başlatma daha net bir ifadeyle- altmış aylıkken okula başlatmayı göze alınca acaba okul öncesi eğitimi zorunluluk kapsamına alabilir miyiz? Yani bu o zaman hani böyle bir niyet varsa bunu devam da ettirebiliriz. Çünkü burada gerçekten okul öncesi eğitimde harcanacak veya kaybında geçirilen bir yıl çocuğun sağlayacağı fırsat eşitliği ve geleceğini belirlemede çok önemli bir süre olarak alınmalıdır. Çocuğun gelişim aşamalarında bu süreye ve bu sürece dikkat edilmesi gerekiyor. Bunu da tekrar dikkatinize sunuyorum, gözden geçirilmesi gerektiğini düşünüyoruz.

Burada nitelik problemi derken -tekrar söylüyorum- temel becerilerin bu çocuklara nasıl kazandırılması gerekeceği yeniden gündemde. On yıldır devam eden bu temel becerilerin kazandırılması sürecinde ortaya çıkan tablo, bu gerek OKS sonuçları gerek SBS sonuçları gerek ÖSS sonuçları ve gerekçe uluslararası boyuttaki PISA sonuçlarındaki -bu tabii ki uluslararası bir standart, ha ne kadar doğru, ne kadar yanlış onu da ayrı tartışılmasının yapılması gerektiğini düşünüyorum-

karşımıza çıkan tablonun çok fazla iç açıcı olmadığını görüyorum ve şu andaki sistemin geçerliliği ve güvenilirliği açısından büyük bir hata ortaya çıkardığı ve bu hatalar dikkate alınmadan, çözüm üretilme yoluna gidilmeden yalnızca içi boş 4+4+4' ün tartışılmasını ben olumlu bulmuyorum. Yani ben derken Milliyetçi Hareket Partisi olarak biz bunu olumlu görmüyoruz, tekrar dikkat edilmesi gerektiği ve bu tartışmanın imam hatip boyutuna çekilmemesi gerektiğini düşünüyoruz. İmam hatibe giden çocuklar da bizim, gitmeyenler de bizim ve isteyene din bilgisi dersleri verilmeli, istemeyene de verilmemeli ama bu dersin derinlikli bir şekilde çocuklara sunulması gerektiğini de söylüyoruz ve inanıyoruz.

Teşekkür ediyorum.

(Oturum Başkanlığına Başkan Nabi Avcı geçti)

BAŞKAN – Sayın Topcu, teşekkür ederim.

Sayın İsmet Uçma, buyurun efendim.

İSMET UÇMA (İstanbul) – Sayın Başkan, değerli komisyon üyesi ve diğer milletvekili arkadaşlarım, Sayın Bakanım, basınımızın değerli mensupları; hepinizi saygı, sevgi ve muhabbetle selamlıyorum. Bugünkü oturumumuzun hayırlara vesile olmasını diliyorum.

Sevgili arkadaşlar, altı gündür yaptığımız oturumlarda gözlemlerimiz üç aşağı beş yukarı oturumun işleyişi bakımından örtüşüyor. Anlaşılan o ki tarafların sözleri birbirleri üzerinde etkili olmuyor. Orada bir alan körlüğüne düşüyoruz. Belki bir bilinç kaymasına düşüyoruz. Şimdi, doğaya konan yasalarla insana konan yasalar arasında fark yoktur. Bunları biraz da normal karşılamak gerekir. Çünkü nasıl doğada tabiat olaylarında bahar, yaz, kış, tsunami ve benzeri şeyler varsa zaman zaman insan davranışlarında da bunlar ortaya çıkabiliyor. Burada önemli olan oturum esnasında ufak tefek kargaşa yaşamak değil, önemli olan hepiniz görüyorsunuz, medyaya yansıyan o yumrukleşme noktalarına varan kötü görüntüler. Şöyle bir izlenim veriliyor topluma: “Yani bizim mahallenin çocukları sizin mahallenin çocuklarını döver.” Oysa toplum siyaseti ve siyasetçiyi örnek almak istiyor. Bu görünüm hem Parlamentonun itibarı bakımından hem siyasetçi itibarı bakımından fazla hoş olmuyor.

Sevgili arkadaşlar, yapılan şu, Zuhal Hanım biraz önce söyledi. Konunun aslında tek bir eksen, ana noktası var, o da şu: 28 Şubat sürecinde alınmış olan, hiç de pedagojik ya da psikolojik olup olmadığı değerlendirilmeksizin alınmış olan kararların yani kesintisiz eğitim dediğimiz kararların gelişen dünyanın şartlarına uygun olarak, pedagojik ve psikolojik verilere uygun olarak yeniden yerli yerine oturulması gayretindeyizdir. Bunda hiç kuşku yoktur. Şimdi, istesek de istemesek de o gün yapılmış olanları bugün kesintisiz olarak sürdürmeye çalıştığımızda sanki toplum bunu savunan arkadaşlarımızı 28 Şubatla aynı çizgiye düştüğü kanaatine sahip oluyor. Ben 28 Şubatta olup bitenleri bir tarihi yargılamak, potansiyel suçlu aramak, devri sabık yaratmak için söylemiyorum. Ama şunu hiç

unutmamak gerekiyor: O gün bu kararlar alınırken gençlerin pedagojik formasyonları, psikolojileri, eğitimin topluma katacakları kararı falan yoktu. Daha doğrusu bunlar çok fazla öngörülmemişti. Tek bir nedeni vardı: İşte, bu mevcut meslek liselerinin ki imam-hatiplerle birlikte...

BAŞKAN – Sayın üyeler, lütfen Sayın Konuşmacıyı dinleyelim.

İSMET UÇMA (İstanbul) – Dolayısıyla demek istediğim şu sevgili arkadaşlar: Bu süreçlerde alınmış olan kararlar toplumun yararına, öğrencinin yararına, eğitim öğretimin yararına, dünyadaki gelişmelere, demokrasiye ve demokratik ortam içerisinde bireyin kendisini geliştirmesine uygun kararlar değildi. Bugün ne yaparsak yapalım bunu hakikaten bilim çevreleriyle de uzun süre herkes her grup kendi arasında görüştü ama biz de görüştük. Burada konuşmaları dinleyince sanki -bu geç kalınmış bir konudur aslında- bu teklifin daha önce hiçbir bilimsel kurulda ya da ilgili yerlerde konuşulmadığı, tartışılmadığı gibi bir izlenim verilmeye çalışılıyor. Bunların doğru olmadığını düşünüyorum. Daha önce de bunlar çeşitli yerlerde tartışıldı, konuşuldu, görüşüldü ve arkasında Sayın Bakanım daha iyi bilir ama muhtemelen bir sekiz aylık, bir yıllık bir süreç var. Yani pedagojik olarak, psikolojik olarak, toplumsal olarak bizim eğitim öğretim sistemimize uygunluğu açısından, bireyin yetişmesi açısından hiç unutmamak gerekir. Bireyin yetişmesi için üç şart önemlidir: Bunlardan birisi zamandır. Yani zamanı iyi yönetmek, iyi kullanmak. Çok önemlidir eğitim öğretimde. Bir başkası çevreyi düzenlemektir. Bir başkası da yani irsiyettir. İrsiyet bizim elimizde değil ama zamanı iyi kullanmak ve çevreyi iyi düzenlemek bizim elimizdedir. Dolayısıyla biz bu kesintisiz eğitimden vazgeçerken başta meslek liseleri olmak üzere bu alanda eğitim öğretim görecekten insanların çevre yapılarını, sosyal ve psikolojik şartlarını, pedagojik şartlarını daha iyi düzenlemeye çalışıyoruz. Her şey mükemmel mi? Elbette hayır ama işin daha esasını konuşacaksak dünyada gelişen demokrasilere, temel hak ve özgürlüklere baktığınız zaman kurumsal ve örgün eğitim tartışılıyor dünyada artık. Bu insan hakkına uygun olup olmadığı tartışılıyor. Nitekim, yaygın eğitimi de bir taraftan toplumların devreye sokma nedenleri de bu olsa gerektir diye düşünüyorum.

Ben, bu vesileyle oturumların daha ağırbaşlı geçmesini diliyorum. Yani herkes kanaatini tabii söylesin, süre şu kadar sürer, bu kadar sürer. Bunlar hiç önemli değil. Ama sizi temin ederim ki bir arkadaşınız, bir kardeşiniz olarak arka planda topluma verdiğimiz büyük fotoğraf, o burada detay gördüğümüz küçük fotoğraflar yanında tamamını iyiliklerini ve güzelliklerini yok edecek kadar büyüyor ve toplumun maşeri vicdanında ve zihniyet dünyasında siyasetçiye olan güvenle ilgili ve örnek almayla ilgili birtakım tereddütler yaşanıyor.

Bu itibarla ben daha olgun bir ortam içerisinde -bütün arkadaşlarımızın dileği bu- toplantılarımızın sürmesini temenni ediyorum.

Bu vesileyle, heyetinizi sevgiyle, saygıyla selamlıyorum.

BAŞKAN – Teşekkür ederim Sayın Uçma.

Salın Haluk Koç, buyurun.

A. HALUK KOÇ (Samsun) – Sayın Başkan, Sayın Bakan, Komisyonun değerli üyeleri, değerli milletvekilleri, bu arada yer bulabildilerse araya sıkışmış sivil toplum örgütü temsilcileri; hepinizi saygıyla selamlıyorum.

Niye bu kadar ilgi çekiyor bu oturum ya da bu yasanın görüşülmesi? Bir siyasi inatlaşma olduğu kesin. Yani görüneni saklamamak gerekiyor. Ama siyasi inatlaşmanın ötesinde siyasi önemi de çok belirgin. Onun için, bazı Komisyon üyesi arkadaşlarımızın bir tek Komisyon üyelerinin uhdesindeymiş gibi bu sorumluluğu değerlendirmelerini yadırgıyorum. Burada milletvekili sorumluluğu taşıyan herkesin bunu kendi sorumluluğu çerçevesinde hissetmesinin de çok doğal olduğunu ifade etmek istiyorum.

Değerli arkadaşlarım, birçok kavram konuşuldu. Demokrasi, çoğunluk, çoğulculuk, dayatma, uzlaşma, otokrasi, vicdan da var. Vicdanın tıbbi tanımı da yapıldı, sonra siyasete uyarlaması da yapıldı, milletvekillerine davetiyesi de çıkartıldı. Ben şunu söylemek istiyorum. Benim 3'üncü Dönem milletvekilliğim, 10'uncu yılım bitiyor. İlk dönemi de çok genç yaşta grup başkan vekilliği sorumluluğunu taşıdım beş yıl. O dönemde görev yapan milletvekili arkadaşlarım var, AK PARTİ'de de var.

Şimdi, şunu söylemek istiyorum: Bir gözlemimi sizlerle paylaşacağım. Bir dahaki dönem burada çoğumuz olmayacağız. Bazıları kendi isteğiyle olmayacak, bazıları çok istemesine rağmen olmayacak. Çünkü o irade sizde değil. Bakın, parlamenter demokrasi ve parlamenter demokrasinin yasama organını oluşturan milletvekillerinin gittikçe yasama sürecine katılması şekilde kalmaya başlıyor. Bunun hiç kimse aksini iddia edemez, yaşananlar belli, iktidar milletvekili olsun, muhalefet milletvekili olsun. Siyasi partilerin genel merkezini oluşturduğu yörünge çerçevesinde. Parti disiplini ayrı. Parti disiplini başka bir kavram. Ama milletvekilinin tekil, bireysel sorumluluğu, vicdanı, sorulduğu gibi, hiçbir zaman hiçbir konuda devreye girmiyor. O zaman burada genel seçimleri yaptıktan sonra sayıları ilan edilir, hiç gelip gitmeye gerek yok. Birer renk belirlenir, birer forma belirlenir, birer üniforma belirlenir. Herkes o sayıya göre karar vermiş olur. Yani sonuç ona gidiyor. Bir madde olarak görülen bir milletvekili kavramıyla karşı karşıyayız.

Değerli arkadaşlarım, burada yasama organı maalesef parlamenter demokrasinin özünde olan çoğulculuk ilkesini gittikçe göz ardı etmeye başlıyor. Parlamenter demokrasi her şeyin, herkesin belli oranda bir temsili var. Ama tek başına sistemde çoğunluğu alan her konuda “benim dediğim mutlak bir yasal düzenlemeyle sonuçlanacak” mantığını yürütürse o zaman konuşmaktan öte, bir iki şekil kavgasından öte, söz kavgasından öte başka hiçbir şey demokrasi tanımına girmiyor.

Değerli arkadaşlarım, dünya parlamentolarında böyle mi? Değil. Mesela Fransa'dan örnek vereyim. Sarkozy o kadar direndi, Ermeni asılsız iddialarının biliyorsunuz, inkârının bir suç

dönüştürülmesi konusunda direndi. Gereksiz yere direndi ama kendi parlamentosunda ve senatosunda kendisine bağlı milletvekilleri ve senatörler de dâhil kendi partisinin kararına rağmen sosyalist partinin genel başkanı, cumhurbaşkanı adayı direnmesine rağmen kendi milletvekilleri ve senatörleri de Anayasa Mahkemesine ortak imza atarak bunun yanlışlığını ifade edebildiler. İşte, milletvekili vicdanı çalışıyor. Şimdi, düşünebiliyor musunuz bir konuda AK PARTİ ve Cumhuriyet Halk Partisi milletvekillerinin ortaklaşa sayıyı doldurarak Anayasa Mahkemesine müracaat etmeleri. Herhâlde düşer âleminde oluruz.

KADİR GÖKMEN ÖĞÜT (İstanbul) – 1 Martta yapıldı.

A. HALUK KOÇ (Samsun) – 1 Mart ayrı. Daha 1 Mart 2013’de onun gizli oturumları açıklanırsa detaylarını o zaman yaşayanlarla beraber öğreneceğiz.

Şunu söylemek istiyorum değerli arkadaşlarım: Artık biraz öz eleştiri de yapalım, ben bunun mücadelesini de verdim, vermeye de devam ediyorum. Cumhuriyet Halk Partisi son tüzük kurultayıyla bir miktar ilerledi bu konuda. Yani bizi Ankara’da iki kişinin dudağı arasında kader belirlenen bir sürecin dışına çıkması gerekiyor milletvekili kavramı. O da olacak, disipline olacak ama kendi seçmen tabanınıza, onların beğenisine, onların duyarlılığına hitap edecek bir görev kapsamını mutlaka tüzüklerde ve siyasi partiler kanununda oluşturmamız gerekiyor. Yoksa burada göze girmek için istenen yapılır. Yapılmıştır, on yıllarca yapıldı bu Mecliste, geceler boyunca yapıldı. Herkes bir yerlere bir mesaj yollamak ister, “Ben şöyleyim, ben böyleyim.” Bunlar milletvekili kavramıyla bağdaşmıyor. Nereden ilgisi var? Bu yasayla da ilgisi var. Çünkü bu yasa bir teklif. Sayın Bakan burada, sormak istiyorum. Ben bir bakan olsam bu denli köklü bir kapsama alanı olan bir yasanın benim bakanlık bürokratlarım dururken, bağlı bulunduğum Hükümet orada dururken bir teklifle buraya gelmesini içime sindiremem.

KAMER GENÇ (Tunceli) – İstifa eder, istifal

A. HALUK KOÇ (Samsun) – Müsaade edin, ben eleştirilerimi söyleyeyim.

Çünkü “Benim bakanlığımın bürokratları bu işin neresinde?” diye sordum. Bu teklifi veren grup başkan vekili arkadaşlarıma da, orada imzaman olmasını ben istemezdim. Bir teklif olur, bir kanunun bir maddesinde bir ufak değişikliği bir teklif hâline getirebilirsiniz, buna hiçbir şey demem. Ama geniş kapsamlı bir alanda, uygulamada bir teklifi onunla ilgili kişilerin mutfakta harcı var mı, yok mu düşünmeden, ben edemiyorum. Bunları belirtmek istiyorum.

Değerli arkadaşlarım, tabii değişik konuşmalar oldu. İsim vereceğim isim vermek gibi bir şeyim olmadı ama Sayın Atalay’la ilgili, daha önce de bir iki konuşmasını Mecliste hem ilgiyle bazen de üzülerek izlediğimi ifade edeyim. Kendisi milletvekili arkadaşımız, akademisyen kökenli o da bizim gibi. Ama şunu çok açık söyleyeyim: Şimdi, bugün hepimiz politika yapıyoruz Türkiye’de. Ne koşullarda yaptığımızı söyledim. İnşallah, düzeler bundan sonraki dönemler için. Şimdi, Allah aşkına

şu Türkiye Cumhuriyeti'ni nasıl algılıyoruz? Bunu açıkça, mertçe, açık ve net bir konuşalım. Yani dolaylı suçlamalarla, yorumlarla birbirimizi yormayalım.

Değerli arkadaşlarım, mutlaka cumhuriyet kurulduktan sonra tek parti döneminin eleştirilecek yönleri var, öz eleştiri yapacağımız bizim o partinin mensupları olarak yönlerimiz var. Sıkıntılı dönemlerimiz olmuş, acılı dönemlerimiz olmuş. Takdir edilecek yönleri de var. Ya, bütün bunların bir hülasesi çıkartılabilir ama şurada, burada bütün bunları eleştireceksiniz ama bir kavramı oturtmak gerekiyor, o da bütün bu cumhuriyet uygulamalarını “Yetmiş yıllık bir zulümdür.” şeklinde değerlendirmek, bu biraz hakkaniyete sığan bir değerlendirme değil Sayın Atalay. Hepimiz bu toprakların çocuklarıyız. Bu topraklarda mücadeleler verildi. Yani birtakım basmakalıp duygularla, düşüncelerle, kötü örneklerle, bu geçmiş tu kaka etmenin, tarihten zulüm çıkartmanın, düşmanlık çıkartmanın ne size ne de bizim eğitimle ilgili konuştuğumuz gelecek nesillere, hiçbir kesime faydalı olmadığını düşünüyorum.

Değerli arkadaşlarım, ben yasayla ilgili...

(Mikrofon otomatik cihaz tarafından kapatıldı)

A. HALUK KOÇ (Samsun) – İsmet Bey'e de teşekkür ederim. Onu da, nazik üslubunu da kürsüden dinliyorum, takdir de ediyorum çünkü bu tür seslere de, bu tür duygulara da zaman zaman Mecliste yer olması gerekiyor. Ama 1997 ile tarihlendirilecek bir süreç değil İsmet Bey, bu olay 1971'de Devlet Planlama Teşkilatı, millî eğitim şûraları, o dönemin siyasileri, o dönemin eğitimle ilgili bütün kadroları tarafından peş peşe toplantılarla planlanan, programlanan bir süreç ve 97'ye kadar da üçte 1'e de uygulandı biliyorsunuz. 97'de hızlandırıldı, onu söylemeye çalışıyorum.

Arkadaşım, Sayın Hocam orada özgürlüklerden bahsetti, bunda hemfikiriz. Ben şunu anlamıyorum: Dokuz yaşındaki bir çocuğun... Çok deyim kullanıldı, ben de bir doktorum, onu söyleyeyim yani anatomik, pedagojik, bütün “jik”lerle formasyonunu tamamlamamış bir çocuğun hangi yöne eğitimi yönlendirebileceği konusunu siz özgürlük olarak alıyorsanız orada tartışma gerekir. Ne farkı var? Sekiz yıllık kesintisiz eğitim on üç yaşında çocuğun bu yönlenebilirliğine sahip olup olmaması. O yaşın ne önemi var sizin için? Amaç belli. Amaç burada, işte bütün tartışma noktası burada düğümleniyor.

Ben Birleşmiş Milletler Çocuk Hakları Sözleşmesi, şudur, budur demiyorum ama bir duyarlılığa dikkatinizi çekmek istiyorum değerli arkadaşlarım. Türkiye'de tarihin bu dönemine etnik ve dinci siyasetin gölgesinde yaşanması isteniyor, “kader” diye biçiliyor bu Türkiye'de. Ya etnik ya dinci siyaset. Onun dışında, sosyal temelde değişik düşüncelerin, “izm”lerin, düşünce sistemlerinin siyasete yansması ne yazık ki Türkiye'de yok ve bu kaderi hep beraber açacağız. Sayın Hasiip Kaplan burada değil. BDP'li arkadaşlar yanılmıyorsa burada değil. Geçen gün konuşmasını izlemiştik.

Bakın, şunu kabul etmek zorundayız. Bugünkü demokratik kurallar bütün dünyada çok farklı bir yere gidiyor. Artık çok etnik yapılı, “multiracial” dediğimiz bir demokrasiyi kabul etmek zorundayız. Multiracial bir demokrasi. Ama devlet multiracial olmaz, bunu da çok iyi koymak gerekiyor, ayrımı da burada düğümlemek gerekiyor.

(Mikrofon otomatik cihaz tarafından kapatıldı)

BAŞKAN – Çok teşekkür ederim.

A. HALUK KOÇ (Samsun) – Ben sağduyuyu tavsiye ediyorum, öneriyorum. Sayın Bakandan da Bakanlığının bürokratlarının birikimlerini bu yasa teklifinin tasarıya dönüştürülmesi yönünde kullanmasını talep ediyorum ve bu kadar gerginlikten sonra mutlaka o 4+4’ün ilk 4, ikinci 4 geçişindeki süreci mutlaka bir ortak paydaya oturtmak gerekiyor eğer o sorumluluğu, o vicdanı taşıyan milletvekilleriyseniz.

Dikkatiniz için teşekkür ediyorum.

BAŞKAN – Sayın Atalay, buyurun.

ORHAN ATALAY (Ardahan) – Teşekkür ederim Başkanım.

Şimdi, Değerli Milletvekili ismimi anarak imada bulundu. Ben bir kere görüşlerimi dolaylı olarak anlatmam, Sayın Vekilim, açık anlatırım. Bu konuda vicdanımın hür olduğuna, böyle bir eğitimin beni de özgürleştirdiğine inanıyorum. Ben hâlâ daha ister yargıda ister eğitimde ister demokraside olsun Türkiye’nin kurucu, özellikle ulus devleti inşa ettiği dönemlerde kendi çağdaşı olan bütün ulus devletlerin inşa sürecinde olduğu gibi totaliter ve otoriter bir yapı arz ettiğini, bunun artık aşılması gerektiğini, bundan sonraki yüzyıllara bakmamız gerektiğini, eğitimin artık devletin istediği şekilde bir birey ya da toplum inşa etmek değil daha az devletin ama daha fazla insanın, daha fazla bireyin, daha fazla hak ve hürriyetlerin, daha fazla tercih imkânlarının olması gereken yeni bir paradigmaya yelken açmamız gerektiğinde ısrar ediyorum. Bunda hepimiz ısrar ediyorsunuz.

Teşekkür ederim.

BAŞKAN – Teşekkür ederim.

Sayın Mustafa Moroğlu, buyurun.

MUSTAFA MOROĞLU (İzmir) – Sayın Başkan, değerli milletvekilleri; ilk önce bu eğitim konusundaki düşünceleri sadece Komisyon üyelerinin değil, sadece milletvekillerinin değil, bütün Türkiye’nin ve Türkiye’nin eğitim kurumlarının, eğitim şûralarının, eğitim derneklerinin hiçbir ayırım gözetmeksizin hepsinin tartışması gerektiğine inancımı belirterek başlayayım konuşmama. Çünkü burada sadece Komisyon üyelerinin tartışmasının yeterli olacağı gibi bir fikir ve bunun üzerinde bir çalışma yürütülüyor. Bakanımızın basına yansıyan demeçlerine ve televizyonlardaki...

BAŞKAN – Sayın Moroğlu, öyle bir fikir var ama uygulama öyle değil.

MUSTAFA MOROĞLU (İzmir) – Ben uygulamanın da öyle olduğunu anlatmak...

BAŞKAN – Uygulama öyle olmadığı için siz konuşuyorsunuz.

MUSTAFA MOROĞLU (İzmir) – Hayır, hayır. Milletvekili konuşuyor da Türkiye bunu tartışmadı, Türkiye bunu tartışmıyor.

BAŞKAN – Anladım.

MUSTAFA MOROĞLU (İzmir) – Ben milletvekillerinin konuşmaması gerektiğini söyleyen arkadaşlara karşı eleştirimi ilettim ama hem yasanın getiriliş biçimi, tasarının getiriliş biçimi hem de kamuoyunda yansması bunu Türkiye'ye getiriliş biçimi, getiriliş tarihi, tartışılan yöntemi bunu 3-5 kişinin laboratuvarlarda hazırladığı gibi hazırladığı, önce Bakanın önüne, sonra AK PARTİ grup başkan vekillerinin önüne, sonra da Komisyonun önüne koyduğu şekilde. Bu izlenim benim izlenimim değil, dışarıda görünen de bu, değiştirmenin de mümkün olduğunu düşünüyorum. Hâlâ değiştirilebilir. Bütün arkadaşlarımla, bütün Türkiye'nin de talebi bu. Niye bu? Çocuklarımızın geleceğiyle ilgili bir kanun değişikliği yapmak istiyoruz. Bu tıpkı bir arkadaşımın da bir örnek verdiği gibi "Nasıl Anayasa bütün Türkiye'nin anayasası olursa uygulanabilir, nasıl Anayasa bütün Türkiye'deki farklı toplumsal yapıların, farklı siyasal görüşlerin, farklı inançların görüşleri alınarak bir uzlaşma metni olursa Türkiye başı ayrı, kızı ayrı, ortası ayrı Anayasa'yla yönetilmek zorunda kalınmaz." deniyorsa eğitim meselesi de öyle bir meseledir. Yani çocuklarımızın eğitimiyle ilgili bir konuyu konuşuyoruz.

AYŞE TÜRK MENOĞLU (Konya) – Biraz üslubunuz çok kaçtı yani kusura bakmayın.

BAŞKAN – Gemicilik terimi olarak kullanıyor Sayın Vekilim.

ÖZGÜR ÖZEL (Manisa) – Gemicilikte kullanılır.

MUSTAFA MOROĞLU (İzmir) – Başı sonu diyelim. Peki, anlaşıldı. Devam edeyim değerli arkadaşlarım.

Yani birbiriyle çelişen, millî eğitimde de aynı bir tasarıyla, aynı bir manzarayla karşılaşmamız...

BAŞKAN – Sayın üyeler, Sayın Moroğlu'nu dinleyelim.

Buyurunuz.

MUSTAFA MOROĞLU (İzmir) – Özellikle Sayın Bakan...

BAŞKAN – Şimdi, grupla ilgili bir çalışma yapıyor arkadaşlarımız da, onun için.

MUSTAFA MOROĞLU (İzmir) – Yani benim öyle bir yeteneğim yok da hem konuşup hem dinlemek gibi.

MİLLÎ EĞİTİM BAKANI ÖMER DİNÇER (İstanbul) – Ben dinliyorum sizi. Siz endişe etmeyin.

MUSTAFA MOROĞLU (İzmir) – Ya da ben görüşlerimi tam ifade edemeyebilirim size.

Şimdi, burada iyi bir niyet, iyi bir anlayış ve buna göre bir eğitim kanunu çıkarmak düşüncesi görmediğimi belirtmek istiyorum. Eğer bu Komisyona gelen arkadaşlar ve milletvekillerinin hepsi “Biz burada bu konuları tartışır, buradan da bir sonuç çıkarırız, buradan da bazı değişiklikler yaparız.” inancında olmadığımızı hepimiz biliyoruz. Siz biran önce, AKP milletvekili arkadaşlarım, Komisyonda bulunanlar, bir an önce bu yasaı Komisyondan geçirmek için çalışıyorsunuz, biz de mümkün olduğunca geciktirmek için çalışıyoruz. Burada hemen, bakın “İtiraf ettiniz, geciktirmek için çalışıyorsunuz.” diyeceğinizi biliyorum. Bunun bir faydası var çünkü. Yani bir adamı idama göndermekten kurtarmak gibi bir şey bu. İdam cezasının dönüşü yok biliyorsunuz. Yani öyle bir tasarı getiriyorsunuz ve birden çıkarmak istiyorsunuz ki bunu biz, kamuoyu ne kadar tartışırsa buradaki bizim tartışmalarımızla ne kadar topluma mal olursa, o kadar bu yasadaki ötürü eğitime az zarar verilebileceğini ve bazı değişiklikler yapılabileceğine inandığımız için bunu yapıyoruz. Nihayet birkaç konuda ufak tefek de olsa bunun faydası görüldü, tıpkı 4+4’ten sonra açık öğretime geçilmesi olanağını sağlamaya kabul ettiğiniz gibi, tıpkı okula başlama yaşını beşten altıya çıkardığınız gibi. Yani bunu bizim geciktirme çabamız bundan ötürü. “Acaba, arkadaşları biraz daha vicdanlarıyla ve sorumluluklarıyla -Haluk Hoca’nın da anlatmaya çalıştığı- bireysel sorumluluklarıyla, ülkeye karşı sorumluluklarını parti sorumluluklarının ve emri yerine getirme sorumluluklarının dışına çıkarabilir miyiz?” çabalarından ötürü elbette bunun geciktirmeye ve mümkün olduğunca gerçekleştirmeye, gerçekleri anlatmaya çalışıyoruz.

İsteğimiz odur ki bırakın bunu Türkiye tartışsın. Biz bu tartışmanın faydalı olacağını düşünebiliyoruz. Maddeler üzerinde bir arkadaşım demin dedi: “Buraya gelen milletvekili arkadaşlarım bu maddeler üzerinde ne olduğunu bile bilmiyor.” Birçok arkadaşım, hepimiz buraya dersimizi çalışarak geliyoruz. Hatta sadece dosyalardaki tasarılarından ve araştırmalardan faydalanarak gelmiyoruz, kendi yörelerimizdeki eğitim kurumlarıyla da tartışarak geliyoruz, onların görüşlerini de alarak geliyoruz. Örneğin, ben, evvelsi gün bu okul öncesi eğitimde görev yapan öğretmenlerle birlikteydim. “Biz ne olacağız?” diye endişeler içerisindeler. Yani bu okul öncesi eğitimi ilk önce koyar gibi oldunuz, getirir gibi oldunuz, sonra niye kaldırdınız? “Biz bu okul öncesi eğitimi yapan öğretmenlerin durumu ne olacak?” Onu soruyorlar, tartışmalıydılar. Taşınabilir eğitimle ortaya konan sakinler tekrar bu köylerdeki taşınabilir öğrencilere nasıl yansıtacak, bunu tartışmalıydılar. Mesela, bu madde üzerinde il özel idarelerinin eğitime verecekleri arsa, imar, inşaat yapma konularında yetkilendirmek için bir tasarı getiriyorsunuz.

(Mikrofon otomatik cihaz tarafından kapatıldı)

MUSTAFA MOROĞLU (İzmir) – Biraz önce Milliyetçi Hareket Partisi adına konuşan arkadaşım okulların ne durumda olduğunu anlattı. Bunun altyapı hazırlıkları nasıl yapılacağını, millî eğitim bütçesinin sadece bu ek dershanelerin ve binaların yapımına bile yetmeyeceğini, buna

varıncaya kadar toplumla tartışarak ve millî eğitim bütçesiyle de karşılaştırarak ve AKP'nin 2012 seçim bildirgesinde nelerden bahsedip de bugün onlarla bile çelişen bir davranış içerisinde bir tasarı getirdiğine bakarak, tartışarak geliyoruz buralara. Yani bilmeden gelmiyoruz ve burada çok...

BAŞKAN – Sayın Moroğlu, çok teşekkür ederim.

MUSTAFA MOROĞLU (İzmir) – Zamanımız doldu mu?

BAŞKAN – Doldu.

MUSTAFA MOROĞLU (İzmir) – Peki. O zaman bir isteğimizi, sadece benim isteğim değil, bütün öğretmenlerin, dolaştığım seçim bölgesindeki bütün öğrenci velilerinin isteğini bir kez daha tekrarlamak istiyorum. Bunu bütün toplumla tartışmadan, herkesin uzlaşısını almadan, sadece kendi istediğiniz çocuklar yetiştirmek gibi bir hakkın hiçbir vicdana, demokrasiye, özgürlüğe yani insana dair herhangi bir şeyle tanımlanamayacağını size bir kez daha hatırlatma görevini, seçmenlerim adına, bana verdiler, ben de size söylüyorum.

Teşekkür ederim.

BAŞKAN – Teşekkür ederim Sayın Moroğlu.

Sayın Oğuz Oyan, buyurun.

OĞUZ OYAN (İzmir) – Teşekkür ederim Sayın Başkan.

Değerli arkadaşlarım, bugün eğitim meselesini tartışmaya devam ediyoruz. Aslında millî eğitimin anayasası denilecek denli önemli bir düzenlemeyi tartışıyoruz. Millî eğitimin yapısını değiştiren bir teklifi tartışıyoruz. Yani neredeyse Anayasa'daki eğitimle ilgili hükümler kadar önemli ama bu, Bakanlar Kurulundan bile geçmeden önümüze geliyor. Bırakın onu, önceden teklif dahi olsa, bir uzlaşma arayışı olmadan karşımıza geliyor. Bunu büyük bir eksiklik, telafi edilemez bir durum olarak görüyoruz. Bunu anlamamızı beklemiyorum çünkü burada siyasi pozisyonun ötesine gitmiyorsunuz. Ama sizi bu konuda gene de anlamaya davet ediyorum. Bizim tutumumuz, böylesine önemli bir konunun ancak ve ancak uzlaşmayla çıkabileceği yönündedir. Bu konudaki tavrınız, Anayasa konusundaki bir uzlaşmaya yaklaşma tavrınızın aslında bize sahte olduğunu düşündürüyor. Yani orada önünde sonunda kendi bildiğinizi okuyacaksınız bize bugün açıkça gösteriyor. Bu kadar güvensizlik yaratmaya hakkınız var mı?

Bakınız, burada, bunu bir teklif olarak getirdiniz. Biraz önce Haluk Koç söyledi, Millî Eğitim Bakanlığı kendi tasarısı olarak getirme cesaretini gösteremedi. Bu, demokrasi açısından, bu kadar önemli tasarıların tartışılma pratiği açısından, hazırlanma pratiği açısından son derece özürle bir yasa teklifiyle karşı karşıya olduğumuzu gösterir.

Aslında şekil bakımından değil ama içerik bakımından Türkiye'de uzmanlar, akademisyenler, bu konuda eğitimciler, bu konuda görüş sahibi olanlar, uygulamadan gelenler, bu işin teorisini bilenler haykırıyorlar, diyorlar ki: "On iki yıllık eğitimin kesintili olması yani esnetilmesi –siz esnetilmeyi çok

savunuyorsunuz Sayın Bakan- yanlıştır.” “Eğitim yaşının geri çekilmesi bir yıl, yanlıştır.” diyorlar. “Bunun uygulamada sonuçları alınmıştır ve yanlış çıkmıştır.” diyorlar. Hatta altı yaşındaki çocuklar bile, yetmiş iki ay eğer yılbaşı doğumlu çocukla yılın sonundaki çocuğu aynı sınıfta yarıştıırıyorsanız o bile çocuklar arasında çok ciddi bir yanlış rekabet olmasına yol açıyor. Yani ocak doğumlu çocukla kasım doğumlu çocuk, bunlar yetmiş iki ay sonrasında bile olsa, yanlış bir zeminde yarışıyorlar. Siz bunları bir daha geriye çekeceksiniz. Niçin? Niçin? Neden? Yani bu acaba şu mu, anlamak istiyoruz. Yani bu sekiz yıllık eğitim öncesinde beş yıllık zorunlu eğitim vardı. Şimdi bu ilk dört yıllık bir kademeye toplandı 4+4. Bir de bir yıl geriye çektik. Yani artık bizim istediğimiz türden meslek okullarına daha körpe dimağların gitmesini istiyoruz. Yani biz aslında bu sekiz yıllık eğitimden öncesindeki geçerli düzenin daha da gerisine götürüyoruz diyorsunuz bize. Peki nedir? Yani bunun bilimsel bir temeli mi var?

Bakınız, eğitimciler meslek seçiminin birinci kademe sonunda olmasına, 4'üncü yılda olmasına kesinlikle karşı çıkıyorlar. Buyurun, Ankara Üniversitesi Eğitim Bilimleri Fakültesinin bu konudaki görüşleri. Çok açık olarak şeyi söylüyorlar: “Son yıllarda gecikmiş ergenlik, uzatılan gençlik gibi kavramlar ile işaret edilen bu durum, kariyere yönelik belirleyici meslek seçim ve tercihlerin on yedi, on sekiz yaşlarına kaydırılmasını gerekli kılmaktadır.” Artık dünya buraya doğru gidiyor. Biz dokuz, on yaşa çekiyoruz. Bu olmaz bir şey. Dokuz, on yaşındaki çocuk daha ana kuzusudur. Bu ne mesleği seçecek Allah aşkına? Oyun olarak seçer ben büyüyünce doktor olacağım, öğretmen olacağım diye. Başka ne yapabilir ki?

Şimdi, tabii, yaygın eğitimi yani açık öğretimi de örgün ortaöğretimin içine soktuğunuz zaman, ki bunu aslında daha erkenden de başlatmaya niyetlenmişsiniz de bereket alt komisyon bu küçük düzeltmeyi yaptı. Bu büyük bir yanlış değil mi? O zaman o ilave dört yıl neye yarayacak? On iki yılı getirince ne olmuş olacak? İş gücü istatistiklerinde işsiz sayısını azaltmaya yarar, size söyleyeyim çünkü iş gücü istatistikleri daha önce on iki yaş üstünü iş gücüne katardı, sekiz yıllık eğitim gelince on beş yaş üstünü kattı, şimdi sizin bu şeyinizle yani açık öğretimi de içeren sözde zorunlu eğitimle böylece on sekiz, on dokuz yaş çıkaracak, ne güzel, işsiz sayımız böylece birdenbire bir kalemde düşüyor gözükecek. Başka neye yarar? Eğer bunu örgün eğitim içinde yapmazsanız bir anlamı yok. On iki yıla uzatma maskesi altında sistemi geriye götürmeye hakkınız yok.

Aslında bu bir siyasi duruş değil. Bakın, siz bize diyorsunuz ki: “Siyasi ve ideolojik duruş.” Aslında sizin konumunuz tamamen siyasi ve ideolojik. Biz bunu söylüyoruz. Bunu söylerken yalnız değiliz. Demin de dediğim gibi, Türkiye'nin bütün bu konuda eğitimcileri vesairesi bunu söylüyor. Ha diyeceksiniz, biz toplumun çoğunluğuyla, yüzde 50'yle aldık, o böyle istiyor, biz de böyle... Toplum böyle bir şey falan istemiyor. Toplumun yüzde 91'i bu düzenlemeden bihaber, habersiz ama haberli

olan ve bu konuda söyleyecek sözü olan kesime karşı tamamen duyarsızsınız. Böyle bir şey olabilir mi?

Demokrasi dediğimiz nedir? Örgütlü kamuoyunun tepkilerine kulak kabartan, onları dikkate alan rejimin adıdır. Demokrasi, örgütlü toplum demektir. Eğer örgütlü toplum yoksa, sendikalarıyla, sivil toplum kuruluşlarıyla vesaire ve bunların hiçbir lafı hiçbir zaman dikkate alınmıyorsa o zaman bunun adı demokrasi değildir. Tabii, demokrasi ayrıca bir başka şeydir. Kendi hatalarını onarma yollarını açık tutan rejimin adıdır. Eğer rejim kendi hatalarını onaracak kurumları, mekanizmaları içinde barındırmıyorsa onun adı demokrasi olmaz. Ben söyleyecektim, Sevgili Haluk Koç -şimdi yok- ağızımdan aldı bir anlamda, Fransa'daki örnek... Ki Başbakanımız Fransa'ya ve birtakım ileri demokrasi ülkelerine ara sıra ders vermeyi çok seviyor, işte onlara demokrasi dersi ama ders almayı da bilmeniz lazım. Yani oradaki grup kararlarının dışında birtakım insanların, senatör ve milletvekillerinin gidip de Anayasa Mahkemesi... İşte demokrasi. Böyle bir demokrasimiz var mı bizim?

Aslında, bakınız, bizde yürütme yaşamayı tamamen tahakküm altına almış vaziyette. Nitekim, Başbakan bize hafta sonu çalışma talimatını yolluyor, kimseden tık çıkmıyor. Şimdi, Türkiye'de demokrasinin, rejimin kendisini onarma mekanizması, en azından bir tanesi vardı. Neydi? Daha bağımsız bir Anayasa Mahkemesiydi. O yolu da kapattınız, yani bizim bu yasamadan çıkan yasaların Anayasa'ya aykırılığı üzerinden gidebildiğimiz, hiç olmazsa buradaki hataları onarma adına gidebildiğimiz bir yolu da kapattınız. Yani burada sonuçta böyle bir teklifle de bir başka yola daha giriyorsunuz. Bunu dün de söyledim, bu teokratik otokrasi, teokratik otokrasi yoludur. Bu tehlikeli limanlardır, bu tehlikeli limanlara yelken açmayın diye uyarmamızın nedeni, bu toplumun geleceği içindir, çocuklarımız içindir.

Bakınız, bu toplumu bölerek, bu toplumu parçalayarak, bu toplumun birlikte yaşama istencini yaralayarak, bu toplumun birbirinden kesimlerini uzaklaştırarak, bu toplumun harcını oluşturamaz, bu toplumu bir arada tutamazsınız. Bu, bu ülkeyi bölmek isteyenlerin işine yarar ancak. Biz sonuçta aynı ülkenin aynı sularını içen insanlarıyız. Dolayısıyla mutlaka bizi birbirimize bağlayan noktaları öne çıkarmalıyız. Yani dolayısıyla uzlaşmayı öne çıkarmalıyız, nefreti değil, karşıtlığı değil, bölünmeyi değil; yoksa hep beraber bir gaflet içine ülkeyi sürükleriz değerli arkadaşlarım.

Yani özetle, burada bu tartışmaların sağlıklı bir şekilde olmasını diliyorum. Ancak endişem, dün de söyledim, burada bu uzlaşmaların olmayacağı yönündedir çünkü buradaki eğitime dikilmek istenen yeni elbise aslında bir yeni toplum mühendisliği projesinin parçasıdır. O yüzden bundan vazgeçmeyeceğinizi biliyorum.

Dün söyledim, ayrıca bu parti içi muhafazakârlık yarışının da bir parçasıdır. O yüzden de geri adım atmayacaksınız. Keşke adımatabilseniz diye ben bu sözleri burada söylüyorum ve söylemeye devam edeceğim.

Beni dinlediğiniz için teşekkür ederim.

BAŞKAN – Teşekkür ederim Sayın Oyan.

Sayın Genç, buyurun.

KAMER GENÇ (Tunceli) – Teşekkür ederim Sayın Başkan.

Sayın Başkan, değerli milletvekilleri; evvela ben bir teklifte bulunmak istiyorum. Şimdi gidelim çocukları getirelim buraya. Altmış aylık, yetmiş iki aylık, seksen dört aylık, doksan altı aylık 15-20 tane kız ve erkek çocuk getirelim şuraya dizelim. Bir de bunların uzun zaman öğretmenliğini yapan öğretmenleri getirelim. “Ey çocuklar, biz sizinle ilgili bir karar veriyoruz fakat anlayamıyoruz. Gelin sizin akliseliminize danışalım. Hakikaten siz altmış aylıkken mi okula başlasanız iyi, yetmiş iki aylıkken mi okula başlamanız iyi, seksen dört aylıkken mi okula başlamanız iyi, ayrıca hangi yaşta sonra mesleki eğitime başlamanız iyi?” diyelim. Bunu en iyi bilen herhâlde onlar ve onların başındaki öğretmenler. Bunu kör dövüşüne çevirmeye gerek yok. Efendim, sizin evinizdeki hanımlarınız bile getirilen bu kanuna karşı açıkça tavır koyuyorlar. Yani beş yaşındaki çocuk okula başlamaz.

Bakın, benim ilimde bütün bölge yatılı okulları var. Ben Tunceli’deyim, yeni geldim. Bu maddede diyor ki, il özel idarelerine okul yapma yetkisini veriyorsunuz. Peki, il özel idarelerinin gelirini artırıyor musunuz? Koyuyor musunuz buraya bir madde? Bütçe gelirlerinin yüzde 5’i il özel idarelerine okul yapımı için tahsis edilir diyebiliyor musunuz? Önemli olan o. Kaynak olmadıktan sonra görev vermek bir şey ifade etmez. O bakımdan, evvela bu tarafını bilelim.

Sayın Başkan, evvela AKP’nin ustalık döneminde Türkiye Büyük Millet Meclisi itibarı korkunç derecede zedelenmiştir. Türkiye Büyük Millet Meclisi kavgalarla iş yapıyor, birbirini yumruklamakla iş yapıyor. Türkiye Büyük Millet Meclisinin görüntüsü Tayland Meclisinden daha da uluslararası düzeyde daha da düşük bir seviyeye düşürüldü. Bunun sebebinin bir düşünülmesi lazım. Yani bu Meclis, Türkiye Cumhuriyeti milletinin göz bebeği, buraya insanlar milletvekilleri seçiyor ki buraya gelip de onların ihtiyaçlarını karşılayan kanun mu yapması lazım, yoksa ki itibardan mı düşmesi lazım? Kavga, her gün kavga, her gün stres. Korkum, ilerde bu Mecliste adam da ölecek çünkü öyle bir stres getiriliyor ki. Bunun sebebi nedir?

Arkadaşlar, milletvekillerinin göreve başlarken yaptıkları bir yemin var. Evvela insanların vicdanlarıyla hareket etmesi lazım. Bakın, bu sekiz yıllık kesintisiz eğitim 1997’lerde Mecliste müzakere edilirken ben de milletvekiliydim. O zaman Doğru Yol Partisinin milletvekiliydim fakat Doğru Yol Partisi buna karşı çıktı, ben milletvekili olarak çıktım grup kararına rağmen dedim ki: “Ben bunu destekliyorum.”

Şimdi, bakın, ben yedi dönemdir Türkiye Büyük Millet Meclisine seçilip geliyorum. Bunun sebebi ne acaba? Tunceli gibi küçük bir yerde, daima, liderlerimin emrinde değil, halkın emrinde hareket ettim, vicdanımın sesini dinleyerek hareket ettim. Hiçbir zaman ben şu lafı dersem seçilir miyim, seçilmez miyim diye düşünmedim. Genel Başkanım bana yan gözle bakar, bakmaz düşünmedim. Temel ilkem, laik Türkiye Cumhuriyeti devletinin bütünlüğünü savundum. Hırsızlarla mücadele ettim, yolsuzluklarla mücadele ettim. Ben inanıyorum ki Türkiye Büyük Millet Meclisine gelen her milletvekili bu bazda hareket ederse o hem vicdanen rahat eder hem de ülkeye en büyük hizmeti getirir.

Bakın, şimdi, cumartesi, pazar. Nedir yani bu kanunun... Cumartesi, pazar ille bu kadar insanları getirip de bu kadar gayrimüsait salon şartları altında burada çalıştırmanın bir mantığı var mı? Yok. Kim? Tayyip Bey diyor ki: “Ben çıkartacağım.” Ya Tayyip Bey, insanlarda biraz vicdan olur ya. Olur mu yani? Şimdi, sen 550 milletvekiline hükmedemezsin ki. Bunun sebebi ne? 325 tane milletvekiliniz var. Eğer sağlıklı bir Seçim Kanunu olsaydı sizin Türkiye Büyük Millet Meclisinde kazanacağınız milletvekili sayısı 265’ tir. Hesaplayın. Dolayısıyla aşağı yukarı 60 küsur milletvekiliniz de gasp yoluyla gelmiş oraya. Dolayısıyla siz Türkiye Büyük Millet Meclisinde çoğunluğu sağlayamıyorsunuz.

Şimdi, ben, Bakan diye demedim... O Bakan makamında oturan kişi. Ben bir soru sordum kendisine. Sen intihal yoluyla suç işledin şeklinde önceden hakkında bir soruşturma yapıldı, ondan sonra -eski YÖK zamanında- dava açtı, davası da gitti reddedildi. Buna rağmen kendinize göre bir YÖK oluşturduktan sonra nasıl olduysa... Ben soru sordum, işin esasını bilmiyorum, cevap vermedi. “Efendim, sen bu intihal suçunu işledikten sonra dava açtın, davayı kaybetmene rağmen tekrar nasıl oldu da gittin yeniden kendine göre bir YÖK oluşturdu, ondan sonra, YÖK oluşturduktan sonra tekrar bu kararı kaldırdın?” Muhkem kaziyeyi kaldırmak mümkün değil arkadaşlar. İçinizdeki hukukçu olanlar... Aşağı yukarı altı yedi aydır, soru sormuşum, cevap yok.

Şimdi, geçen gün Millî Eğitim Bakanlığına bir telefon açtım, hizmetle ilgili bir şey sordum. “Beyefendi, ben dün geldim buraya. Hiçbir şeyden haberim yok.” dedi. Şimdi, bu kişi, millî eğitim diye bir şey bırakmadı. Bütün kanun hükmünde kararnameyle bürokratları değiştirdi, kendi düşüncesindeki insanları getirdi, Talim Terbiye Kurulu diye bir şey bırakmadı. Şimdi, bu kadar dejenere olmuş bir teşkilatla siz hangi millî eğitim politikasını uygulayacaksınız arkadaşlar? Evvela bu memlekette insanların görev yapabilmeleri için orada liyakat olan bir teşkilatın olması lazım. Yani sizde hak diye bir şey kalmadı, hukuk diye bir şey kalmadı.

Şimdi, bakın, 1996’ da Taliban Afganistan’ ı işgal ettiği zaman orada doktorların yüzde 50’ si kadındı, öğretmenlerin yüzde 50’ ye yakını kadındı fakat Taliban bir orada yönetimi elde etti, kadına çalışmayı yasakladı. Kadınların erkek doktora muayene olmasını yasakladı. Ne olacak? Kadın

hastalansa muayene olacak doktor bulamadı. Dolayısıyla Türkiye’de yapılmak istenen Taliban zihniyette bir düzenleme. Bunu çok ciddi olarak görüyorum.

Bakın, Türkiye’nin birçok yerlerinde Libya’dan gelen kişiler var. Otellerde kalıyorlar. El Kaidé’den gelen kişiler var, Hamas’tan gelen kişiler var, Müslüman Kardeşler’den kişiler var. Bunlar niye gelmiş Türkiye’ye? Kim bunlara bu parayı veriyor? Yarına ne yapacak bunlar? Bunların hepsi rejim için çok tehlikeli ve birilerinin kafasına göre bu ülkede oynanmak istenen oyunun... Çok tehlikeli bir safhaya gidiyor arkadaşlar.

Bakın, bu memleket hepimizin. Şimdi, arkadaşlarımız diyor -dün de arkadaşı dinledim- “Efendim, biz ideolojik olarak istediğimizi çıkarırız.” Çıkarırsın ama kardeşim, biz bu memlekette beraber yaşıyoruz. Bu memlekette akıl, izan var. Bizim kimseyle bir düşmanlık şeyimiz yok. Bizim istediğimiz, Türkiye Cumhuriyeti devletinde insanların huzur içinde olabileceği, güven içinde olabileceği, çağdaş olabileceği bir sistem getirilmesidir.

Şimdi AKP, maalesef, kendi gerçek kafasının arkasındaki düşünceleri saklıyor. Dese ki kardeşim, ben imam hatipleri açacağım. Tamam, aç; çoğunluk sende, aç. Senin elini tutan mı var? Hayır, arkadan dolanıp geliyor.

Hatta bugün artık imam hatip mezunu olmayanlar ne hâkim oluyor ne savcı oluyor ne kaymakam oluyor ne bürokraside bir yere geliyor. Dedik ki, kardeşim, o zaman, gelin bu liselerin hepsini kaldıralım, imam hatip yapalım. Bari, hiç olmazsa insanların kamu hizmetine alınmada aralarında bir aykırılık olmasın.

O bakımdan, değerli milletvekilleri, gerçekten, Türkiye’de AKP zamanında yapılan uygulamalar yani ülkenin tamamen cumhuriyet rejimini düşman görmek suretiyle bu memleketi yeni bir dizayn etme... Ediyorlar da zaten.

Şimdi, arkadaşlar, bakın, “laiklik” bu Türkiye’nin belkemiğidir. Laikliği bu memlekette zedeleyen ve ortadan kaldıran bir davranış, bir uygulama olduğunda Türkiye’de yaşamak mümkün değil. Tayyip Bey diyor ki ben dindarım. Peki, sen hangi dine göre bu devleti yöneteceksin? Sünni’ye göre mi yöneteceksin, İncil’e göre mi, Kur’an’a göre mi, neye göre yöneteceksin? Bu memlekette her inançtan insanlar var. Yani bir insan böyle bir gaf yapabiliyorsa o memlekette onun yapacağı yönetimden ne hayır gelir arkadaşlar? Onun için uygulamalar öyle. Millî eğitim öyle. Bütün devlet daireleri aşağı yukarı kanun hükmünde kararnamelerle...

(Mikrofon otomatik cihaz tarafından kapatıldı)

BAŞKAN – Sayın Genç, sözlerimizi toparlayalım.

KAMER GENÇ (Tunceli) – Onun için, şimdi, burada bir kanun çıkarıyoruz. Bu kanun herkesin çoluk çocuğunu ilgilendiren, hayatını ilgilendiren bir şeydir. Bu memlekette çağdaşıktan yana, hukuktan yana, bilimden yana, akıldan yana bir eğitim sistemi istiyorsak arkadaşlar, ona göre bir

peşin karar verelim. Ama diyorsanız ki kardeşim, hayır, biz mademki Müslüman'ız, bu devleti Kur'an'a göre yönetelim dersiniz, o da dürüst bir konuşmadır, mantıktır, ona da saygı duyuyoruz.

Peki, teşekkür ederim Sayın Başkan.

BAŞKAN – Teşekkür ediyoruz Sayın Genç.

Değerli arkadaşlar, söz sırası Sayın Ramazan Kerim Özkan'da.

Buyurun Sayın Özkan.

RAMAZAN KERİM ÖZKAN (Burdur) – Sayın Başkan, değerli Komisyon üyeleri, Değerli Bakan, değerli Bakanlık yetkilileri, değerli milletvekili arkadaşlarım, basın mensupları; ben göller, güller ve gönüller diyarı Burdur Milletvekiliyim, aynı zamanda eğitimin başkenti. Neden eğitimin başkenti diyorum? Hem seviye belirleme sınavlarında hem ÖSS'de hem ÖSYM'de derece yapmış, yıllarca 1'inciliği diğer illere kaptırmamış bir ilin milletvekiliyim. Benim ilimde şu anda bu eğitimle ilgili, 4+4+4'le ilgili hiçbir sorun da yok, telaş da yok, bir istek de yok. Bu istek Türkiye genelinde yok.

Bu neden tartışılıyor bugün bu Mecliste? Kamuoyunda böyle bir istek yok. Kamuoyunda işsizlikle ilgili istekler var, üretimle ilgili istekler var, yaş meyve sebzenin fiyat bulmayışıyla ilgili istekler var, süt fiyatlarının düşüklüğüyle ilgili istekler var, gübre fiyatlarının yüksekliğiyle, mazot fiyatlarının yüksekliğiyle ilgili, kamyoncuların K1, K2 belgeleriyle ilgili istekler var, emeklilerin sorunları var. Bu sorunlar varken, bu sorunlar tartışılmadan birden 4+4+4 şeklinde bir sorun Meclise geldiği için vatandaş bana şunu söylüyor: “Vatandaşa dokunmayın kazıklar, size olsun yazıklar.”

Bunu nasıl anlatıyor? Bir gün Hoca bir düğüne gidiyor. Cüppesiyle oturuyor. Hoca oyuna kalkar diye arkadaşları cüppesine kazık çakıyor fakat köyün delikanlıları bizim bu alanda olduğu gibi dar bir alanda Hoca'yı zorla kaldırıyorlar, Hoca da eteğinde kazıklarla beraber kendini oyun pistinde buluyor. Hoca oynamaz. Ama Hoca bir anda, ne yapsın, cemaatin morali bozulmasın diye Mevlânâ gibi dönmeye başlıyor, “Vatandaşa dokunmayın kazıklar, bana da yazıklar.” diyor. Yani şurada yaptığımız, şu gündür yaptığımız tartışmalardan dolayı vatandaş bize “Size olsun yazıklar.” diye telefonlarda sitemlerini bildiriyor. Bunu hepimizin bilmesini isterim.

Yine, öğretmenlerimiz, öğrencilerimiz bu okullarda okuyan, yüksekokullarda okul öncesi öğretmenlikte okuyan öğrencilerimiz Türkiye genelinde ayaktalar. Burdur'da da ayaktalar. Geçen gün Burdur'da şu sloganlarla...

DURDU MEHMET KASTAL (Osmaniye) – Bayram öyle demiyor.

RAMAZAN KERİM ÖZKAN (Burdur) – Bayram görmüyor çünkü Bayram burada. Bayram gelse, dolaşsa görecektir. Bayram resmî arabayla dolaşıyor.

Şimdi, diyorlar ki: “Altı yaş uzman ellere, aydınlık gelecek günlere.”, “Gitmeden ana sınıfına, oturmam okul sırasına.”, “Sağlam adımlar için okul öncesi şart.”

RECEP ÖZEL (Isparta) – Bunu sen mi yazdın?

RAMAZAN KERİM ÖZKAN (Burdur) – Gösteririm, Yeniğün gazetesinde.

“Ben gonca bir gülüm, okul öncemi geri verin.”

Şunu ben ilave ettim: “Bizi cahil bırakmayın. İmamı Azam diyor ki cahille yaptığım bütün tartışmaları kaybettim. Beni cahil bırakmayın.” Ben bu sekiz yıllık kesintisiz temel eğitimden memnunum diyor, yapabiliyorsanız artırın bunu diyor.

DURDU MEHMET KASTAL (Osmaniye) – On iki yıl yaptık işte.

RAMAZAN KERİM ÖZKAN (Burdur) – Nasıl on iki yıl yapıyorsun? Kesintili on iki. Çocuk dört yaşında okuduktan sonra, çoban bekliyor şimdi o çocuk okuldan çıksa da hemen bir koyunun başına göndersem diye. Sen ona fırsat tanıyorsun.

Bu millî eğitim daha önce otomatik pilota bağlanmıştı, hiçbir sorun yoktu. Sayın Hüseyin Çelik otomatik pilota bağlattı, Nimet Çubukçu Hanımefendi çok rahat edecek demişti. O otomatik pilot ne oldu? Bu kadar otomatik çalışan bir Millî Eğitim Bakanlığı -her şeyi düzenlemiş- bir kanun tasarısını kendisi yapamadı da 5 tane grup başkan vekiline bu teklifi yaptırıp burada zaman almaktan başka bir iş yapmadığı kanısındayım.

Değerli arkadaşlarım, en iyi okul, en yakın olan okuldur. Benim babam 3'üncü sınıftan mezun olmuş, 6 kilometre ilerideki okula gitmiş. 3'üncü sınıfta Gönen Öğretmen Okulu sınavlarına girmiş 5'inci sınıflarla beraber, o yıl 5'inci sınıf olmuş, onlarla beraber Gönen Öğretmen Okulunu kazanmış fakat etiket sahibi olmadığı için askerde yemin etmiş bir köylü. “Oğlum, aklımın sadakasını versem dokuz köye imam diker.” derdi. Biz 7 kardeşiz, 7'imize de üniversite bitirtirdi. Ama bizi en yakın Burdur'a getirdi, hemen kırk adım ilerimizdeki bir okulun yanından ev alarak, orada bir odada 5 kardeş okuttu. Yani okulun yakın olması... Şimdi taşınmalı eğitim var. Benim köyüm taşınmalı eğitimin mihenk yeri. Ama benim köyüme çocuklar uyuyarak geliyor, uyuyarak gidiyor. Köyümde belki 14-15 tane öğretmen var, Hiçbir tanesi benim köyümde değil. Ben köyümde okumadım, şehirde okudum ama benim zamanımdaki öğretmenlerin isimlerini biliyorum köyümdeki çünkü o öğretmenler köyde kalıyordu. Köyde kültürü paylaşıyordu, eğitimi paylaşıyordu, çocukların sorunlarını paylaşıyordu. O doktordu, o hemşireydi, o hasta bakıcıydı, o köyün her şeyiydi. Şimdi köyümdeki öğretmenlerin hiçbiri... Eğitim zili çaldığı, bittiği an dolmuşa biniyor, doğru öğretmenevinde veyahut da ailesinin yanında. Bir tanesi benim köyümde kalmıyor. O çocuklar bu eğitimden mahrum.

Biz “günaydın”ı köyümüzdeki öğretmenden, “iyi günler”i köyümüzdeki öğretmenden öğrendik. Nasıl öğrendik? Çünkü o komşumuzdu köyde. Gelirdi, sabahleyin kalktığı zaman “Hanımlar, günaydın.” derdi. Bizim ailelerimizde o eğitim yoktu, ondan öğrendik. Ama eğitimin içi sulandırıldı taşınmalı eğitimle beraber. Ben şunu söylüyorum: Bir köyde bir cami varsa cemaat var

demektir, imam varsa o köyde insan var demektir. O caminin olduğu köyde de bir okulun olması zorunluluğu var. Köyler şu anda kervan geçmez bir hâl aldı.

RECEP ÖZEL (Isparta) – Eskiden köyde nüfus vardı.

RAMAZAN KERİM ÖZKAN (Burdur) – Nüfus... Taşınmalı eğitim yaptınız. Orada 30 çocuk var. İmam barındırıyor. Onun yanında da bir okul ve o çocukların eğitim alması için bir öğretmen, en azından bir öğretmen... Çocuklar uyuyor. Beş yaşındaki çocuğu, altı yaşındaki çocuğu alıyorsunuz, uyuya uyuya bir köye götürüyorsunuz, çocuk ne yaptığını bilmiyor. Eğitimin kalitesi düştü.

Sekiz yıllık kesintisiz eğitim dedik. Ne oldu? Kızların tamamının okula gitmesini dahi hâlâ başarabilmiş değiliz.

Yine, üç yıllık eğitimden sonra dörde çıkardık, iki yıllık okulları dört yıllık okula çıkardık, beş yıllık üniversiteler oluşturduk. Ülkemizde 200'e yakın üniversite oldu ama şu anda 250 bin öğretmen açıkta.

RECEP ÖZEL (Isparta) – Maşallah.

RAMAZAN KERİM ÖZKAN (Burdur) – Maşallah diyoruz ama öğretmenler açıkta. İstihdam sağlayamıyoruz. Bunlara cevap bulmamız gerekiyor. Millî Eğitim Bakanlığının bu atanamayan öğretmenlere çözüm bulması gerekirken biz şekille zaman öldürüyoruz.

Bu aşamada bağımsız karakterli, özgür düşünceli, demokrasi bilinci yetişmiş, karşılaştırma gücü olan insanlar ve buna dayalı öğrenciler yetiştiremedik. Bu doğrultuda toplum yapamadık, toplumu o yöne iletemedik. İnsanların birbirlerine güveni kalmadı; komşunun komşuya güveni yok, babanın oğluna güveni yok, ananın oğluna güveni yok. Bunu nereden çıkarıyoruz? Kefilliklerde görüyoruz. Ziraat Bankasından, iki inek alacak, üç inek alacak vatandaş, anasını kefil yapmak istiyor, babasını kefil yapmak istiyor, geleceğe güveni olmadığı için insanlar yavrularına kefil olamıyorlar. Ana baba kefil olmayınca komşu hiç olmuyor. Bunları yapmamız lazım.

Okullar fiziki açıdan yetersiz. Okulları görüyoruz. Yani spor salonları olan, resim iş salonları olan, müzik salonları olan, fizik, kimya, biyoloji laboratuvarları olan kaç tane okulumuz var? Bunları tamamen başarabilmiş değiliz.

DURDU MEHMET KASTAL (Osmaniye) – Bizim dönemimizde...

RAMAZAN KERİM ÖZKAN (Burdur) – Sizin dönem, benim dönem yok. Bu memleket hep beraber kalkınıyor Değerli Kastal. Yani bu memlekette herkes bir şeyler veriyor, bir şeyler, katma değer üretiyor. Burdur'da bir sağlık ocağı temeli atılıyordu, çıktı Sağlık Müdürümüz, sadece iktidar milletvekillerine teşekkür etti. Biz bostan korkuluğu gibi orada oturuyoruz, bize teşekkür yok. Ben de bu ülkenin vergi mükellefiyim. O memlekette sadece teşekkür edilmesi gereken iktidar yetkilileri değil ki. O çiftçilere teşekkür edilmeli, o isimsiz kahramanlara, kamyon şoförlerine, üretene, fabrikatörlerimize, katma değer yaratanlara, bunlara teşekkür edilmeli. Sadece teşekkür iktidara... Sen

icra mercisisin, bir şey yapıyorsun. Babanın kesesinden yapar gibi. Teşekkür, sadece bir kişiye. Yakışmaz değerli arkadaşlarım. Bu ülke, hepimizin vergileriyle ayakta duran bir ülke, herkes bir katma değer yaratıyor, gücü oranında ama gücü siz alıp gelip “Ben yaptım, ben yaptım.” O seksen beş yıllık cumhuriyet hükûmeti senin gibi değerli arkadaşımı aldı geldi, Osmaniye’den 3’üncü dönem milletvekili yaptı.

DURDU MEHMET KASTAL (Osmaniye) – AK PARTİ yaptı.

RAMAZAN KERİM ÖZKAN (Burdur) – Bu cumhuriyet yaptı sana.

DURDU MEHMET KASTAL (Osmaniye) – Bu cumhuriyetten Allah razı olsun. Sıkıntımız yok ki cumhuriyetle.

RAMAZAN KERİM ÖZKAN (Burdur) – Bununla ilgili sıkıntılarınız var, zaman zaman sıkıntılarınız olduğunu görüyoruz. Bu kesintili temel eğitimde bunu görüyoruz. Bir an önce bunu vatandaşın istekleri doğrultusunda bunu çekip -bu kadar tartışmaya gerek yok- kanaat önderleriyle sivil toplum örgütleriyle, Bilim Terbiye Kuruluyla, Millî Eğitim Bakanlığının bürokratlarıyla olgunlaştırıp getirin, bu tartışmaları bırakalım, gerçek gündeme dönelim diyor, hepimize saygılar sunuyorum.

BAŞKAN – Değerli arkadaşlar, sayın sözcünün, Sayın Kerim Özkan’ın yaptığı konuşmanın içeriğine katılmasam da bir milletvekili olmanın ötesinde bir edebiyatçı olarak özellikle halk ağzını, atasözlerini, deyimleri siyaset dilinde güzel kullanmasından dolayı teşekkür ediyorum.

DURDU MEHMET KASTAL (Osmaniye) – Veteriner ya bu işleri iyi bilir.

BAŞKAN – Değerli arkadaşlar, söz sırası Sayın Kazım Kurt’ ta.

Buyurun efendim.

KAZIM KURT (Eskişehir) – Sayın Başkanım, değerli arkadaşlar; teşekkür ediyorum.

Şimdi, görüşmekte olduğumuz bu teklifin aslında tasarı olarak gelmesi gerektiğiyle ilgili pek çok arkadaşımız söyledi. Tasarı olarak gelseydi ne olurdu, teklif olarak gelince ne oldu? Bunu bir değerlendirmek istiyorum. Tasarı olarak gelseydi belli hazırlıkları önceden yapılacaktı ve o hazırlıklar boyunca da pek çok şey biraz daha aydınlanacaktı, açığa çıkacaktı. Biraz önce Ali Haydar Öner Bey okudu ama Sayın Bakanın yakınındaydım, o katılmadı bu görüşe. Ben tekrar okumak istiyorum. Saygı Öztürk dünkü yazısında şöyle diyor: “Talim Terbiye Kurulu yetkilisine sordum. ‘Bizim hiç ilgimiz de yok, bilgimizde yok.’” Şimdi, işin özü bu. Talim Terbiye Kurulunun dahi bilgisi olmayan bir yasa Türkiye’nin Anayasası’nın da önüne koyuyor. 4+4+4. Şimdi, bu sadece bina, sadece binaların bölünmesi ya da binaların yapılmasıyla ilgili bir yasa olamaz. Şu andaki madde elbette il özel idarelerine bir bina yapımı için yeni kaynak yaratmak ve görev yüklemekte ama şimdi hangi binayı yapacak il özel idaresi? Daha önce yapamamış, yetiştirememiş zaten. Okulların normal giderlerini dahi karşılayamamış. Şimdi ona diyoruz ki ortaokul binası da yap. Hangi parayla? Kaynak aktarıyor

muyuz? Bunu hesapladık mı? Yani şu teklif Plan ve Bütçe Komisyonuna gelmedi. Plan ve Bütçe Komisyonu bu teklifin bütçeye getireceği külfeti hesaplamadı ama il özel idaresine şimdi görev veriyoruz, diyoruz ki bütçenin belli bir kısmını ayır, bu okulu da yap. Dolayısıyla burada esas olan sizin niyetiniz. Şimdi, Cumhuriyet Halk Partisi sözcülerini ve MHP sözcülerini dinlediğim zaman hiçbirisi bu işte din eğitimi olmasın demiyor ya da imam hatiplerle ilgili bir sakıncası, çekincesi yok ama şu yasada da bu hiç sözü edilmiyor ama gazetelere bakıyorum, tüm arkadaşlarımızın, AKP'li arkadaşlarımızın buradaki beyanlarından da bir 28 Şubat, bir imam hatip, bir din eğitimi. Efendiler, bu, eğitimi tarif etmiyor, bu binaları, hizmeti tarif ediyor. Eğitimi tarif edecek olan Talim Terbiye. Bundan sonra, yani bu yasa bitecek, ondan sonra Talim Terbiye Kurulu oturacak diyecek ki 1 ile 4'e kadar şunlar okunsun, 4'ten 8'e kadar şunlar okunsun, 8'den 12'ye kadar bunlar okunsun. Şimdi, dolayısıyla ben şunu öğrenmek istiyorum: Neden 4+4+4? Bir mantıkla biri anlatması lazım. Neden 5+3+4 değil. Neden 1+3+3+3+3 değil? Yani bunun hangi pedagojik özelliğiyle 4+4'e denk getirdik? Dolayısıyla şimdi, bizim bugünkü gazetelerde de görülen ve biraz önce arkadaşlarımızın gösterdiği net öneri var. 1+8+4. Neden bunu tartışmıyoruz, neden bunu değerlendirmiyoruz? Çünkü acele ediyorsunuz. Acele etmenin mantığını çözebilmiş değilim ben. Yani şimdi cumartesi, pazar burada 100 tane milletvekilini bir küçük odaya tıkıştırıp tartışırmanın kime ne yararı olacak, ne yararı oldu? Bunu da anlayabilmiş değilim. Yani insan hakları, çalışma özgürlüğü filan gibi bazı değerler varsa bunları da biz istemek hakkına sahibiz diye düşünüyorum. Yani bir milletvekili eğitimle ilgili çok önemli bir konuda on dakika konuşmak için eğer burada iki gün beklemek zorunda ise burada bir sıkıntı vardır, burada bir yanlışlık vardır. Yani oy çoğunluğuyla pek çok şey yapılabilir ama bu yetmiyor. Çünkü toplumun büyük bir kesiminin bu işte mutabık olması lazım. O mutabakatı sağlamak iktidarın görevidir. Eğer bu mutabakatı sağlamazsanız sıkıntılar daha da artar, daha da gelişir.

Şimdi, ben, bakıyorum, şurada Avrupa ülkelerinde zorunlu eğitim 8 ülkede 8 yıl, 9 ülkede 9 yıl, 12 ülkede 10 yıl, 2 ülkede 11 yıl, 3 ülkede 12 yıl ve siz diyorsunuz ki nerede var? İşte buralarda var. Yani bunu tekrar düşünün, tekrar bir daha elimizle yoğuralım. Bu çocuklar hepimizin çocuğu, hepimizin torunu. Dört yaşındaki, beş yaşındaki bir çocuğu bu işte özgürlük diye değerlendirmeye kalkamayız. Evet, biraz önce bir arkadaşımız da söyledi. Burada esas olan ailelerin, belki ebeveynlerin özgürlüğü ama bu konuda da bu çocukları yönlendireceğiz, onlar kendi kendilerine karar verecek gibi bir açıklamaya çalışmamızın çok inandırıcı olmadığını görüyoruz, düşünüyoruz. Şimdi, pek çok arkadaşım söyledi: Hâlâ okullarda ikili eğitim devam ediyor, öğrencilerimize yer bulamıyoruz. Hâlâ atanamayan öğretmenlerimiz var. Bunlara çözüm bulamamışız. Hâlâ okullarda kayıt parası, müstahdem parası, elektrik parası, su parası velilerden toplanıyor ve biz bunları da çözememişiz. Şimdi, Türkiye'yi yeni bir tartışmanın ortamına soktuk ve geriyoruz. Germanin hiç kimseye de faydası yok, yararı olmayacak. Bu belli. Öncelikle sekiz yıllık eğitimimizi tamamlayacak ciddi anlamda bir

eğitim sistemini getirmemizde yarar var. Dinî eğitim tercihe bağlıdır, isteğe bağlıdır, hiç kimse dinî eğitimi yapmasın demiyor ama bu konuda da belli dayatmayı, belli koşullandırmayı ortadan kaldırmak lazım.

Meslekî eğitimi yönlendireceğiz, yöneteceğiz ve ona çözüml bulacağız diyoruz. Ben Şimdi Şunu soruyorum ve on gündür tartişmalar içerisinde motor meslek lisesinde okumak isteyen bir çocuğun burada nesi tartişıldı. Varsa imam hatip, yoksa imam hatip. Böyle bir derdimiz yok. Eğer gerçekten meslek edindirme iğerin bir eğitim sistemi kuracaksak öğretmen olmak isteyen çocuk ne yapacak? Elektrikçi olmak isteyen çocuk ne yapacak ya da diğer teknik anlamdaki meslekler iğerin bu 4+4+4 ne getiriyor? Bunları kamuoyunun net olarak bilmesi lazım. Yani gizli bir Şeyi tartişmadan, samimiyetle -herkes aynı Şeyi söylüyor, samimi olalım- evet samimi olalım ve bunu çözelim. Çünkü biraz önce Oğuz Hocam da söyledi, anayasa yapacak bu Meclis. Eğer millî eğitimle ilgili temel bir yasada uzlaşamayacaksak anayasada nasıl uzlaşacağız? Kaldı ki temel anayasa değişikliği yapmak durumunda olan ve buna karar vermiş olan bir Meclisin bence ilk önce anayasayı çözmeli lazım. Şimdi, anayasayı çözemsek bunu çözmüşüz ne işe yarar? Ya da anayasada diyelim ki Kürtçe eğitimle ilgili ciddi bir karar aldık, bunun neresine koyacağız? O nedenle acelenin bir yararı yok. Ben bu teklifin pek çok üniversitenin eğitim fakültelerinin raporunda da olduğu gibi geri çekilmesi gerektiğini düşünüyorum ve bunu geri çekin ki önce anayasayla ilgili, yani devletin yönetimiyle ilgili sistemin geleceğiyle ilgili bir karar verelim. Hiçbir yasa geğermiş iğerin yapılmaz. Yani 28 Şubatla hesaplaşmak iğerin Şu anda otuz yıl sonraki çocukların sıkıntı çekmesine gerek yok. Nasıl hesaplaşacaksanız hesaplaşın ama gelecekle ilgili bir yasa yapıyoruz. Yasa gelecekte sıkıntı yaşamayacak bir ortam yaratmalı. Eğer bunu sağlayamıyorsak bu doğru bir işe değildir. 2012 yılındaki Türkiye'ye yakışmaz. 2012 yılında Türkiye 1930'larla, 1920'lerle, 1940'larla hesaplaşan bir Türkiye olmamalı. Onu aşmışız, geğermişiz. Hepimiz oradan nasibini almışız, yetişmişiz, belli bir çizgiye gelmişiz.

BAŞKAN – Sözlerimizi toparlayalım Sayın Kurt.

KAZIM KURT (Eskişehir) – Toparlıyorum efendim.

O hâlde 2012 yılında yaptığımız yasa o çok hedef olarak gösterdiğiniz 2023'te bize sıkıntı yaratmamalı, 2053'te de yaratmamalı. Yani tekrar tekrar değiştirmeyelim. Bu yasanın ben değişlik tarihlerine baktım. Çok ciddi bir değişlik 12 Eylülden olmuş. Yani bir daha aynı sıkıntıya düşmeyelim diyorum. Aklınızı başınıza toplayınız diyorum. Sabırla, biz iyi niyetle bu desteğe devam edeceğiz ama kolay gelsin, başarılar diliyorum.

BAŞKAN – Teşekkür ediyoruz Sayın Kurt.

Söz sırası Sayın Ahmet Toptaş'ta.

Buyurun Sayın Toptaş.

AHMET TOPTAŞ (Afyonkarahisar) – Sayın Başkan, Sayın Bakan, değerli milletvekili arkadaşlarım; önce bir üzüntümü belirtmek isterim. Sayın Vekilimiz Fikri Bey, Engin Bey’in konuşmasına katıldığını, aslında bu yasanın uzlaşmayla çıkabileceği konusunda bir umudu olduğunu, Engin Bey’in de bu düşüncelerine tercüman olduğunu söylediler ama Engin Bey’in söylediği uzlaşma zemini ile Fikri Bey’in söylediği uzlaşma zemini arasında hiçbir ilişkinin olmadığını da kendi ifadeleriyle anlattılar. Kendisinin bir rahatsızlığını belirtti. Ben bütün AKP Grubunda bu rahatsızlığın olduğunu düşünüyorum. Örneğin komisyon üyeleri onar dakika konuşsunlar, komisyon üyesi olmayanlar da bir iki kişi konuşsun, bu işi çabucak bitiriverelim. Zaten bu iş çabucak bitirmek için buraya getirilmiş. Bunu tekrar telaffuz etmenize gerek yoktu. Biz de siz bu işi çabucak bitirmeyin diye buralarda mücadele ediyoruz.

FİKRİ IŞIK (Kocaeli) – Teşekkür ederim.

AHMET TOPTAŞ (Afyonkarahisar) – Merak etmeyin, görüşülen tasarıyla ilgili hepimizin bilgisi de var. Kimsenin sınav yapmasına da ihtiyacımız yok. Bunun da bilincinde olun, farkında olun lütfen.

FİKRİ IŞIK (Kocaeli) – Teşekkür ederiz, eksik olmayın.

AHMET TOPTAŞ (Afyonkarahisar) – Yine bir diğer arkadaşımız öyle şeyler söyledi ki bizim burada bulunmamızın etik bir davranış olmamakla filan suçladı neredeyse. Sanki biz bu Millet Meclisinin üyeleri değiliz, bizim bu konuda söyleyecek sözlerimizin hiçbir anlamı yok. Sadece komisyon üyeleri gelecekler, AKP kendi komisyon çoğunluğuyla bu işi bir iki saatte bitirecek, iki günde Meclisten geçirecek ve Türkiye’de köklü bir eğitim reformunu yapmış olacak. Ama bu AKP’nin getirdiği eğitim reformunun Hükûmetle ne kadar ilgisinin olduğunu arkadaşlarımız anlattılar. Bu Hükûmet tasarısı olarak gelmedi arkadaşlar. Eğer Hükûmet tasarısı olarak gelmiş olsaydı, hiç olmazsa Hükûmet ve Millî Eğitim bürokrasisinin bu işten haberi olurdu. Yani bizi haberiniz yok diye suçlayan arkadaşımız, önce bir Millî Eğitim bürokrasisine sorsun bu yasanın maddelerinden haberi var mı diye? Biraz önce yine arkadaşlarımız söylediler. Saygı Öztürk’ün görüşmesinden aktardığı şey de Talim Terbiye Kurulu üyelerinin bile bu yasadan haberinin olmadığını bizzat kendisine ifade ettiğini söylediler. Bize sormadan önce Millî Eğitim bürokratlarına sorun bakalım uygulayacak olanların bu yasadan haberleri var mı diye.

Yine, değerli arkadaşlarım, bu yasanın bu kadar kısa süre içerisinde 5 Sayın AKP Grup Başkan Vekili tarafından imzalanmasının bir anlamı da var. Hükûmet aslında bu yasayı kabullenemiyor ya da kendi üzerine alınmak istemiyor, yani bu yasayı istiyor da kendi üzerine alınmak istemiyor. Çünkü bu yasa Hükûmetin yasa değil ama Hükûmetin istediği bir yasa. Kim getiriyor bu yasayı? Bu yasa teklifini esas oluşturanlar Eğitim-Bir-Sen diye nitelikleri belli olan, siyasi düşünceleri belli olan bir sendikayla İmam Hatip Mezunları Derneğinin getirdiği bir yasa. Yani

bunların Türkiye'nin eğitimin reformuyla, Türkiye'deki eğitimin daha düzeyli, çocuklarımızı yetiştirecek olan, çağa daha çok ayak uyduran, çözüm üreten bir yasa olduğunu filan söylemiyor. Orada başka bir amaç var. Nedir o amaç? Sayın Başbakanın "Dindar nesil yetiştireceğim" dedikten sonra düğmeye basmasıyla gelmiş bir yasadır bu. Bu yasanın bütün içeriği, bütün amacı dindar nesil yetiştirmek. Arkadaşlarımızın şikâyet ettiği tek tip insan yetiştirmeye yönelik bir yasadır.

Değerli arkadaşlar, şimdi bakın, perşembenin gelişi çarşambadan bellidir diye bir laf vardır. Ben Sayın Bakanımın dönemindekilere bakmıyorum. Sayın Millî Eğitim Bakanı Hüseyin Çelik dönemindeki bir sayıdan bahsedeceğim size. İl ve ilçe millî eğitim müdürlerinin sayısı imam hatip kökenli olanların sayısı Sayın Çelik döneminde 86' yken 266'ya çıkmış. Bakın, il ve ilçe millî eğitim müdürlükleri. Sayın Bakanım döneminde kaç olduğunu Sayın Bakanım biliyordur. O dönem atanan öğretmen sayısına bakın, fen eğitimi verecek dallarda. 993 biyoloji öğretmeni atanmış Sayın Çelik döneminde, 230 fizik öğretmeni atanmış, 231 kimya öğretmeni atanmış, din kültürü ve ahlak bilgisi dersi atanan öğretmen sayısı 7.758. Demek ki bu kafaya göre bu ülkede fene bilime ihtiyaç yok, sadece din ve ahlak derslerine ihtiyacımız var. Çarşamba buydu.

Şimdi perşembeye geliyoruz. AKP'nin seçim bildirgesinde yok bu eğitim reformu. Hükümet programında yok. Avrupa Birliği İlerleme Raporu'nda yok, kalkınma planlarında yok, Millî Eğitim Bakanlığı stratejik planlamalarında yok. Bütçe görüştük kısa bir süre önce. Bütçede böyle bir şey yok ve bir günde Sayın Başbakanın dindar nesil yetiştirme talebiyle düğmeye basılmış gelmiş ve burada bir manipülasyon da var. Sayın Başbakan, bu dindar nesil yetiştirmeye kendi mağduriyetini ortaya koyarak kamuoyu oluşturmaya çalışıyor. Ne diyor Sayın Başbakan: "Ben imam hatip kökenli olduğum için üniversiteye giremedim, ben mağdur edildim, üniversiteye gidebilmek için lise diploması almak, fark dersi vermek zorunda kaldım ey vatandaş!" diyor. Şimdi, akılla, izahla ve vicdanla bunu bir ölçelim. Benim vereceğim örneklere dikkat edin. Ben de öğretmen okulu kökenliyim. Ben de üniversiteye gidemiyordum. Sayın Başbakan sadece imam hatip kökenli gidemiyor değil. Ben okul birincisi olduğum için Ankara'ya geldim, lise okudum, ondan sonra üniversite sınavına girdim. Benimle birlikte okuyup okulunu bitirenler öğretmen oldular ama hiçbiri üniversite sınavlarına giremediler. Ne yaptılar? Onlar da lise fark dersleri verdiler. O günün eğitim programları imam hatip için ne ise öğretmen okulu için de aynı şeydi. Ticaret lisesi mezunu o gün, turizm meslek lisesi mezunu o gün, endüstri meslek lisesi motor bölümü mezunu, ağaç işleri bölümü mezunları, bunların hepsi üniversiteye giremiyordu ama kendi branşıyla ilgili yerlere giriyorlardı. Bunlar üniversiteye girebilmek için lise fark dersi verecekti, ondan sonra üniversiteye girecekti. Yani Başbakan sadece imam hatipleri model alarak, dünyanın merkezine imam hatipleri koyarak toplumu imam hatip mağduriyetine devam ettirmek istiyor. Doğru değil. Yanlış şeylerden doğru sonuçlar almak mümkün değil.

Değerli arkadaşlarım, bu sistem kabul edilirse 60 bin yeni dersliğe ihtiyaç var. Bütçede bu görüşülmedi. Bütçede bunun altyapısıyla ilgili bir rakam telaffuz edilmedi. 50 bin civarında 5'inci sınıfa giren branş öğretmen sayısı açığa çıkacak. Bunların yerine, 5'inci sınıfın yerine 4'üncü sınıftan 5'inci sınıfa öbür tarafa aktarıldığı zaman 80 bin civarında branş öğretmenine ihtiyaç doğacak. Bunların hesabı kitabı yapılmamış. Bu grup başkan vekili arkadaşlarım herhâlde bunları rakam rakam hesabını yaparak bu kanun teklifini vermediler. Bunun dışında, değerli arkadaşlar, pedagojik olarak kim tartışmış bunu, eğitimciler mi tartışmış, pedagoglar mı tartışmış, psikologlar mı tartışmış, bilim adamları mı tartışmış? Bir günde Sayın Başbakanın düğmeye basmasıyla nasıl gelmiş bu teklif. Yani böyle bir teklife grup başkan vekillerinin imzaladığı ve getirdikleri teklife biz şimdi nasıl yaparız uydurmaya çalışıyoruz. Yani bunun bütçesini, altyapısını. Eğitimin başka sorunları var. Öğretmen kaliteniz çok düşük. Öğretmene gerekli, yeterli düzeyde eğitim veremiyorsunuz, formasyon veremiyorsunuz. Öğretmeninize karnını doyuracak para veremiyorsunuz. Okul altyapılarınız son derece yetersiz. Bu hâlde bile yetişemezken, okul altyapıları ihtiyaca yetmezken siz 4+4+4'le yeni okul sistemleri ortaya çıkarıyorsunuz. Dolayısıyla bunun da herhangi bir hesabı, kitabı yapılmamış. Yani buradaki bütün hesap kitap Sayın Başbakanın dindar nesil yetiştirme talebinin ve onun düğmeye basmasıyla bir grubun harekete geçerek bunu gündeme getirmesinden ibarettir. Dolayısıyla bizim de engelleme çabamız, bunun, getirilen eğitim düzeninin halka mal edilmesini sağlamak, halkın bunun üzerinde tartışmasını sağlamak, bilim adamlarının bunun üzerinde tartışmasını sağlamak. Pedagogların, psikologların bunun üzerinde tartışmasını sağlamak. Hiç olmazsa getirdiğiniz düzenlemenin çağın gereklerine uygun eğitimci yetiştirmesine fırsat veren bir yasa olmasını istemektir. Yani, Sayın Başbakan, tabii Sayın Valim, söylemek istemiyorum, hem dindar hem kindar bir nesil yetiştirme amacı var ama bu ülkede insanlar birbirine kin beslemeyecek kadar birbirini seviyorlar. Ben bunun farkındayım. Biraz önce Sayın Hocam anlattı. Biz birbirimizle hem kavga ederiz hem birbirimizi severiz zor zamanlarda kaldığımızda diye. Ama sevgi yanını arttıralım, toplumu kompluşturmayalım, toplumu tek tipleştirmeyelim. Yani tek tip insandan şikâyet ederken cumhuriyet tek tip insan yetiştirdi diye şikâyet edip haksızlık ederken biz tek tip insan yetiştirmeyelim. Eğer cumhuriyet tek tip insan yetiştirmiş olsaydı, cumhuriyetin tek tip insan yetiştirecek olan bir parti iktidara gelmezdi. Dolayısıyla cumhuriyetin nimetlerinden yararlanıldığında cumhuriyete bu kadar kötü bakmasını, cumhuriyetin değerlerini bu kadar kötülemesini de vicdanen kabul etmek istiyorum, kabul edemiyorum. Çok teşekkür ediyorum.

BAŞKAN – Sayın Toptaş, teşekkür ederim.

METİN LÜTFİ BAYDAR (Aydın) – Sayın Başkan, kayıtlara geçmesi için bir söz istiyorum efendim.

Efendim, arkadaşlarımız oturacak yer bulamamışlardır. Bazı milletvekili arkadaşlarımız yere oturmuş durumda şu anda. Lütfen...

BAŞKAN – Yere oturmazınlar diyorsunuz!

Sayın Faik Öztrak, buyurun.

FAİK ÖZTRAK (Tekirdağ) – Teşekkür ediyorum Sayın Başkan.

Komisyonun değerli üyeleri, Sayın Bakan, değerli milletvekilleri, Millî Eğitim Bakanlığının değerli bürokratları, değerli basın mensupları; konuşmama başlarken hepinizi saygıyla selamlıyorum.

Sayın Başkan, konuştuğumuz madde 5'inci madde. Bu 5'inci maddeyle ilgili olarak yapılmak istenen, il özel idarelerinin bütçelerine ilave olarak ortaokulların yapımının da eklenmesi ve liselerin yapımının da eklenmesi.

Sayın Başkan, il özel idareleri bütçeleri zaten merkezî idarenin birçok harcamasının aşağı doğru tepildiği bütçeler hâline geldi. Yukarıda merkezî idare Millî Eğitim Bakanlığı bütçesi, Sağlık Bakanlığı bütçesi makul yapı içinde gözükmüyor il özel idareleri bütçeleri altüst ediliyor. Bakınız, Tekirdağ'da Cumhuriyet Halk Partisi olarak il özel idaresi il genel meclisi başkanlığı bizde. Belli politikaları uygulamak istiyoruz ama bu politikaları uygularken sürekli karşımıza merkezî idarenin birtakım harcama baskıları çıkıyor. Kaynağını vermeden sürekli yerel yönetimlere merkezden harcamaların gönderilmesi bütçe disiplini sağlamaz. Bu nedenle Sayın Başkan, bu maddenin bir kere daha üzerinde düşünülmesinde fayda görürüm.

Sayın Başkan, yasanın geneline geldiğimizde bu yasa, böyle bir düzenleme, iktidar partisinin ne parti programında ne seçim beyannamesinde gözükmüyor. Bu konuda halkın bir onayı da yok. Bakınız bir anket yaptırıldı. Halkın bilgisi yok. Halkın yüzde 87'si "Bu kanun hakkında benim bilgim yok." diyor, "Ne yapılmak istendiği konusunda." diyor. Soruyoruz. Halkın yüzde 85,3'ü "Sekiz yıllık kesintisiz eğitim yararlıdır." diyor. Soruyoruz ne zaman meslek seçilmeye başlansın diye halka. Yüzde 88'i diyor ki: "On beş yaşından sonra ve daha üstünde, üniversite sırasında meslek seçilmesi uygundur." diyor. Aslında sekiz yıllık kesintisiz eğitim, Türkiye'nin başarı hikâyelerinden bir tanesi. Birleşmiş Milletler tarafından övülüyor, UNESCO tarafından övülüyor, Avrupa Birliği övüyor. Ee o zaman biz bunda neyi hatalı bulduk da değiştirmeye çalışıyoruz?

Bakınız, Sayın Başkan, açık söyleyeyim. Bu yasanın Meclise geliş biçimi tamamen belli seçkinlerin kendi görüşlerini, düşüncelerini halka dayatma şeklinde olmuştur. Hükûmetten dahi geçememiştir bu yasa. Yani bugün bu uygulamalara baktığımız zaman çok ilginç şeyler görüyoruz. Ekonomide bir çok yasa grup başkan vekilleri tarafından Meclise veriliyor. Bakanlar bunlardan haberleri olmadığını söylüyorlar. Bazı grup başkan vekilleri çıkıyor, diyor ki: "Kendisinden özür diledik." Öbürleri diyor ki: "Kim dilemiş, ben dilemedim." Ne oluyor, Sayın Başkan, Hükûmette bir çatlak mı var? Bakanlar, Başbakan, bazı bakanlara yasaları mı kabul ettiremiyorlar da grup başkan

vekilleri aracılığıyla bu yasalar huzura geliyor, Meclisin huzuruna geliyor? Açıkçası şunu söyleyeyim. Benim anladığım kadarıyla bu Türkiye’de belli seçkinlerin -Sayın Başkan, seçkin sadece Nişantaşı’nda olmaz, seçkin başka yerlerde de olabilir- dayatmasıyla gelmiştir buraya.

Bakınız Sayın Başkan, şimdi bu yasadaki Millî Eğitim Bakanlığı bürokrasisinin de haberi yok. Değerli arkadaşlarım, burada soruyorlar. İşte siz sekiz yılın iyi olduğunu, kesintisiz eğitimin, geç meslek seçmenin iyi olduğunu nereden çıkardınız diye. Türkiye Cumhuriyeti Hükûmeti bu yıl OECD’de başkanlık yapacağı oturumda yetenek stratejisiyle ilgili OECD görüşü konusunda bir raporda tartışılacak orada. Türkiye Cumhuriyeti’nin de buna desteği var. Burada bir 10’uncu kutu var. Bu 10’uncu kutu “Eğitimde eşitliğin sağlanması bakımından ne yapılması, dizaynı ne olması lazım diye bakıldığı zaman 1’inci maddesi şu: Erken kabiliyet tespitinden kaçının, yönlendirmeden kaçının, akademik seçimi mümkün olduğu kadar erteleyin.” diyor. Bunda Türkiye Cumhuriyeti Hükûmetinin de onayı var bu raporda. Şimdi, biz nereye gidiyoruz?

MİLLÎ EĞİTİM BAKANI ÖMER DİNÇER (İstanbul) – Orada akademik seçimi ve erken seçimi hangi yaşlara göre belirlemiştir?

FAİK ÖZTRAK (Tekirdağ) – Tabii, tabii. On beşin üstü.

MİLLÎ EĞİTİM BAKANI ÖMER DİNÇER (İstanbul) – Bir de bizim kanunda yaptığımız düzenlemelere bakın.

FAİK ÖZTRAK (Tekirdağ) – Bakın Sayın Bakan, şu rapora “İbret verici” dediniz değil mi?

MİLLÎ EĞİTİM BAKANI ÖMER DİNÇER (İstanbul) – Bizim lise 2 ve lise 3 kaç yaşına tekabül eder, bir de onu söyler misiniz?

FAİK ÖZTRAK (Tekirdağ) – Lise 2, lise 15.

MİLLÎ EĞİTİM BAKANI ÖMER DİNÇER (İstanbul) – Güzel. Mesele kalmıyor.

FAİK ÖZTRAK (Tekirdağ) – Ama orada yapmıyorsunuz, niye ikiye ayırdınız, 4+4 dediniz?

FİKRİ IŞIK (Kocaeli) – Keşke metni okuyarak gelseydiniz.

BAŞKAN – Sayın Öztrak...

FAİK ÖZTRAK (Tekirdağ) – Bakın, şunu söyleyeyim. Kesinti, çok açık söylenen şey şu.

MİLLÎ EĞİTİM BAKANI ÖMER DİNÇER (İstanbul) – Nereden öyle bir sonuca vardınız?

FAİK ÖZTRAK (Tekirdağ) – “Sekiz yıllık eğitimi kesintisiz yapın.” diyor.

FİKRİ IŞIK (Kocaeli) – Kim diyor?

FATMA NUR SERTER (İstanbul) – Dünya Bankası.

FAİK ÖZTRAK (Tekirdağ) – “Eğitim bütünlüğü bunun içinde olsun.” diyor. Dünya Bankası da diyor. Dünya Bankası kesintisiz eğitimi şu raporda, Sayın Bakanın ibretlik rapor diye nitelendirdiği bu raporda şunu söylüyor. “Büyük bir reformdur.” diyor. En son paragrafından bir üstteki paragraf Sayın Bakan.

MİLLÎ EĞİTİM BAKANI ÖMER DİNÇER (İstanbul) – Lütfen okuyun, herkes duysun yani. Buradan hakikaten öyle bir şey varsa herkes duysun. Ne mahzuru var? Niye o paragrafı okumuyorsunuz?

FAİK ÖZTRAK (Tekirdağ) – Sayın Bakan, bakınız, şimdi burada okuyup vakti almak istemiyorum.

MİLLÎ EĞİTİM BAKANI ÖMER DİNÇER (İstanbul) – Biz o raporu okuduk da onun için diyorum.

FAİK ÖZTRAK (Tekirdağ) – Ama şunu söyleyeyim.

MİLLÎ EĞİTİM BAKANI ÖMER DİNÇER (İstanbul) – Okuyun lütfen.

FAİK ÖZTRAK (Tekirdağ) – “Büyük Türkiye Cumhuriyeti eğitimde büyük reformlara imza atmıştır. Örneğin, 1997 yılında zorunlu eğitimi sekiz yıla çıkaran düzenleme.” diyor paragraf içinde.

MİLLÎ EĞİTİM BAKANI ÖMER DİNÇER (İstanbul) – Evet, “zorunlu eğitimin sekiz yıla çıkarılması başarılı olmuş” demekle...

FAİK ÖZTRAK (Tekirdağ) – Yani, zorunlu, kesintisiz... Sayın Bakan...

MİLLÎ EĞİTİM BAKANI ÖMER DİNÇER (İstanbul) – ...”kesintisiz olmak” demek aynı anlama geliyorsa tamam.

FAİK ÖZTRAK (Tekirdağ) – Sayın Bakan, bakın, ben bitireyim siz cevap verirsiniz, ben bitireyim siz cevap verirsiniz.

BAŞKAN – Sayın Öztrak, siz bitirin.

FAİK ÖZTRAK (Tekirdağ) – Bakın, şimdi, bu rapora dönüp baktığımız zaman, “Türk eğitiminin temel sorunları nedir?” diye soruyor, siz de bu sorunların tespiti için “ibret vericidir” dediniz, “kalitedir, eşitsizliktir” diyor. Öyle mi? Öyle diyor. “Peki, bunu halletmek için nelere el atacaksınız?” diyor. “Okul öncesi eğitimi halledin” diyorsunuz. “Öğretmenlere yeterli teşvikleri verin, yeterli denetlemeyi de yapın.” diyor. Bir başka söylediği şey, finansman konusunda seçici olun, zor durumda olan okulları kayıran bir sistem kurun demeye getiriyor. “Hatta gerekirse, bu seçme sınavlarını da, bir üst okullara girmek için uygulanan ve dersane gerektiren sınavları da bir şekilde kaldırabiliyorsanız kaldırın ya da okul müfredatıyla eşleştirin.” diyor ve son olarak söylediği şey de “Okullarda öğretimi, halkın ve buradaki paydaşların denetimine açın, paydaşları okullarla ilgili olarak söz sahibi yapın.” diyor.

Şimdi, ben, şunu soruyorum, bakınız: Şu getirilen yasanın neresinde bununla ilgili düzenleme var? Neresinde eğitimin kalitesini yükseltecek, neresinde eğitimdeki eşitsizliği giderecek bir şey var? 4+4, ikiye bölmek suretiyle temel eğitimi duruma ortaya çıkıyor, çocukları bir yerden bir yere taşıyorsunuz, bunu yapmayın diyorlar. Eğitim bütünlüğü, sadece müfredatla olmaz, çocukların

bulunduğu yer de o eğitime katkıda bulunur. Niye okul öncesi temel eğitim burada yok? Niye bu düzenlemeyi yapmadık?

BAŞKAN – Teşekkür ederim Sayın Öztrak.

FAİK ÖZTRAK (Tekirdağ) – Son olarak, Sayın Başkan, izin verirsiniz şunu bitirmek istiyorum...

BAŞKAN – Sayın Öztrak, çok hızlı bitirin lütfen.

FAİK ÖZTRAK (Tekirdağ) – Hızlı bitiyorum.

Sayın Başkan, bakınız, bu yasanın rövanşist bir yaklaşımla gelmediği söylenmişti. Ben, sadece, Başbakanın şu sözlerini burada bir kere daha tekrarlamak istiyorum: “TÜSİAD bir zata imam hatiplerle ilgili rapor hazırlattı. O raporla, imam hatiplerin orta kısımlarını kapattı. Bunların cemaziyelevvelerini biliyoruz. Bunların kininin neye olduğunu biliriz. Bunu bildiğimiz için de, bunu düzeltmek bizim görevimiz.” Bu rövanşist değilse ne rövanşist Sayın Başkan?

Teşekkür ediyorum, saygıyla selamlıyorum komisyonu.

BAŞKAN – Sayın Bakanım, buyurun.

MİLLÎ EĞİTİM BAKANI ÖMER DİNÇER (İstanbul) – Sayın Başkan, çok değerli komisyonun çok değerli üyeleri, değerli milletvekili arkadaşlar; öncelikle, şu 5'inci maddeyle ilgili yapılan düzenleme hakkında bir bilgi sunmak istiyorum çünkü konu hakkında değerlendirme yapan bir milletvekilimiz, konuyu değerlendirirken bir yanlış anlaşılma olduğunu hissetmişim ama Faik Bey konuştuğundan sonra o kanaatim pekişti, bir bilgi vermeye ihtiyaç var kanaatindeyim.

Bir kere bu maddeyle, il özel idarelerinin eğitime ayıracakları kaynak artırılmıyor. Zaten, mevcut il özel idaresiyle ilgili kanunlarda, il özel idarelerinin bir önceki yılın fiilî gelirlerinin yüzde 20'sini eğitim ve öğretime ayrılacağı net bir şekilde ifade edilmiştir. Bu düzenlemede herhangi bir değişiklik yapılmıyor. Yalnız, İl Özel İdaresi Kanunu'nda bu ayrılan kaynağın ilköğretim okullarının yaptırılması için kullanılacağına dair bir sınırlama var. Şimdi, bürokratik yapı içerisinde bizim gördüğümüz husus şu: Ülkemizin pek çok ilinde artık somut bir şekilde ilköğretim okulu yapma ihtiyacı kalmadı. Daha yoğun bir şekilde okullaşma oranlarının artırılmasına ve ortaöğretim okullarının binalarının yapılmasına ihtiyacımız var. Bu açıdan bakıldığında, ilköğretim binası ihtiyacı kalmayan vilayetlerimizde, valilerimiz ve il özel idaresi yöneticilerimiz şöyle bir uygulama yapıyorlar: Önce herhangi bir yere, ortaokul yapma ihtiyacı olan bir yere veya ortaöğretimle ilgili ilköğretim binası yapmak üzere karar veriyorlar. Bina bitmek üzereyken bize yazıyorlar “Şurada ilköğretim binası yapmaya karar vermiştik ama ilköğretime ihtiyacımız kalmadı, bunu ortaöğretim okulu yapabilir miyiz?” diyorlar. E, böyle bir hülleye ne gerek var? Bu kanun, il özel idarelerine kendi illerinde ihtiyaç kalmamışsa -önce ilköğretim binaları yapacaklar- kendi illerinde ilköğretim binası için ihtiyaç yoksa ortaöğretim binaları yapmalarına izin veriyor, bunun ne mahzuru olabilir? Bu açıdan

bakıldığında, il özel idarelerinin bütçelerinin artırıldığına -eğitime yönelik bütçelerinin- dair eleştiri doğru bir eleştiri değildir. Biz mevcut yapı içerisinde il özel idarelerimize bürokratik, birtakım numaralar çevirmeden, dürüstçe ortaokul binası yapmaları için karar vermelerine izin veriyoruz bu düzenlemeyle.

İkincisi: Bir gazetede ki köşe yazarından hareketle bizim bürokrasimizin bundan haberi olmadığına dair arkadaşlar yorum yapıyorlar. O gazetede ki köşe yazarı neye istinaden ve hangi bürokratla veya Talim Terbiye Kurulu üyesiyle görüşerek Bunu söyledi bilmiyorum ama ben sadece bir şeyi hatırlatmak istiyorum: Bu görüşmeler başladığı günden beri -bugün izin verdim Müsteşarımla Talim Terbiye Kurulu Başkanına, biraz sonra belki yine gelirler- sağ tarafımda Müsteşarım sol tarafımda Talim Terbiye Kurulu Başkanı hep oturdu, buradaydılar. Ayrıca, yine, hâlâ, bizim bütün genel müdürlerimiz Komisyonun emrine hazır “Acaba bir şey sorarlar mı?” diye bekliyorlar. Ben şimdi merak ediyorum, acaba “Millî Eğitim bürokrasisi” derken kimi kastediyorsunuz siz? Hakikaten meraka mucip bir şey değil midir bu? Burada oturan arkadaşlarımla kim olduğunu düşünüyorsunuz siz mesela? Nihayet eğer sekiz yıllık zorunlu eğitim -bakınız, kavramı seçerek ve bilerek söylüyorum- zorunlu eğitimin sekiz yıla çıkarılması Türk eğitim sisteminde okullaşma oranlarını artırdı, eğitimin kalitesini artırdı diye düşünüyorsanız, size buyurun daha büyük bir fırsat sunuyor, zorunlu eğitimi on iki yıla çıkartmayı teklif ediyoruz.

TUFAN KÖSE (Çorum) – Son dört yılda...

MİLLÎ EĞİTİM BAKANI ÖMER DİNÇER (İstanbul) – E, o zaman bunu desteklemeniz gerekmez mi? Ben bunun gerekçesiyle ilgili olarak çok açık bir meydan okudum size -bunu tüm Türkiye’ye söyledim çok açık bir şekilde- dünyanın neresinde kesintisiz on iki yıllık bir eğitim varsa lütfen gösterin, kararımızı gözden geçirelim, gerekçem de bu kadar basit.

Teşekkür ediyorum, sağ olun.

BAŞKAN – Teşekkür ederim Sayın Bakan.

Sayın üyeler, sayın milletvekilleri, sayın bürokrat arkadaşlarımız, basınımızın değerli mensupları; beklediğiniz cümleyi kurmak üzereyim, bir saat yemek molası veriyorum.

Kapanma Saati: 18.08

İKİNCİ OTURUM

Açılma Saati: 19.08

BAŞKAN: Nabi AVCI (Eskişehir)

BAŞKAN VEKİLİ: Avni ERDEMİR (Amasya)

SÖZCÜ: Fikri IŞIK (Kocaeli)

KÂTİP: Osman ÇAKIR (Düzce)

-----0----

BAŞKAN – Millî Eğitim, Kültür, Gençlik ve Spor Komisyonunun değerli üyeleri, değerli milletvekillerimiz, Sayın Müsteşar, ilgili kurumlarımızdan gelen değerli katılımcılar, basınımızın değerli mensupları; Komisyonumuzun 24'üncü Dönem İkinci Yasama Yılı On Birinci Toplantısının İkinci Oturumunu açıyorum.

5'inci maddeyle ilgili görüşmelerimize kaldığımız yerden devam ediyoruz.

Şimdi, ilk söz Sayın Ali Serindağ'ın, buyurun.

ALİ SERİNDAG (Gaziantep) – Teşekkür ederim Sayın Başkan.

Sayın Başkan, Sayın Müsteşar, Millî Eğitim Komisyonunun değerli üyeleri, değerli milletvekilleri; diğer kurumlardan gelen değerli kamu görevlisi arkadaşlarım, değerli basın mensupları; hepinizi saygıyla selamlıyorum.

Sayın Başkanım, izninizle, ilk sitemim size, şöyle size: İnsan yokluk içerisinde sıkıntı çekebilir, hepimiz belli yokluklar karşısında sıkıntıya düşebiliriz, ama varlık içinde yokluk çekmek uygun bir şey değil. Onun için, siz bugün bize varlık içerisinde yokluk yaşattınız, daha uygun salonlar varken bizi burada oturmaya “mahkûm ettiniz” demiyorum ama mecbur ettiniz; ilk sitemim size.

BAŞKAN – Ali Bey, böyle durumlarda söylenen bir laf var: “Ettim ama bir sor bakalım, niye ettim?” Onu da siz biliyorsunuz.

ALİ SERİNDAG (Gaziantep) – Efendim, ikinci sitemim Sayın Atalay'a. Ortalığı kesinlikle germek için söylemiyorum. Burada iki grup milletvekili yok, milletvekillerinin hepsi milletvekilidir. Yalnız Komisyon üyesi milletvekili arkadaşlarımızın elbette bir farkı var, o fark da, oy kullanırlar ve önerge verirler. Onun dışında tüm milletvekilleri burada eşittir, Komisyon üyesi olmayan milletvekillerini etik davranmamakla suçlamak uygun olmamıştır. Ben de Komisyon üyesi olmayan bir milletvekiliyim, o nedenle ben bunu da dile getirmeyi uygun gördüm. Ama dedi ki: “Ben şu anlamda söyledim...” Kem söz sahibine aittir diyorum ve ne anlamda söylediye tekrar Sayın Atalay'a gönderiyoruz.

Sayın Başkan, biz niye buradayız? Demin de söyledim, ben bu Komisyonun üyesi değilim, ama siz de biliyorsunuz, buraya devam eden arkadaşlarımızın hepsi de bilir, gerçekten bu Komisyon

bu konuyu ele aldığından bu yana Komisyon üyeleri kadar devam eden bir milletvekiliyim. Buraya, şunu bilmenizi isterim ki, ne kavga etmeye geliyoruz ne de sırf kalabalık olsun diye geliyoruz. Biz bu konuya çok önem verdiğimiz için geliyoruz, hem kişi olarak fazla önem veriyoruz hem de parti olarak bu konuya çok önem veriyoruz. Belki mesleğin bize aşladığı bir özellik olabilir, çünkü buraya gelene kadar da devlet memuru olarak görev yaptım. Görevim icabı hep eğitimle iç içe oldum, öğretmen arkadaşlarımın, yönetici arkadaşlarımın hep sorunlarıyla hemhâl olduk. Eğitimin başarısı veya başarısızlığı konusunda çalışmalarımız oldu, düşüncelerimiz oldu, başarısızsak niye başarısız diye çalışmalarımız oldu, üzüntülerimiz oldu. Bizim buraya devam etmemiz bunun içindir, eğitime verdiğimiz önem içindir, bunun böyle bilinmesi lazım. Bence Millî Eğitim Komisyonu üyesi arkadaşlarımın bu konuda bize “İyi yapıyorsunuz.” demeleri lazım, teşekkür etmiyorlarsa da “İyi yapıyorsunuz.” demeleri lazım.

Şimdi, Sayın Başkan, gerçekten demokrasi önemlidir, demokraside muhalefet çok daha önemlidir. Klasik bir sözdür ama herkes de bilir, muhalefet sadece demokrasilerde var.

Ben şimdi size izninizle bir metin okuyorum: “Demokrasilerde iktidarlar mutlaka vardır ama önemli olan muhalefettir. O rejimi demokratik yapan da muhalefetin olmasıdır, muhalefetin haklarının açıkça gösterilmesi ve o hakların korunmasıdır. Yoksa totaliter rejimlerde bir iktidar sorunu yok zaten, ama muhalefet nerededir, hangi imkânlarla sahiptir, bunlara bakmamız gerekiyor. Yine demokratik ülkelerde ve çağdaş ülkelerde kabul gören çok önemli bir anlayış, muhalefetin obstrüksiyon hakkının sonuna kadar tanınmasıdır. Yani “engelleme” denilen hak muhalefetin tabii hakkıdır, doğal hakkıdır. Bu hakkı hiçe saymak dünyada demokratik ülkelerde görülmuş bir keyfiyet değildir. Hatta Amerika Birleşik Devletleri’nde “freebaster” denilen bir uygulamayla saatler boyunca konuşmak bile mümkündür. Ama hiçbir Temsilciler Meclisi üyesi veya senatörün aklından bu hakkın çok fazla zaman harcadığı, bunun milletvekiline bir lüks olduğu düşüncesi geçmemiştir.” Bunu kim söylüyor? Hepiniz biliyorsunuz; bunu Sayın Bülent Arınç söylüyor arkadaşlar.

Şimdi, muhalefette başka, iktidarda başka düşünmememiz lazım. O nedenle, ben bu konuyu sizin dikkatinize sunmak istedim. Bizim burada çabamız... Burada her ne kadar obstrüksiyon meşru olarak ve bir hak olarak görülüyorsa da aslında böyle değerlendirmemek lazım, biz katkı yapmak istiyoruz. Gerçi şunu da biliyoruz: Bizim bu katkımıza pek ihtiyacınız olmadığı anlaşılıyor, öyle bir intiba var, inşallah yanılıyorumdur. Ama bana göre hepimizin bir değerinin katkısına ihtiyacı vardır ve bu katkıyı değerlendirmenizi diliyorum, inşallah değerlendirirsiniz.

Şimdi, Sayın Bakan demin bürokratlarının itham edildiğini söyledi. Bu bir gazetede yer alan bir haberle ilgili, yani bu tekliften Millî Eğitim Bakanlığı bürokratlarının haberinin olmayışı şeklinde bir görüş ortaya çıktı ve Sayın Bakanın buna karşı bu şekilde bir beyanı oldu. Ben sayın bürokrat arkadaşlarımı bu konunun dışında tutmak istiyorum, çünkü onlar bir şey söyleyemiyorlar. Aslında

onların şimdi ne kadar zorluk içerisinde olduğunu biliyorum. Onun için keşke Sayın Bakan olsaydı, çünkü Sayın Bakan gerektiğinde müdahale etme imkânına veya söz alma imkânına sahip.

Evet, 1 Mart tarihli gazete: Millî Eğitim Bakanı Ömer Dinçer, Ahmet Altan'ı aramış. 4+4+4'ü öngören yeni eğitim sistemiyle ilgili itiraf gibi açıklamalarda bulunmuş. Bu projeyi Bakanlığın değil, AKP Meclis Grubunun hazırladığını söylemiş. Bunu söyleyen sayın bürokrat arkadaşlarımız değil. Sonra uzun uzun konuşmuş. 4+4+4 sisteminin kendisinin Başbakanı ikna etmesiyle nasıl 8+4'e dönüştüğünü anlatmış. Ortadaki trajediyi görmemiz lazım. Çünkü Bakan Bey'in "Yasa tasarısını biz hazırlamadık, AK PARTİ Meclis Grubu teklif verdi." itirafı AKP'nin yasa çıkarma yöntemi konusunda yeterince fikir veriyor. Devam ediyor; ben yazıldığı gibi okuyorum: "Başbakan Recep Tayyip Erdoğan İmam-Hatip Mezunları Derneğinin yöneticileriyle bir araya gelmiş. ÖNDER Başkanı -isim söylememde sakınca var mı bilmiyorum, geçiyorum neyse- Başbakanla yaptıkları görüşmeye ilişkin ayrıntıları CNN Türk'te anlatmıştı. "Zorunlu temel eğitimin 4+4+4 şeklinde bölünmesi onların fikriydi. İsteyen öğrenciler 4'üncü sınıftan sonra açıköğretim olarak diğer sınıflara devam edebilecekti -şükür bunu değiştirdiniz- yani 5'inci sınıftan itibaren örgün eğitim dayatması olmayacaktı." diye devam ediyor ve diyor ki bu sayfadaki son cümle: "Başbakan bu düzenlemenin yapılacağı konusunda ÖNDER yönetimine garanti vermişti."

Şimdi, Sayın Başbakan elbette bir sivil toplum örgütünün yöneticileriyle görüşebilir, o onun en doğal hakkıdır. Ama biz şunu bekliyoruz: Şimdi Sayın Başbakanın iki şapkası var, AKP Genel Başkanlığı şapkası var, Başbakanlık şapkası var. AKP Genel Başkanlığı şapkası bizi ilgilendirmiyor ama Başbakanlık şapkası bizi ilgilendiriyor, hepimizi ilgilendiriyor, çünkü Türkiye Cumhuriyeti'nin Başbakanı. Biz istiyoruz ki Sayın Başbakan herkesin Başbakanı olsun. Ama öncelikle bu konuda en büyük görev Sayın Başbakana düşer. Ben istiyorum ki Sayın Başbakan Türkiye Cumhuriyeti'nin Başbakanı, herkesin Başbakanı olsun, bizim de Başbakanımız olsun, diğerlerinin de. Ama bu konuda en büyük görev Sayın Başbakana düşer. Sayın Başbakan ÖNDER yöneticileriyle konuşuyorsa Çağdaş Yaşamı Destekleme Derneğini de çağırmalı, konuşmalı, Türk Eğitim Derneğini de çağırıp konuşmalı, Türk Eğitim Vakfını da çağırıp konuşmalı, diğer sivil toplum örgütlerini de, eğitimle ilgili sendikaları da, üniversiteleri de davet edip konuşmalı, herkesle konuşmalı.

(Mikrofon otomatik cihaz tarafından kapatıldı)

ALİ SERİNDAG (Gaziantep) – Biz o zaman... Sayın Başbakanın herkesin Başbakanı olduğu konusunda, gene Başbakan, ona bir şey demiyoruz ama herkesin Başbakanı olduğu konusunda Sayın Başbakana bu konuda çok büyük görev düşüyor ve bunu Sayın Başbakanın inşallah değerlendireceğini düşünüyorum.

Şimdi, bizim buradaki temel düşüncemiz ne? AKP sözcüleri sürekli söylüyorlar, diyorlar ki: "Efendim, Cumhuriyet Halk Partisinin önerisi yok." Cumhuriyet Halk Partisinin önerisini Sayın Fatma

Nur Serter Hanımefendi söyledi, Metin Hocam dile getirdi, bizler muhtelif defalar dile getirdik. Ancak, artık “Bu konuda Cumhuriyet Halk Partisinin herhangi bir görüşü yok.” gibi bir değerlendirmeden bizim kaçınmamız lazım, insanlara bizim doğruyu söylememiz lazım. Bizim görüşlerimize iştirak etmek zorunda değilsiniz ama bizim söylediklerimizi de söylenmemiş gibi kabul etmek bence uygun bir davranış değildir.

Bizim düşüncemiz nedir? Bizim düşüncemiz şudur: Biz diyoruz ki, temel eğitim devam etsin, sekiz yıllık zorunlu eğitim devam etsin, kesintisiz olsun. Kesintisiz olmuyorsa, yapmıyorsanız temel eğitim devam etmeli, temel eğitim mutlaka belli bir yaşa kadar devam etmeli. Biliyorsunuz, artık meslek eğitimi, mesleki yönlendirme lisans seviyesinde uygulanmaya başlandı. Trend bu şekilde, ön lisans düzeyinde başladı. Bunu Naci Hocam da bilir, herkes de bilir, bunu tüm eğitimciler dile getiriyorlar.

Şimdi, bu tasarı ne getiriyor? Bu tasarı...

BAŞKAN – Sayın Serindağ, lütfen...

ALİ SERİNDAG (Gaziantep) – Bitti mi? Çok teşekkür ediyorum, ben zamanımın bittiğini bilmiyordum.

Çok teşekkür ederim Sayın Başkanım, sağ olun.

BAŞKAN – Sağ olun.

ORHAN ATALAY (Ardahan) – Başkanım, küçük bir açıklama yapacağım.

BAŞKAN – Kısa ve uzlaşmacı bir tavzih olursa memnun oluruz.

ORHAN ATALAY (Ardahan) – Sayın Başkanım, değerli arkadaşlar; bakın, ben yıllarca semantik dersi vermiş bir arkadaşınızım. “Etik” kelimesinin ondan fazla anlamı var, birkaçını sizin dikkatlerinize sunmak istiyorum, mesela Ekşi Sözlük’e bakın, siz de görürsünüz: “Durmak zorunda hissedilen bir beynin düşünce uçurumuna düşmeden önce tutunduğu son dalın adıdır.” Bir manası budur. Bir manası: “Belli bir zaman ve mekândaki bireyin ya da tüzel kişinin sahibi olduğu kimlikler bütünü içerisinde, her bir kimliği için, çerçevesinde, ayrı ayrı ve tüm kimlikleriyle, aralarındaki çelişkiyi en aza indirmiş bütünlükte, kişinin özdenetim veya denetim düzeneklerine etik denir.”

Şimdi, Sayın Başkanım, benim söz konusu konuşmamda kullandığım “etik” kavramının karşılığında ben diyorum ki, arkadaşlar, on tane karşılığı vardır, bunların hiçbirisinde “ahlak” kelimesi yer almıyor ve ben de onu kastetmedim.

BAŞKAN – Tamam, çok güzel. Teşekkür ederiz.

ALİ SERİNDAG (Gaziantep) – İzin verirseniz bir dakika sürmez Sayın Başkan.

BAŞKAN – Bakın, sizin bir dakikanız, karşı bir dakika, karşı bir dakika...

ALİ SERİNDAG (Gaziantep) – Yok, polemik falan yaratmayacağım.

BAŞKAN – Buyurun Ali Bey.

ALİ SERİNDAG (Gaziantep) – Sayın Başkanım, şöyle dedim ben: “Kem söz sahibine aittir...”

BAŞKAN – “Onu kastetmiyorsa zaten mesele yok.” dediniz.

ALİ SERİNDAG (Gaziantep) – “...Sayın Atalay hangi anlamda söylediye o anlamıyla iade ediyorum.” dedim, o kadar. Başka bir şey demedim yani.

BAŞKAN – Tamam, teşekkür ederim.

Şimdi, Sayın Kuşoğlu, siz Sayın Acar'la yer değiştirdiniz, Sayın Acar'a söz veriyorum.

Buyurun Sayın Acar.

GÜRKUT ACAR (Antalya) – Sayın Başkan, Sayın Müsteşar -Bakan Bey gitti- sayın komisyon üyeleri, değerli milletvekili arkadaşlarım; hepinizi saygıyla selamlıyorum.

Bu kanunun üç temel özelliği var bizce. Birincisi: Zorunlu örgün eğitim dört yıla iniyor. Biraz değişiklik yapıldı ama gerçek amaç bu, üçe bölünmesi 4+4+4.

İkincisi: AKP 8-10 milyar dolar harcayacak, bunu da denetimsiz, hesapsız kitapsız harcayabilecek. Hesapsız kitapsız harcama ile zorunlu eğitimin yan yana getirilmesi de AKP'nin bir başarısıdır diye düşünüyorum.

Üçüncüsü: Çok daha ilginç bir şey söylemek istiyorum, bu bölünmenin esas amaçlarından bir tanesinin önümüzdeki dönemde yeni anayasayla getirilecek olan bir sistemin ilk hazırlıklarından birisi olarak görüyoruz. İlk dört yıldan sonrasını yerel yönetimlere bırakma hazırlığıdır bu, yerel yönetimlere eğitimi bırakma hazırlığıdır.

Sayın Başbakan fitili ateşledi “Kindar gençlik yetiştireceğiz, kininin sahibi gençlik yetiştireceğiz.” dedi ve bu teklif gündeme geldi.

Değerli arkadaşlar, bir ülkenin ulusal eğitim sistemini altüst edecek bir düzenleme nedense tasarı olarak değil, milletvekillerinin teklifi olarak önümüze geliyor, bunu da anlamak mümkün değil. Millî Eğitim Bakanımız Isparta'da diyor ki: “Kız çocuklarının okullaşmasıyla ilgili asla taviz vermedik, vermeyiz. 2002 yılına kadar Türkiye'de okullaşma oranı yüzde 90 iken son dokuz yılda bu oran yüzde 99'a yaklaştı. Bir anlamda okullaşmada sorun çözüldü. 2002 yılından önce kız çocuklarının okullaşmasında her 100 erkek öğrenciye karşılık 88 öğrenci varken, geçen yılda 100 erkek öğrenciye karşılık 100,4 kız öğrenci nüfusuna ulaşıldı. Yani kız öğrencilerin nüfusu erkekleri geçti. Bu durum bizim koyduğumuz hedefleri göstermez mi? Bunu birtakım idari tedbirlerle yaptık. ‘Haydi Kızlar Okula’ dedik, ‘Baba Bizi Okula Gönder’ dedik, ‘Ana-Kız Okuldayız’ dedik ve böyle yaptık.” diyor. Bu yasa teklifinin gerekçesinde de deniyor ki: “Özellikle kırsal bölgelerdeki ailelerin küçük kızlarını bu şartlardaki eğitime verme konusundaki ciddi şikâyetleri düşünüldüğünde, bu uygulamanın okullaşma ve özellikle de kız okullarının eğitimi adına sorunlara kaynaklık ettiği görülmektedir.” Şimdi Bakan diyor ki: “Kesintisiz eğitim döneminde kız çocuklarının okullaşma oranı

arttı, yüzde 100'e ulaştı." Teklifte deniyor ki: "Kız çocuklarının okullaşmasında kesintisiz eğitim sorun yarattı, bunu bölelim." Hangisine inanacağız?

Değerli arkadaşlar, bakınız, eğer teşhisi doğru koymazsanız doğru çözümü de bulamazsınız. Sayın Bakan diyor ki: "Kız çocuklarının okullaşmasıyla ilgili taviz vermedik, vermeyeceğiz." Teklifte deniyor ki: "Kız çocuklarının okula gönderilmesinde sorun var." Peki, kız çocuklarının okullaşmasından taviz vermeyecekseniz, eğitimi kesintili hâle getirince, gerekçede saydığınız sorunlar nasıl ortadan kalkacak? Sekiz yıllık kesintisiz eğitime göndermek istemeyenler, 4+4+4 şeklinde kesintili olunca neden ve hangi gerekçeyle gönderecek? Bunun mantığı nedir, bir türlü bu mantığı anlayamadık, tartışıyoruz.

Değerli arkadaşlar, evet, Başbakan fitili ateşledi, kininin sahibi gençliği yetiştirecek sistem önümüze getirildi. Bunu kabul etmek mümkün değil. Ama o kadar acelece hazırlanmış bir teklif ki içeriği ile gerekçeleri birbiriyle örtüşmüyor. Yanlış gerekçelerle dayanak oluşturulmaya çalışılmış. Gerekçenin bir yerinde deniyor ki: "13-14 yaşında fiziksel ve ruhsal kişiliğinin ve kimliğinin şekillenmeye başladığı çocukla 6 yaş çocuğu aynı yerde olmaz." Ama on üç-on dört yaşında kişiliği, kimliği, tercihleri şekillenecek çocuğa "on yaşında mesleki tercihini yap" diyeceksiniz. Bu akıl tutarsızlığıdır, mantık tutarsızlığıdır.

Bakın, gerekçede ne diyor arkadaşlar: "Mesleki eğitimden arzu edilen düzeyde yararlanabilmek için öğrencinin ilgi ve beceri alanlarının küçük yaşlardan itibaren tespit edilerek gerekli yöneltme ve yönlendirmenin yapılması şarttır." Neymiş? Mesleki eğitim küçük yaşta yapılmalıymış.

Devam ediyoruz: "Ancak, 14 yaşını bitirene kadar henüz hiçbir meslek dalına yönelik temel ve hazırlayıcı eğitim almamış bir öğrencinin bu yaştan sonra yapılacak yöneltme ve yönlendirmeler sonucunda alacağı mesleki eğitim arzu edilen kaliteyi sağlamaktan uzak olacaktır." Neymiş efendim? On dört yaşını bitirene kadar mesleki eğitimle ilgili bir şey öğrenilmezse mesleki eğitim başarılı olamazmış.

Ama bu cümleden sonra şöyle bir cümle daha var, deniyor ki: "Böyle bir süreçte yapılacak tercihlerin de bilinçli ve doğru tercihler olmasını beklemek mümkün değildir." Yani neymiş? On dört yaşından sonra yapılacak tercihler bilinçli ve doğru tercihler olamazmış. Ama on yaşında yapılacak tercihler bilinçli ve doğru olacak. Böyle bir mantık olur mu değerli arkadaşlarım? Siz herhâlde uzun bir zamandır on yaşında çocuk görmediniz. Benim bir torunum var, dokuz yaşında, ama seneye de çok farklı olmayacaktır. Torunum bir oyun çocuğu, hâlâ önceliği oyundur. Bu çocuğa meslek kazandırmak nasıl mümkün olacaktır? Merak ediyoruz, madem "mesleki eğitime yönelme" diyorsunuz, herkes istediği okuldan on yaşında birer çocuk alsın, gelsin, burada dinleyelim, burada soralım onlara "Hangi

mesleği seçmek istersiniz?” diye, bakalım gerçekten sağlıklı, bilinçli yanıtlar verebiliyorlar mı veremiyorlar mı?

Değerli arkadaşlarım, bu mantık tutarsızlığının üstünde bir kanunu tartışıyoruz burada ve yazık oluyor, zamanımıza yazık oluyor, ülkeye yazık oluyor.

Değerli arkadaşlar, teklifin ilk hâlinde ilk dörtten sonra açıköğretim vardı, şimdi ne olacak belli değil. Bunun için ne dendi? Yok “Engelliler için.” dendi, yok “Kızlar için olmayacak.” dendi ama herkes aynı metni okuyordu, yalnızca AKP'liler bunu anladı.

BAŞKAN – Sayın Acar, çok teşekkür ederim.

GÜRKUT ACAR (Antalya) – Efendim, bitiriyorum, müsaade ederseniz toparlayayım.

Değerli arkadaşlar, bir konuya dikkatinizi çekiyorum son olarak. Bakınız, bu önümüzdeki dönemde 4+4'ün esas sebebi, bu ilk 4'ten sonrasının yerel yönetimlere devredilmesi, Türkiye'de Anayasa'nın 42'nci maddesinin delinmesi ve Türkiye'de önümüzdeki dönemde eğitim birliğinin ve dil birliğinin ortadan kaldırılacağı bir sistemin temeli atılmak isteniyor. Aslında din-iman tartışmalarının arasında bu gerçek amaç gizleniyor bu tasarıda.

Hepinize saygılar sunuyorum.

BAŞKAN – Teşekkür ederim Sayın Acar.

Sayın İnce, dün geceki oturumumuzda siz bir jest yaptınız ve oturumu makul bir saatte bitirmek üzere bir öneri geliştirdiniz ve gördüğüm kadarıyla da bütün Komisyon üyeleri ve sayın milletvekilleri bu önerinizi büyük bir memnuniyetle ve hatta şükranla karşıladılar, ben de dâhil.

Şimdi, elimdeki listede 50 küsur konuşmacı var. Eğer bu listeye uymak konusunda karşılıklı bir ısrar olursa biz sabahları bulabiliriz. Onun için ben Grup Başkan Vekili olarak ve dün akşamki jestin sahibi olarak size şöyle bir öneride bulunmak istiyorum: Bu konuşma listesi bir sonraki maddede yine makul, 8-10 civarındaki konuşmacıyla devam etmek koşuluyla elimizde dursun, şimdi 5'inci maddeyi oylayalım, 6'ncı maddeye geçelim, bu listede isimlerini yazdırmış olan arkadaşlarımızdan, dediğim gibi, makul, 8-10 arkadaşımıza söz vererek 6'ncı maddenin de görüşmelerini tamamlayıp bu akşam bugüne mahsus olmak üzere, yarın herhangi bir şekilde bağlayıcılığı olmayan bir uzlaşmayla bu tatil gününü hem Cumhuriyet Halk Partili hem Milliyetçi Hareket Partili hem de AK PARTİ'li arkadaşlarımızın ortak toplantıdan beklentilerine uygun bir şekilde bitirmiş olabileceğimizi düşünerek böyle bir öneri sunuyorum. Grup Başkan Vekili olarak uygun görürseniz, bunu değerlendirirseniz memnun olurum.

Bir önergemiz var yalnız, sizin açıklamanızdan sonra, eğer bu uygun bulunursa, önergeyi oylarınıza sunacağım, sonra da maddeye geçeriz.

MUHARREM İNCE (Yalova) – Teşekkür ederim Sayın Başkan.

Günlerdir burada tartışıyoruz. Sizin demokrat tutumunuzdan Cumhuriyet Halk Partisi olarak memnunuz. Her ne kadar AKP'yle fikirlerimiz uyuşmasa da, bu kanuna karşı çıksak da yönetim anlayışınızla ilgili bir sıkıntımızın olmadığı ortadadır. Biz kazanılmış bir hak gibi görülmeyecekse, bu yarın da bunun devamı olacak şeklinde algılanmayacaksa, bu, bu akşama mahsus, hafta sonu, yoruldu herkes... Ben çünkü dün akşam bir uzlaşma, bir jestten ziyade bütün Komisyon üyeleri yorgundu, bizim o maddeye katılıyoruz anlamı çıkmaz buradan, insani olarak böyle bir şey yaptık. Bu akşam bu talebinize biz Cumhuriyet Halk Partisi olarak "evet" deriz, bu kabul ettiğimiz anlamına gelmez ama yarın bir kazanılmış hak olarak aynı talepte bulunmayacaksınız... Bunu asla kabul etmeyeceğiz, bunun peşinen bilinmesini istiyorum, hafta sonunda dinlenmek amaçlı bu.

Bir de yarın kaçta başlamayı düşünüyorsunuz?

ÖZCAN YENİÇERİ (Ankara) – Başkanım, Allah'ını kitabını seviyorsan yarın çalışmayalım.
(Gülüşmeler)

ENGİN ALTAY (Sinop) – Bir kere de MHP'nin dediği olsun Başkanım, bu MHP'nin dediği hiç olmayacak mı ya?

ÖZCAN YENİÇERİ (Ankara) – Sonunda milleti telef ediyoruz, hiçbir sonuç elde edilemiyor ve sonuç itibarıyla herkes yoruluyor ve bu tartışmalar verimsiz, etkisiz bir biçimde devam ediyor. Yarın muhakkak tatil olmalıdır ve bu tatilden sonra pazartesi günü devam ederiz, kıyamet kopmaz.

BAŞKAN – Şimdi, şöyle yapalım Sayın İnce, Sayın Yeniçeri, orta yol bulalım, yarın daha münasip, daha insani bir saatte, saat 15.00'te inşallah toplanmak üzere bugünü bitirelim.

MUHARREM İNCE (Yalova) – Şimdi, ayrıca arkadaşlarımızın önerileri var. Önergeler adına da bir arkadaşımız konuşacak yalnız.

BAŞKAN – Tabii, tabii, arkadaşlarımızla onu konuştuk.

MUHARREM İNCE (Yalova) – Tamam, Sayın Başkan, sizi kırmayalım, biz de kabul ediyoruz bunu. Bu akşama mahsus böyle olsun, yarın devam.

BAŞKAN – Teşekkür ediyoruz.

O zaman yarın yeni bir gündür, inşallah daha güzel formüllerle yarın daha hızlı gideriz.

MUHARREM İNCE (Yalova) – Sayın Başkan, yarın bu talebi yinelemeyeceksiniz değil mi?

BAŞKAN – Hayır, bu talebin biraz üzerine çıkabilirim yarın. (Gülüşmeler)

MUHARREM İNCE (Yalova) – Ama peşinen söyleyeyim, bu talebi yarın asla kabul etmeyeceğimi bilmenizi istiyorum.

BAŞKAN – Ondan eminim, evet.

Şimdi, önergeyi okutuyorum:

Millî Eğitim, Gençlik, Kültür ve Spor Komisyonu Başkanlığına

Görüşülmekte olan 2/358, 305, 306, 307, 312 esas numaralı İlköğretim ve Eğitim Kanunu ile Bazı Kanunlarda Değişiklik Yapılmasına Dair Kanun Teklifi'nin 5'inci maddesinin teklif metninden çıkarılması ve madde numaralarının buna göre teselsül ettirilmesini arz ve teklif ederiz.

Metin Lütfi Baydar

Fatma Nur Serter

Recep Gürkan

Aydın

İstanbul

Edirne

Engin Özkoç

Ali Haydar Öner

Sakarya

Isparta

BAŞKAN – Şimdi, önerge üzerinde Sayın Recep Gürkan, buyurun.

RECEP GÜRKAN (Edirne) – Sayın Başkan, Komisyonumuzun değerli üyeleri, değerli milletvekilleri, değerli basın, Millî Eğitim Bakanlığımızın değerli bürokratları, değerli arkadaşlar; öncelikle Sayın Yeniçeri'nin bu yarının çalışma günü olmaması konusundaki talebini desteklediğimizi belirtmek istiyorum.

Değerli arkadaşlar, 7'nci maddede önümüze gelecek ve kamuoyunda da yoğun biçimde tartışılan okula başlama yaşının niçin 72 ay olması gerektiğini pedagogların raporlarından okuyorum size, kendi ifadelerim değil: "72 ay veya 6 yaş tesadüfi olarak seçilmiş bir yaş sınırı değildir. Belli bir zihinsel, duygusal, bedensel eşiktir, bundan önce okula başlama olumsuz olacaktır. Örneğin, dikkati toplama, yoğunlaştırma ve yönlendirmenin bu eşikten önce gelişmediği görülür.

Okula başlama yaşı olan 6 yaş ile 12 yaş arası döneme 'son çocukluk yaşı' denir. 72 ay bu döneme geçiş sınırır. Bu sınırdaki çocukların genel özellikleri şunlardır: Bu sınıra gelen çocuklar anlık isteklerini erteleyebilirler, sağduyulu olabilir, empati kurabilirler, kendi problemlerini çeşitli yollarla, gözlemlerle, mantıksal sonuç çıkararak, deneyimlerine dayanarak çözebilirler. Bu yaşa kadar anne-babasıyla özdeşim kurarken yani kendine özdeş kurarak bu yaştan sonra artık öğretmenleri ve arkadaşlarıyla özdeşim, özdeşlik kurabilirler." 72 ayı dolduran çocuğun okula başlama yaşı olmasındaki ısrarımız bu gerekçeyledir.

Değerli arkadaşlarım, bunları "Cumhuriyet Halk Partisinin somut önerileri yoktur." diyenlere karşı kayıtlara geçmesi açısından söylüyorum. Cumhuriyet Halk Partisinin somut taleplerini iletiyorum:

Cumhuriyet Halk Partisi olarak öncelikle 60-72 ay periyodunda okul öncesinin mutlaka zorunlu olmasını talep ediyoruz.

Cumhuriyet Halk Partisi olarak 8 yıllık zorunlu eğitimin kesintisiz ve bir program bütünlüğü içerisinde olmasını talep ediyoruz.

Zorunlu eğitimin 12 yıl olmasını destekliyoruz. Cumhuriyet Halk Partisi olarak okul öncesi eğitim zorunlu 1 yıl, 8 yıllık kesintisiz temel eğitim ikinci aşama, üçüncü aşamada da ortaöğretimin üçüncü 4 olarak zorunlu eğitim kapsamına alınmasını talep ediyoruz.

İlköğretimin ikinci kademesi olarak adlandırılan kademedeki temel akademik programı zafiyete uğratan, haftalık ders yükünün içerisine seçmeli derslerin konulması değil, temel akademik programın dışında isteğe bağlı derslerden çocuğun doğrudan isteyeceği derslerin seçilmesini talep ediyoruz.

Yine, alt komisyonun kabul ettiği metinde yer alan imkân ve şartlara göre ikinci ve üçüncü kademenin aynı binalarda yer almasını kesinlikle kabul etmiyoruz, bunun mutlaka ve mutlaka ayrılması gerektiğini savunuyoruz.

Mesleki eğitime yönelme, yönlendirme ya da mesleki eğitime başlangıcın ortaöğretim seviyesine çekilmesini, hatta ve hatta üniversitenin 2'nci sınıfından sonra dahi programlar arası geçişin konulmasını öngörüyoruz.

Teşekkür ediyorum, saygılar sunuyorum.

BAŞKAN – Çok teşekkür ederim.

Önergeyi oylarınıza sunuyorum: Kabul edenler... Kabul etmeyenler... Kabul edilmemiştir.

Şimdi teklifin 5'inci maddesini oylarınıza sunuyorum: Kabul edenler... Kabul etmeyenler...

Kabul edilmiştir.

Teklifin 6'ncı maddesini okutuyorum:

MADDE 6- 222 sayılı Kanuna aşağıdaki geçici madde eklenmiştir.

"GEÇİCİ MADDE 11- Bu maddenin yayımı tarihinde ilköğretim kurumlarının 5, 6, 7 ve 8 inci sınıflarında eğitim görenler eğitimlerini bu kurumlarda tamamlar.

Bu maddenin uygulanmasıyla ilgili usul ve esaslar Milli Eğitim Bakanlığınca belirlenir; Bakanlık bu maddenin uygulanmasıyla ilgili düzenlemeleri il, ilçe ve okul bazında yapmaya yetkilidir."

BAŞKAN – Şimdi, bu madde üzerine ilk söz Sayın Özcan Yeniçeri'nin.

Buyurun efendim.

ÖZCAN YENİÇERİ (Ankara) – Teşekkür ederim Sayın Başkan.

"Görüp ahkâm-ı asrı münharif sıdkı selametten/Çekildik izzet-ü ikbal ile babı Komisyondan." demeyeceğim tabii.

Şimdi, günlerdir konuşuyoruz, günlerdir kendi kendimizi tekrarlıyoruz, patinaj yapan bir otomobile döndük, mesafe yok ancak konuşmalar devam ediyor. Bundan ne kadar verimli ve etkin bir

sonuç alınır, onu artık bunu dinleyenler veya bunu düzenleyenler veya bu sistemi bu şekilde üretenlerin düşünmesi gerektiğinin özellikle altını bir çizmek isterim.

Şimdi, birer birer bir araya geldiğimiz zaman her konuda anlaşıyoruz ve arkadaşların çok iyi insanlar olduğunu da görüyoruz ve ilişki kurmada hiç kimsenin hiçbir problemi yok, masanın etrafına oturduğumuz zaman insanlar buldukları psikolojiden başka bir psikolojiye bürünüyor. Şimdi, burada şunun altını çizmemiz lazım: Aslında biz şu masa etrafında siyasi bir gömlek giydikten sonra biraz kimlik ve kişilik dönüşümüne uğruyoruz. Bundan biraz soyutlanarak aklın egemen olduğu ve daha çok yüreğin ön plana çıktığı bir yaklaşım içerisinde girmek bizi çok daha rahatlatacak ve anlaşmayı çok daha kolaylaştıracaktır.

Evet, dedik ki: Bu yasa tasarısı hiç kuşkusuz tepeden tırnağa kriminal bir tasarı yani bu tasarının tutulacak tarafı yok, özensiz, tutarsız, hazırlıksız, çok yönlü eleştirilerden geçmemiş. Ben, kesinlikle, bir eğitimci olarak söylüyorum, eğitim sistemimizin şu anda ihtiyaçlarını cevaplayabilecek kapasitede değil. Yapısal dönüşümü çözmek yani yüzde 100 bu kapasitenin içerisinde olsa bile yapısal dönüşümü çözmek eğitimin sorunlarını çözmez. Anayasa'yı düzeltmek sorunları çözüyor yani yasalar topluma, toplumun ihtiyaçlarına uygun olabildiği ölçüde geçerlilik ve işlevsellik kazanır. Eğer toplum ihtiyaçlarına, gerek ve gerçeklere uygun değilse işlevsiz kalacağından hiç kuşku yoktur. Hiçbir yasada bugün "İşkence yapın." diye bir madde yoktur ama insanlar bundan sürekli şikâyet etmektedir. Dolayısıyla konu yasa değil, biraz kültürle ilgilidir. Konunun sosyolojik tabanları var, konunun ekonomik tabanları var, konunun kültürel tabanları var, var da var. Dolayısıyla biz bir yasayı değiştirmek suretiyle her şeyi değiştireceğimizi zannediyorsak yanılıyoruz. Bunun da özellikle altını çizeyim.

Şimdi, hak diye bir şey var. Bize medeni hukukta öğretiler "Hak, hukuk süjesinin kişileri tanıdığı salahiyetlerdir." diye tanımlanır. Hukuk tanımlanırken de "Kişinin gerek birbirleriyle gerek toplumla ilişkilerini düzenleyen maddi müeyyideli kaideler bütünü." olarak ifade edilir. Şimdi, hakkın fiilî olarak kullanılabilmesi için de kişinin reşit ve mümeyyiz olması aranır. Kişinin 18 yaş, mahkeme kararı ve evlenmesiyle reşit olacağı söylenir. Mümeyyiz ise temyiz kudretine sahip olmak yani iyiyi kötüden ayırt edecek, konuşanı dinleyecek kadar bir orta düzeydeki akıl seviyesine sahip olan insanlar mümeyyizdirler diye literatüre giriyor ve böyle geçiyor. Fakat çok dikkat çekici bir biçimde şunu görüyoruz, bütün bu hukuksal kavramlar çerçevesi içerisinde hareket ederken biz şöyle bir problemle karşı karşıya kalıyoruz:

Şimdi, biz milletvekiliyiz arkadaş, ben hayatımdaki en büyük azabı milletvekili seçildikten sonra yaşıyorum. İlk defa bu kadar saat, 3'lere, 4'lere kadar burada bulunmak zorunda oluyoruz ve burada hiç istemediğimiz, boşa geçen zaman şeklinde bazı şeyler yürüyor. O zaman, zamanımızı, kendi kendimize saygımızı tüketiyoruz. Şunu söylemek istiyorum: Madem bizim Anayasamız'da

angarya yoktur, kişilere eziyet etmek yoktur, bu milletvekillerine de angarya olmaması gerekir. O zaman orada “Milletvekillerine her şeyi yapmak caizdir.” denilirdi. Ben resmen şu komisyon toplantılarının belli bir saatten sonrasını bir angarya olarak görüyorum ve çok da anlamlı bulmuyorum. Özellikle bunun altını çizmek lazım.

Pazar günü de yani bir yeniden, sürekli bir tartışmanın içerisinde bulunmamızın, yine aynı şekilde sürdürmemizin çok tevafuk ve tetabuk etmediğinin sisteme altını çizmek istiyorum özellikle. Bunu Mustafa Kemal’in Balıkesir hutbesini okuyun orada göreceksiniz.

Şimdi, burada şunun özellikle altını çizerek söyleyeyim, bu üç-dört tane önemli şeye dikkatinizi çekmek istiyorum. Çocuklarımıza biz tablet bilgisayarla yeni eğitim, çağdaş eğitim, ileri eğitim, uzay ötesi eğitim getirdiğimizi düşünüyoruz. Çok kısa sürede yanıldığımızı göreceksiniz.

Şimdi, son zamanlarda üç, dört tane önemli şey var: 1) Kredi kartı 2) Cep telefonu 3) Bilgisayar 4) İnternet 5) Tablet. Şimdi, bunlar toplumsal olarak bizim sosyal yönden –Sayın Avcı’nın benim söylediklerimi çok iyi anlayacağına eminim- sosyal yabancılaşmaya sebep olacağını ve toplumda daha fazla kriminal hadiselerin zuhuruna, aile çözülmelerine, boşanmalara ve birtakım cinayetlere, intiharlara neden olacak mekanik bir insan türü ve tipi ortaya çıkaracağını, kayıtlara geçmesi için, altını çizmek istiyorum yani bizi bu teknoloji yabancılaştıracak, bu yabancılaştırmanın sonucu olarak bunun bedelini ağır aile bozulmalarında, ağır toplumsal hadiselerde göreceğiz diyorum, kalan kısmını bir dahaki maddede konuşmak üzere burada kesiyorum Sayın Başkanım.

BAŞKAN – Teşekkür ederim Sayın Yeniçeri.

Sayın Bülent Kuşoğlu.

BÜLENT KUŞOĞLU (Ankara) – Teşekkür ederim Sayın Başkan.

Konuya içerikle ilgili olarak girmeden önce, müsaade ederseniz, usul ve şekille ilgili olarak bir şeyler söylemek istiyorum çünkü usul ve şekil maalesef bu tartışmalarımız sırasında ön plana geçti, içerikten ziyade usul ve şekille uğraşyoruz hepimiz.

Burada da bir anekdot anlatayım, havayı da biraz ısıtmak için: Şimdi, Ankara başkent olduğu için Ankara çok fazla göç almıştır cumhuriyet döneminde. Ankaralılarla ilgili pek fazla fıkra bilinmez, işte Ankaralıların esprileri pek bilinmez çünkü Ankara folkloru biraz geride kalmıştır. Ben de Polatlı’da büyümüş birisi olarak özellikle onu anlatmak istiyorum. Polatlı tahıl ambarıdır bu arada, onu da söyleyeyim. Polatlı’da çiftçinin birisi yaz günü çıkmış tarlasıyla uğraşıyor, hava aslında sıcak ama birdenbire bir yağmur yağmış, çiftçi ıslanmış, biraz sonra kurumuş tabii, yaz günü, tekrar işiyle uğraşırken bir yağmur daha... Böyle birkaç kere olunca “Yağmur, yağmur ben ıslanır kururum ama senin yaptığın iş değil.” demiş. Şimdi, bizi buraya aldınız Başkanım, sizden kaynaklanmıyor biliyorum ama bu da iş değil yani, burada olmamız da pek iş değil, pek güzel olmadı.

Şimdi, eğitime çok önem veren bir toplumuz, hakikaten çoluk çocuğumuzun okuması için her türlü fedakârlığı yapan bir toplumuz. Çocuklarımızı okutmak için çok şey yapıyoruz, çok fedakârlıkta bulunuyoruz, zenginimiz de öyle, fakirimiz de öyle. Okumanın, eğitimin ne kadar önemli olduğunun farkındayız fakat ben bu vesileyle uluslararası istatistiklere baktım, 190 ülke arasında hiçbir konuda ilk 100' de değiliz. Eğitimle ilgili istatistiklerde 190 ülke arasında hiçbir konuda...

NAMIK HAVUTÇA (Balıkesir) – En fazla tazminat ödeyen ülke biziz, bir numarayız.

BÜLENT KUŞOĞLU (Ankara) – Eğitimle ilgili olarak tabii öyle yani eğitimle ilgili istatistiklerde, bilmiyorum, Sayın Müsteşarım ne der ama... Eğitimle uğraşılıyor, Sayın İbrahim Betil'in de açıklamaları vardı bu yönde, oradan aldım, kaynağını da öyle belirteyim. Hiç birisinde 100' de değiliz ki son yıllardaki millî eğitimin, özellikle ilköğretimle ilgili olarak, başarısına rağmen yani burada bir yükselme var, bir artış var son on-on beş seneden beri, buna rağmen eğitimle ilgili hiçbir istatistikte ilk 100' de bile değiliz, hepsinde 100' üncü sıranın gerisindeyiz, çok gerilerde yer alıyoruz. Demek ki bu kadar önem verdiğimiz bir konuda dahi iyi şeyler yapamıyoruz, iyi şeyler üretemiyoruz, bir şeyler yapmamız lazım. Dolayısıyla bu kadar önemli olduğu için de bu konuyu çok iyi değerlendirmemiz lazım. Gördüğüm kadarıyla da tartışıyoruz, kavga ediyoruz vesaire ama çok güzel konuşmalar da yapılıyor, alabilen zannediyorum içinden alınması gerekenleri alıyordur.

Şimdi, Naci Hocamın ben konuşmalarını ilgiyle takip ediyorum, güzel, felsefi konuşmalar yapıyor. Dünkü konuşması sırasında "Biz bu meseleye ideolojik yaklaşıyoruz." dedi. Hakikaten çok fazla ideolojik yaklaşıyoruz, özellikle de dinî ideoloji, inançla ilgili ideoloji açısından çok farklılıklarımız var. Benim bu konuda düşüncem şu: Din eğitimini özellikle tartışalım. Göreceğiz ki aslında sandığımız kadar çok büyük farklılıklarımız yoktur. Özellikle bu konuyu tartışalım, din eğitimini tartışalım. Tahmin ettiğimiz kadar, beklediğimiz kadar farklılıklarımızın olmadığını göreceğiz. Tabu olarak görmeyelim bu konuyu, girelim, tartışalım. Çok da doğru yaparız bu vesileyle, girelim, zamanımız da var madem, özellikle bunun için bir seans ayıralım, bir gün ayıralım, bu konuyu tartışalım. Çok büyük farklılıklarımızın olmadığını, çok daha farklı noktalarda, tahminimize göre daha iyi noktalarda olduğumuzu göreceğiz diye düşünüyorum.

Bir de tartışıyoruz ama çok değerli arkadaşlarım, Çok Değerli Başkanım, bir şey sormak istiyorum, bizim bu tartışmalar sırasında irademiz var mı, anlaşma irademiz var mı yani "Evet, kendi irademizle şu noktada anlaşılıyor." diyebileceğimiz bir yer var mıdır, o irademiz var mıdır? Yoksa buranın dışında mı bu irade tezahür ediyor, ben onunla ilgili de bir soru işaretine sahibim işin doğrusu çünkü biz burada görüşüyoruz, konuşuyoruz, demin de dediğim gibi, çok güzel tartışmalar da yapıyoruz, çok seviyeli tartışmalar da oluyor diğer bazı şeyleri bir tarafa bıraktıktan sonra ama merak da ediyorum, bunlardan sonra belli bir noktaya gelirsek, aşağı yukarı bir ay tartıştıktan sonra, irademiz olacak mı, "Evet, şu noktada anlaşalım." diyebilecek miyiz, dışarıdan müdahale olmayacak mı? O

noktada büyük şüphelerim var doğrusu, ona üzülüyorum, onu da özellikle belirtiyim çünkü o sadece biz milletvekillerinin iradesi ile ilgili değil, Türkiye Büyük Millet Meclisinin iradesiyle ilgili de bir konu. Maalesef o üzüntü duyduğumuz bir nokta.

Şimdi, bugün söz konusu oldu, ben ilk konuşmamda “Yüzde 60’ ı alt komisyonda değişti.” demiştim, bugün o konu kullanıldı, Sayın Bakan da çok farklı bir noktaya geldiğini söyledi ama Sayın Bakan bugün teklifi sahiplendi, “Ben ve bürokratlarım bilmesek burada olur muyuz? İlk günden beri ben de buradayım, Müsteşarım da burada, arkadaşlarımız da burada.” dedi ama ben şunu sanmıyorum: Millî Eğitim Bakanı, Bakanlığı bir teklif getirsin, daha ilk alt komisyonda bunun yüzde 60’ ı değişsin. Ben öyle bir bürokrasi olduğunu yani çok acemice hazırlanmış bir teklife imza atacak bir bürokrasi olduğunu Millî Eğitim Bakanlığında düşünmüyorum, böyle bir şey söz konusu değil. Demek ki Bakanlığın iradesi dışında hazırlanmış. Eğer yüzde 60’ ın değiştiğine inanıyorsak -ki ben söyledim, bugün de arkadaşlarımız kabullendi, söylediler- demek ki Bakanlığın iradesi söz konusu değilmiş, daha ilk günde yüzde 60 değişebilen bir teklifi Bakanlık hazırlayamaz diye düşünüyorum. Dolayısıyla bunun nereden geldiğini de düşünmemiz lazım hep birlikte.

Şimdi, yine, böyle farklı farklı yerlerden alıyorum, Naci Hocam da bugün sevmenin, sevmemenin ne kadar yakın olduklarını, birbirlerini tamamlayan unsurlar olduklarını anlattı. İnsan olarak birbirimizi tamamlarız. Gazali de “Ben ahlakı ahlaqsızlardan öğrendim.” demiştir. İnsan fıtratı tek taraflı olmadığı gibi yaşam da tek taraflı değil, çok şey var, içinde iyilikler, kötülükler var. Eğitimin de buna uygun olması lazım, bunu düşünerek gerçek hayata göre, insan fıtratına göre, ahlakına göre bir eğitim mevzuatı oluşturmamız lazım hep beraber, gerçek bu. dolayısıyla tek taraflı değil, “Sadece benim dediklerim doğrudur, bunu böyle yapalım, iyi insan yetiştirmek şöyle mümkün...” Yok böyle bir şey. Sadece düzgün insanlar, tornadan çıkmış gibi belli şekilde formatlanmış insanlar yetiştirmek mümkün değildir zaten. Tabii ki iyisi olacaktır, kötüsü olacaktır, olmalıdır ama düşünebilen, değerlendirme yapabilen, analiz yapabilen insanlar yetiştirmemiz esastır. Bu yönde hareket etmemiz lazım, buna uygun bir çalışma yapmamız lazım.

BAŞKAN – Sayın Kuşoğlu, çok teşekkür ediyorum.

BÜLENT KUŞOĞLU (Ankara) – Peki Sayın Başkanım, teşekkür ederim.

BAŞKAN – Teşekkür ederim, sağ olun.

Sayın Musa Çam.

MUSA ÇAM (İzmir) – Sayın Başkan, buradayım ama sükûnet sağlanamazsa başlamayacağım.

BAŞKAN – Arkadaşlar, Musa Bey’in söylediklerini duydunuz ve susunuz.

Buyurun Sayın Çam.

MUSA ÇAM (İzmir) – Sayın Başkan, Türkiye Büyük Millet Meclisinin saygıdeğer üyeleri, Bakanlığın çok değerli temsilcileri, basınımızın değerli temsilcileri... Arka taraf... Günlerdir, 23 Şubat'ta başlayan ama son altı gündür gece yarısına ve sabahlara kadar devam eden 4+4+4 ile ilgili görüşmelere devam etmekteyiz. Sayın Başbakanın, bakanların ve iktidar partisi yöneticilerinin konuştukları ve yandaş medyanın yazdıkları konularla vakit kaybedersek yaşam giderek zorlaşabilir.

Türkiye'nin geleceğini emanet edeceğimiz gençleri nasıl yetiştireceğiz? Ülkenin geleceğine ambargo koymuş öğretim felaketine duyarsız kalabilir miyiz? Liseyi bitirip sınav sorularından birini bile yanıtlamayan öğrenci neyin öğrencisidir? Bunu yetiştiren okul nasıl bir okuldur? Bu okulda ders veren nasıl bir öğretmendir? Her yıl performansı giderek düşen nasıl bir eğitimidir? Türkiye'ye acımayı unutmmuş, ülkenin geleceğini akıllarına getirmeyen iktidar nasıl bir iktidardır? İnsanları bu denli vurdumduymaz yapan nasıl bir toplumdur? Bu toplum neden geleceğine karşı duyarsızdır?

Bu sonuç Türkiye'ye yeter diye düşünenler varsa biraz düşünmeleri gerekir. Bu ülkenin iktidarı ve yöneticileri varsa taklit etmeye çok özendikleri ülkelerde ne olduğunu merak edip öğrenmiyorlar mı? Bütün bu irkiltici, hatta dehşet verici eğitimsizlik haberleri toplumun daha büyük bir hastalığının işaretidir. Gerçi gelişmiş dünyada da eğitimin sorunları var ve artıyor fakat bizimki sorun olmaktan çıkıp gençliğin bir grubu için ağır bir hastalığa dönüşmüş. Bunun nedeni, toplumun bu büyüklükte bir nüfusun sorunlarını çözecek bir kültüre henüz sahip olmamasıdır. Türkiye'nin bürokratları ve politikacıları üniversitelere bu derecelerle mi girip çıktılar? Kanımca başarı sonuçları bundan 20-30 yıl önce böyle değildi. Başarı düzeyi eğitimin tepetaklak gittiğini gösteriyor.

Arkadaşlar...

BAŞKAN – Arkadaşlar, lütfen hatibi dinleyelim.

MUSA ÇAM (İzmir) – Yüzde 20 üniversite giriş sınavlarının ortalama başarı yüzdesi. Bu, Türkiye'nin dünya ortalamasında eğitim, ulusal gelir, sanayi, sağlık, tarım ve cehalet yüzdelerine de paralel imiş.

Türkiye'yi Bangladeş, Pakistan, Sudan'la karşılaştırıp övünmek olasılığı her zaman var fakat 21'inci yüzyılda İslam'ın en önde ülkesi olan Türkiye gelişmiş sayılan ülkelerin altında bir düzeyde duruyor.

Prof. Dr. İsa Eşme eğitime ilişkin makalesinde -16/07/2009- insanı dehşete düşüren sayılar veriyordu: Fen bilimlerinden 704.712, matematikten 251.324 öğrenci tek bir soru çözememiş. Türkçe ve sosyal bilimlerden de pek çok öğrenci hiç soru çözememiş. Bunlara diploma veren bir orta öğretim sistemi var. Kendilerine öğretmen denen öğreticiler var. Bu sonuçlarla AKP on yıllık iktidarı döneminde bu sonuçlardan dolayı büyük bir sevinç ve büyük bir mutluluk duyabilir. Cehalet ve fakirlik herhangi bir devleti batırmak için yeterlidir. Kanımca Türkiye'nin sorunu adalet, demokrasi, anayasa, sömürgelik olmaktan cehalet, fakirlik ve açlığa terfi etti. Kentleşme, ulaşım, sağlık, özgürlük

sorunları vardı, şimdi resmi damgalı cehalet ve kısa vadede açlık sorunları var. Oysa, toplumu politika şamatasından uzaklaştırıp Türkiye'nin yakın geleceğini özellikle öğretim alanında sorgulamamız gerekiyor.

Büyük çoğunluğu kırsallığı ve köylülüğü aşmış olanların ve ekonomik düzeyleri daha yüksek sınıfların milyonları aşan çocukları, toplum köylüden kentliye çocuğunu okutmak istiyor, ne var ki yayınlanan sonuçlar eğitim alanında dibe vurduğumuzun ifadesi. Bu başarısızlığın sonuçlarını idrak edemeyenler bir çöküşün nedenini de anlayamazlar.

Sayın Başkan, değerli milletvekilleri; geçtiğimiz günlerde Vehbi Koç Vakfı tarafından 2002 yılından beri kültür, eğitim ve sağlık alanlarında verilen Vehbi Koç Vakfı ödülü bu yıl eğitim alanında cumhuriyetin ilk kuşağının yetiştirdiği siyaset bilimci Prof. Dr. Nermin Abadan Unat'a verildi. Koç konuşmasında "Küreselleşme ile birlikte daha bilgili, donanımlı, yetenekli, hem yerel hem de küresel değer ve davranış kalıplarıyla donanmış bireylere duyulan ihtiyaç artmaktadır." dedi. Yine Koç "Yeni küresel ekonominin gerektirdiği bu beceri ve donanımın genç nüfusumuza kazandırılmasının yolu eğitim ve öğretimden geçmektedir. Kaliteli eğitim, eğitime erişim ve eğitimde eşitlik, ülkemizin en önemli sorunlarından"dır." dedi. Koç konuşmasına şöyle devam etti: "Sizlere bir örnek vermek istiyorum: Her yıl World Economic Forum tarafından yayınlanan ve ülkelerin rekabetçiliğini ele alan 'Global Competitiveness Report'a göre Türkiye 142 ülke arasında 59'uncu sırada yer almaktadır ancak eğitimle ilgili sıralamalarda daha geride kaldığını görmekteyiz."

Koç, genel eğitim kalitesinde 94'üncü sırada, matematik ve bilim alanlarında 103'üncü sırada, işletme okullarının kalitesinde 110'uncu sırada, öğretmenlerimizin eğitiminde 86'ncı sırada, kadınların işgücüne katılım oranında ise 133'üncü sırada olduğumuzu söyledi.

Aynı raporda, ülkemizin rekabetçiliği önündeki önemli engellerden biri olarak çalışan işgücünün eğitim seviyesinin yetersizliği ortaya çıkıyor.

Gecede, 1921 yılında Viyana'da doğan, 14 yaşında ailesinin bütün ısrarlarına ve baskısına rağmen okumak için vatan olarak Türkiye'yi seçen, cesareti, inadı, zekâsı, yetenekleri, çalışkanlığıyla fark yaratan Nermin Abadan Unat'ın hayatının özetlendiği belgesel de gösterildi.

Nermin Abadan Unat dakikalarca alkışlanan konuşmasına "Bu ödül 56 yıl sürekli olarak yerine getirmeye çalıştığım bir vicdani mükellefiyetin taçlandırılmasıdır." sözleriyle başladı ve "Benim için eğitimin en önemli amacı yeni bilgi alanları açıklamak, geçmişten devraldığımız deney ve kültürel mirası korumak kadar genç insanlarımıza özgür düşüncenin kapılarını açmak, onları üretken, yenilikçi, dinamik kılabilmek için meraklı olmaları için yönlendirmektir. Soru sormaktan korkmayan, soru sormakla bilgi hazinesini zenginleştirmeyen genç sadece bir bilgi aktarmacısı kalmaya mahkûmdur. Yarım yüzyıllık yaşamım boyunca çok soru sordum ve bu yüzden sosyal bilimlerin hemen her alanında araştırmalar yaptım. Hukuk devletinin neden gerçekleşmediğini anlayabilmek için

'iktidar' kavramını oluşturan öğelerden 'kamuoyu', 'iletişim', 'bürokrasi', 'siyasi partiler', 'sivil toplum' kavramlarını irdeleyen siyaset bilimini kucakladım. Yine toplumumuzda yasalar karşısında eşit görünen kadınlarımızın neden ikinci sınıf yurttaş kimliğinden bir türlü sıyrılamadıklarını araştırmaya çalıştım. Yurt dışı göç sorunsalı da aynı merak yüzünden başlıca araştırma konum oldu. Bu fikri serüven beni sonunda küreselleşme ile karşı karşıya bıraktı." dedi.

Abadan Unat sözlerini şöyle tamamladı: "Bütün bu çabalar özgür düşüncelerin üreyebileceği, tartışmaların yapılabilirdiği üniversiteler gerektirmektedir. Ülkemizde akademik özgürlüğün bahsettiği olanaklardan ancak birkaç üniversite yararlanabilmekte. Bugün küreselleşen dünyada yetişen genç kuşaklar daha çok piyasanın gerekli bulduğu eleman açığını kapatmak gibi bir eğitim felsefesinin egemen olduğu ortamda yetişiyor. Bu nedenle merak duygusunu yeşertmek giderek güçleşiyor. Hele eğitimin taşınması gereken nesnel bakış ile inanç sisteminin öznel bakışları birleşince eğitim politikasının demokratik bir toplum düzeninde nasıl bir yer işgal etmesi gerektiği sorusu askıda kalmaktadır. Özgür düşüncenin filizlenebilmesi için korkusuz bir araştırma iklimi gereklidir. Bu düşüncelere çözüm ararken Türkiye Büyük Millet Meclisinin eğitim sistemimizi alt üst edecek bir kanun tasarısı ile karşılaştım. Tüm gelişmiş ülkeler okul öncesi eğitimin yaşamsal önemini kabul etmişken bu aşama öneriden kaldırılmıştır. Tüm gelişmiş ülkelerde 16 yaşına kadar tüm çocukların okula devam etmeleri mutlak bir zorunluluk iken, ilkokulun 4'üncü yılından sonra yönlendirme arzuya bağlı olarak, açıktan öğrenime kapı açılmaktadır."

10 yaşında bir çocuktan meslek seçmesini, kendi kendini disiplin altına alıp uzaktan eğitim izlemesini beklemenin tüm pedagojik kavramlara aykırı olduğunu hatırlatan Unat şöyle dedi: "Çocukları okuldan uzaklaştırmak ağır bir mahrumiyettir. Bu, ancak dogmatik bir düşünceden başka bir şey öğrenilmesini istemeyenler için elzemdir. Bunu ben hiçbir şekilde benimseyemem. Bu toplum için insan unsurunun ne kadar değerli bir şey olduğunu bilmeyenlerin yapabileceği bir şeydir. Bilinçli anne baba buna razı olmayacaktır. Fakat yine yoksul, geri kalmış bölgelerin çocukları üzerinde çok büyük bir oyun oynanıyor. Benim buna isyan etmemi lütfen çok görmeyin." diyor.

BAŞKAN – Sözlerimizi tamamlayalım Sayın Çam.

MUSA ÇAM (İzmir) – Sayın Başkan, değerli arkadaşlarım; İnsan Hakları Komisyonu Başkanımız Sayın Mehmet Nabi Bostancı -bir haftadır kendisini büyük bir keyif ve büyük bir zevkle dinliyoruz- bugünkü konuşmasında da Millî Eğitim Komisyonuna gösterilen ilginin de İnsan Hakları Komisyonunu da gösterilmesini talep etti.

Katılıyorum Sayın Hocam ama İnsan Hakları Komisyonu olarak sizi göreve davet ediyorum. Sayın basın mensupları, altı gündür on iki saat, on beş saat, sabahın altısına kadar bu Komisyon çalıştı ve bizler oralarda görev yaptık, konuşmalar yaptık. Ama İnsan Hakları Komisyonu Başkanımız şunu

görmelidir ki Türkiye Büyük Millet Meclisinde insan hakları ihlalleri vardır. Size hatırlatmak isterim Sayın Başkan, 1919’ da Uluslararası Çalışma Örgütü ILO’ nun 1 no.lu...

BAŞKAN – Sayın Çam, süreniz doldu.

MUSA ÇAM (İzmir) – Toparlıyorum, son beş cümlem.

...Sözleşmesi ve 30 no.lu Sözleşmesi sekiz saatlik iş gününü emretmektedir.

Yine, Avrupa Birliği’nin 2008/88 sayılı Direktifi yine bu yöndedir.

Yine bizim Türkiye Cumhuriyeti devletinin İş Kanunu’ nun 60’ ıncı maddesi haftada kırk beş saat ve günlük sekiz saati geçmeyecek bir çalışmayı emreder.

Ama Sayın Başbakan Mardin’ de konuştuktan sonra eğer Komisyonun Başkanı, İnsan Hakları Komisyonumuzun Başkanı ve AKP milletvekilleri bize şunu söylüyorsa ve “Başbakan Recep Tayyip Erdoğan uludur...”

BAŞKAN – Sayın Çam, süre ihlali var, lütfen.

MUSA ÇAM (İzmir) – “...Türkiye Büyük Millet Meclisinin 550 milletvekili de onun kullarıdır.” diyorsa biz kulluğu asla kabul etmiyoruz. Biz, 1923’ te, genç cumhuriyetle birlikte ümmetçiliğin ve kulluğun sona erdiğini dile getiriyoruz ve İnsan Hakları Komisyonu Başkanımız Sayın Prof. Dr. Mehmet Nabi Bostancı’ yı bu konuda göreve davet ediyoruz ve bunu bir şikâyet olarak almasını ve bununla ilgili bir komisyon kurup milletvekillerinin çalışma ve özlük haklarını da araştırmasını ve gerekli önlemi almasını istiyorum.

Teşekkür ediyorum.

BAŞKAN – Teşekkür ediyoruz Sayın Çam.

Yalnız Sayın Naci Bostancı da benim gibi vekil, onu ifade edeyim, Başkan Vekili.

Değerli arkadaşlar, söz sırası Sayın Tufan Köse’ de.

Buyurun Sayın Köse.

TUFAN KÖSE (Çorum) – Sayın Başkanım, çok değerli milletvekili arkadaşlarım, Sayın Müsteşar, değerli basın mensupları; hepinize iyi akşamlar diliyor, saygılar sunuyorum.

Değerli arkadaşlarım, biz bu Komisyonun üyesi değiliz, çok bilimsel konuşmayacağım yani hazırlıklı da konuşmayacağım çünkü bir şey hazırlıyorum bu Komisyonun ortamına göre ortam değişiyor. Şu anda ortam gayet yumuşak, hoşgörülü bir ortam var, ona göre konuşacağım.

BAŞKAN – Aman bu ortama uygun devam edelim!

TUFAN KÖSE (Çorum) – Evet çünkü dün, evvelsi günden, başından beri takip eden bir arkadaşınız olarak Komisyonu, çok sakın de bir insan olmama rağmen zaman zaman sinirlendiğimi hissediyorum.

Şimdi, değerli arkadaşlarım, dün zannedersen Adalet ve Kalkınma Partili orta yaşlı bir ağabeyimiz ile Cumhuriyet Halk Partisinden çok sevdiğim genç bir arkadaşımızı tartışırken gördüm.

Tartışmanın ortasında orta yaşlı ağabeyimiz diyordu ki: “Ben seninle kavga etmem, ben oğlumu göndereyim sen onunla kavga et.” Vallahi çok üzüldüm! (Gülüşmeler)

Şimdi, Cumhuriyet Halk Partili milletvekili kardeşimi de tanıyorum, hakikaten çok iyi bir insan yani kavga edecek bir kişi değil, ortam bu noktalara geliyor. Hakikaten çok üzüldüm. Mesela ben buraya kavga etmeye gelmiyorum kesinlikle, bunun bilinmesini istiyorum. Siz de ilk gün bana çok kızmıştınız, öyle bakışlarınızdan anlıyorum. Ben buraya kavga etmeye gelmiyorum, birkaç şey için geliyorum: Bir kere bu yasa çok önemsiyorum, samimiyetle çok önemsiyorum. Bu yasanın bu hâliyle çıkması hâlinde belki sekiz, on yıl sonra ülkemizin dinsel, etnik, mezhepsel ayrımlara gidebileceği, bölünebileceği konusunda ciddi endişeler taşıyorum, bütün samimiyetimle söylüyorum.

Yine, bu yasa önemsiyorum. Belki söyleyeceklerim... Böyle, ülkemiz artık otoriter eğilimli, melez ülke hâline geldi. Bu tür ülkelerde de muhalefet ne söylerse söylesin, doğru da söylerse, eğri de söylerse iktidarın dikkate almadığı bilimsel bir anlayış, bilimsel yaygın bir kanaat ama parti içerisindeki yani iktidar partisinin içerisindeki eğer muhalefet odakları varsa... Yani muhalefet etmek de öyle kolay bir şey değil, belli bir derinliği gerektiriyor, backgroundu gerektiriyor. Yani herkes “Ben muhalefet edeceğim.” deyince muhalefet edilmiyor. Bu türden muhalefet edebilecek, mesela Naci Bostancı Hocam gibi... Belki ben bunu söyleyerek kendisinin ikinci dönem milletvekilliğine engel olabilirim ama öyle bir isteğim yok. (Gülüşmeler) Veya benzer burada Komisyon üyesi Adalet ve Kalkınma Partili milletvekili arkadaşlarım gibi, onlara da sesleniyorum, belki onlar bizi dinler de bu yasa için olmasa bile başka yasalar için kendi partileri içerisinde bir şeyleri değiştirmeye çalışabilirler diye geliyorum, bu sebeple geliyorum.

Değerli arkadaşlarım, şimdi bu kadar bilimsel konuşmadan sonra ben bilimsel konuşmayı bırakacağım, irticalen konuşacağım. Zaten bilimsel bombayı Komisyonumuzun “özel yetkili sözcüsü”, ismini vermiyorum, yapmış, bilimsel bombayı patlatmış dün. Yani Sayın Mahir Ünal burada mı bilmiyorum, Mahir Ünal “On beş yıldır bu yasanın hazırlığı yapılıyor, sekiz aydır da bizim eski bakanlarımız -Millî Eğitim Bakanları, üç tane zannedersen- Bakanlık müsteşarı olup da -Bir tanesi hâlihazırda bakan, üç tane de bakanlıktan ayrılıp milletvekili olan var zannediyorum, yanılıyor olabilirim- Bakanlık bürokrati olup da bugün milletvekili olan arkadaşlarımız defalarca toplandık, sekiz aydır bir bunun üzerinde çalışıyorduk” filan dedi. Çalışmışlar... “Beş yaş uygun gördük.” dedi. Neyse, bu yasa da ne varsa onlar uygun görmüşler, sekiz aylık bilimsel bir çalışmanın sonucunda bilimsel bombayı Fikri Işık arkadaşımız patlatmış, demiş ki... Söylemeyecektim, yine ağızdan kaçtı aslında, germemek için söylemeyecektim. Ama Fikri Işık’a gerçekten üç-dört gün... Yani dün filan olsaydı başka türlü konuşacaktık ama bugün böyle konuşuyoruz. “Eve gittim, eşim ‘Ben beş yaş anlamadım.’ dedi. Kızımın öğretmeni aradı ‘Fikri Bey beş yaşında ilkokula öğrenci almak zor olur.’”

dedi. Ben de yanlış anlaşıldığımızı belirttim. Eşim siyasal mezunu, o anlamadıysa bir terslik var diye düşündüm.” diyerek bilimsel bombayı patlatmış. Sekiz aylık hazırlığı bir anda değiştirmiş.

Şimdi ben tahmin ediyorum bu 72 ay olacak gibi geliyor bana. Bilmiyorum ne olur?

KEMAL DEĞİRMENDERELİ (Edirne) – Allah eşinden razı olsun!

TUFAN KÖSE (Çorum) – Allah eşinden ve öğretmeninden razı olsun. Yani sekiz aylık çalışma, bu kadar sivil toplum örgütlerinin düşünceleri, buradaki Adalet ve Kalkınma Partili demeyim ama Cumhuriyet Halk Partili, Milliyetçi Hareket Partili bilim insanları, hocam bilim insanı benim bildiğim, hocam bilim insanı, kabul ederlerse şimdi onların sözleri dinlenmemiş ama...

SELÇUK ÖZDAĞ (Manisa) – Dinlendi, dinlendi, herkes dinlendi.

TUFAN KÖSE (Çorum) – Şimdi, değerli arkadaşlar, bu nedenle geliyorum buraya, başka hiçbir sebebi yok. Şimdi, ülkemiz için çok önemli bir kanun teklifini görüşüyoruz burada. Gerçekten önemli, Anayasa kadar önemli. Demin az evvel niye önemli olduğunu söyledim. Bu yasa bugünümüzü değiştireceği gibi, gelecek kuşaklara da sirayet edecek bir değişiklik yapıyor yani sadece bugünü değiştirmiyor, böyle bir kanun teklifini görüşüyoruz. Böylesi önemli bir konuda yalnızca dört yıl için ülkeyi yönetmek üzere yetki almış bir iktidarın uzlaşma aramaksızın salt kendi çoğunluğuyla düzenleme yapmasını buradaki arkadaşlarımız ne kadar doğru buluyorlar bilmiyorum yani kanuni bile olsa, yasal bile olsa hukuki midir? Daha da ötesi, meşru mudur? Bunların da tartışılması lazım. Yalnız, Naci Bostancı Hocamın iki gün evvelki konuşması olabilir, çok dikkatli takip etmeye çalışıyorum buradaki konuşmaları, yanıyorsam düzeltsin benden sonra, “Uzlaşma mümkün değildir ve gerek de yoktur. Her şeye ideolojik olarak bakmak gerekir.” dedi. Ben bunu 2012 yılında ülkemizi yöneten iktidarın resmî görüşü olarak kabul etmek istiyorum, kabul ediyorum hatta. Farklı düşünmek için hiçbir sebep yok. ve Üzülerek gözlemliyoruz ki hepimiz, iktidarın demokrasi anlayışı dört yılda bir aldığı yetkiye dayanarak “Her şeyi ben yaparım, çatarım, geleceğini bile bu ülkenin değiştiririm.” yönünde.” Büyük ihtimalle bu yasa da bu anlayışla çıkartacaklar.

Oysa günümüz demokrasilerinde azınlığın hak ve özgürlüklerini korumak, azınlığın görüşlerini dikkate almak eğilimi de ön plana çıkmış ve demokrasilerden ayırt eden en önemli özellik de bu olmuştur.

Şimdi, Sayın Bakana birkaç soru soracağım. Birkaç soru sormadan evvel Sayın Bakan diyor ki: “Yahu, siz sekiz yıl yapıyordunuz, biz on iki yıl yaptık kardeşim, daha ne istiyorsunuz?” diyor. Bana göre bu acı ilacın dışındaki, aynı referandumda olduğu gibi, şekerlemedir değerli arkadaşarım.

Şimdi, iktidarda ve yasa teklifinde üçüncü 4 yılı devam ettirmek üzere herhangi bir irade ben görmedim hukukçu olarak. Herhangi bir irade görmedim yani üçüncü 4 yılın devamına ilişkin bir şey yok. Yarın “Ya, bu iş yürümedi kardeşim.” deyip bir maddelik yasa teklifiyle bu işi değiştirebilirler.

Yani böyle bir irade yok, on iki yılı devam ettirelim diye. Yasayı inceleyen her hukukçu, hatta hukuk fakültesinde o anayasa hukukunu filan görmüş olan her öğrenci bunu algılamakta hiç zorluk çekmez.

SELÇUK ÖZDAĞ (Manisa) – Biz Meclisiz, tamamını da değiştirebiliriz.

TUFAN KÖSE (Çorum) – Yani mümkündür, tabii ki. Yani kanuni olarak ama meşru olur mu, hukuki olur mu ayrı bir konu.

Değerli arkadaşlarım...

NEBİ BOZKURT (Mersin) – Tufan Bey, üçüncü 4 nasıl gidecek?

TUFAN KÖSE (Çorum) – Vallahi ben üçüncü 4'ten o kadar emin değilim yani zorunluluğundan, devam edeceğinden... Çünkü ülkemizde de biraz ucuz iş gücüne ve düşünmeyen, iç huzuru tam çocuklara ihtiyaç var. Hâlbuki bütün bilimsel gelişmeler huzursuzluktan, iç huzursuzluktan, biraz meraklı olacak insanın. Yani çok huzurlu insanın...

MİLLÎ EĞİTİM BAKANLIĞI MÜSTEŞARI MEHMET EMİN ZARARSIZ – Pardon, metinde mi yok, “Orada bir şey yok” dediniz de?

TUFAN KÖSE (Çorum) – Ben kanunun iradesi yok dedim yani, Hükûmetin, yasayı düzenleyenlerin üçüncü 4 yıl olsun diye. Zorunlu olsun diye bir iradelerini görmedim.

MİLLÎ EĞİTİM BAKANLIĞI MÜSTEŞARI MEHMET EMİN ZARARSIZ – Metinde var.

TUFAN KÖSE (Çorum) – Metinde var, görüyorum ama ruhunda yani yasaların ruhunda... Yasalar lafzıyla ve ruhuyla yorumlanır.

Değerli arkadaşlarım, Sayın Bakanım burada olsaydı ona soracaktım aslında yani sekiz yıllık kesintisiz eğitim içerisinde tatmin edici, verimli ve isteğe bağlı bir din eğitimi vermek mümkün değil midir? Aslında ben bu soruyu sordum kendisine ama bir yanıt alamadım. Böyle bir eğitim vermek mümkün değil midir? Ya da bizim eğitimimizin tek sorunu sekiz yıllık kesintisiz eğitim midir? Mesela, ben hatırlıyorum, çok yakın zamana kadar Anadolu liselerine alınan öğretmenlere sınav açılmıştı, geçmişte olduğu gibi, maarif kolejlerine, Anadolu liselerine alınan öğretmenler geçmişte de sınavla alınırdı, son yıllarda böyle bir düzenleme yapılmıştı, şimdi dediler ki “Genel lise, Anadolu lisesi...” Öğretmenlerin durumu açığa çıkmadı.

Şimdi, ucuz öğretmen çalıştırmaya çalışıyoruz; ücretli öğretmen, sözleşmeli öğretmen... Yani öğretmenin ucuzu olmaz. Bana göre en yüksek maaş öğretmene verilmeli. Yani eğer bir öğretmenden verim bekliyorsak o öğretmenin gelecek kaygısı, ekonomik kaygısı, buna benzer kaygıları olmamalı. Ama maalesef biz ne kadar ucuz öğretmen olursa diye, bir dünya öğretmen açığı olmasına rağmen, ben kendi memleketim Çorum'dan biliyorum, oralarda ücretli, vekil öğretmen, sözleşmeli öğretmen çalıştırmaya çalışıyoruz. Çok yanlış bir yoldayız. Bana göre en önemli sorun bizim eğitimimizdeki kalite sorunudur. Sekiz yıllık kesintisiz bizim eğitimimizin en önemli sorunu değildir.

Şimdi, değerli arkadaşlar, Sayın Bakan yine bir açıklama yapmış, diyor ki: “Yahu, yasa teklifi bir yasalasın ki, Meclisten çıksın ki biz ondan sonra müfredat belirleyelim.” Yahu, böyle bir şey olur mu?

Şimdi, egemen anlayışın belirleyeceği ve lojistik destek vereceği, altyapısını oluşturacağı, ucu açık bu sistemde seçimlik dersler nasıl oluşturacak? Ülke genelinde bir standart sağlamak mümkün mü? Bu, pek mümkün görünmüyor. Yine bizim “Özel yetkili alt komisyon başkanımız ve komisyon sözcümüz” bu konuda da açıklama yapmış.

BAŞKAN – Sayın Köse, sözlerimizi bağlayalım.

TUFAN KÖSE (Çorum) – Bağlıyorum, bağlıyorum, zaten bitiriyorum, uzatmayacağım.

Onda da açıklama yapmış. Geçen de söyledim, bakın, bu konuda insanlar çok rahatsız. Şimdi, diyorlar ki: “Alevilerin yoğun olduğu yerde Aleviliğe dönük, Aleviliği anlatan seçimlik dersler olacaktır.”

Şimdi, Alevilerin yoğun olduğu yeri biz nasıl saptayacağız? Bu bir kere çok önemli bir sorun. Alevilere bu dersi saptadık varsayalım, bu dersi kim verecektir? Yani Alevilere bu dersi kim verecektir? Bu, bizim -dün de söyledim çok önemli olduğu için- Tevhidi Tedrisat Kanunu’ muza aykırı değil midir? Eğitim birliğini bozmak ülkenin dibini dinamitlemek değil midir?

Son söz olarak da şu Başkanım, topladım: Benim kaygım “mahalle baskısı” denilen, “toplumsal baskı” denilen birtakım baskılarla maalesef üç beş yıl sonra ülkemizde temel eğitimi veren kurumlar... Hâlbuki, temel eğitimden alınması gereken bilgilerin ihtiyacı hâle hissedildiği dönemde temel eğitimi oluşturan okulların ortaokulda imam hatip ortaokulu, liselerde de imam hatip lisesi olacağı kaygısını taşıyorum, tek tip insan yetiştirileceği kaygısını taşıyorum.

Hepinize saygılar sunuyorum.

BAŞKAN – Teşekkür ediyoruz Sayın Köse.

Değerli arkadaşlar, söz sırası Sayın Oktay Ekşi’ de.

Buyurun Sayın Ekşi.

OSMAN OKTAY EKŞİ (İstanbul) – Teşekkür ederim Sayın Başkan.

23 Şubattan beri süren Komisyon görüşmeleri benim gibi kendisini eğitimci diye düşünmeyen arkadaşlarınızı dahi eğitim konusunda konuşmaya mecbur eder hâle geldi. O nedenle sabrınıza ve izninize sığınarak söz aldım Sevgili Başkan.

Sevgili Başkan, burada az önce konuşan ve şu anda aramızda bulunmayan arkadaşımız Bülent Kuşoğlu, bu kanun teklifinin arkasındaki iradenin aslında görünenden farklı olduğunu, hatta burada olmadığını ifade etti.

Bendeniz o konuşmanın, Bülent Kuşoğlu'nun zarafeti nedeniyle pek de üstünü açmadığı hususun biraz daha üstünü açarak izninizle bu kanun teklifinin hangi iradede kaynaklandığına değinerek sözlerime başlamak istiyorum.

Kanun teklifiyle ilgili kronolojik tabloya baktığımız zaman bunun Türkiye Büyük Millet Meclisine 20 Şubat tarihinde geldiğini görüyoruz. Ondan biraz geriye gittiğimiz zaman da Sayın Başbakan ile İmam Hatip Mezunları Derneği yahut kısa adıyla ÖNDER yöneticilerinin 9 Şubatta Sayın Başbakanla uzun, enine boyuna bir görüşme yaptıklarını ve arkasından da tarafların, özellikle zannediyorum ki öyle hatırlıyorum, ÖNDER yöneticilerinin “Bu konuşmanın verimli sonuçlarını yakın günlerde göreceğimizi” söylediklerini anımsıyorum. Arkasından, bu kanun teklifi yahut ondan birkaç gün önce tarihî itibarıyla anımsamakta zorlanıyorum, Sayın Başbakanın Türkiye için özlediği gençliğe ilişkin Necip Fazıl Kısakürek'e atıfta bulunarak çizdiği bir resim hepimizin hafızalarında, tamamını söylemeye lüzum yok, içinden önemli parçaları da hepimiz anımsıyoruz, asıl özlediği kuşak olarak neyi istediğini.

Tabii, buradaki görüşmeler sırasında pek çok dostumuz, özellikle Adalet ve Kalkınma Partisi mensubu arkadaşlarımız, Türkiye Cumhuriyetinin ilk döneminden, cumhuriyetin 1923'te kurulmasını izleyen dönemden itibaren yanlış eğitim politikalarıyla tek tip adam inşa ettiğinden, bunun bu ideolojik eğitim politikaları nedeniyle ülkemize zarar verdiğinden söz ettiler. Bu mesele eğitimciler tarafından tartışılabilir. Bendenizin sözlerime devam etmeden dikkatinizi çekmek istediğim husus, acaba Sayın Başbakanın eğer bundan on gün, on beş gün önce tanımladığı, gençlik tipini yetiştirme amaçlı bir politika, ideolojik politika olmuyor da, ideolojik eğitim politikası olmuyor da başka tür bir politika mı oluyor onu anlamakta zorlandığımı özellikle ifade etmek isterim.

Sayın Başkan, muhterem arkadaşlar; bu konuyla ilgili benim az önce kanaat olarak ifade ettiğim hususun verileri yahut belgeleri niteliğinde bir metni sizlerle paylaşmak ihtiyacındayım, tabii tamamını değil, özetlenmiş şekliyle. “Kanun teklifi Türkiye'nin ihtiyacı olan demokratik ve özgür eğitim sistemine doğru atılan önemli bir hamledir. Anılan teklif kesintisiz sekiz yıllık zorunlu eğitimin nesillerimiz üzerindeki derin tasarı ve tahribatını telafi etmeye dönük gecikmiş bir adımdır.”

ÖNDER -Tabii, bu ifadeyle kaynağını da sizlerle paylaşmış oluyorum- bazı ilavelerle yasalastığı takdirde, teklifin kesintisiz sekiz yıllık eğitimin oluşturduğu çıkmazları telafi edeceğini düşünüyor.

“İlk defa ideolojik kalıplardan arınmış, toplumsal eğitim normalleşmesine yönelik umutları bu teklif artırmaktadır.

Yasa teklifi, sekiz yıllık zorunlu eğitimi dayatan temel eğitim reformunun yol açtığı birçok hasar ve tahribatı ortadan kaldırmakta, daha demokratik ve özgür bir eğitim sisteminin yapı taşlarını döşemektedir. Kademeli eğitim uygulaması, esnek ve geçişkenli bir eğitim ortamı sağlamakta, mesleki

ve teknik eğitimin niteliğini artırmaktadır. Yasa teklifi, eğitimde önemli bir adım ve hamle olarak değerlendirilmelidir.”

Sabrinızı fazla suistimal edecek değilim saygıdeğer milletvekilleri ve muhterem Başkan.

ÖNDER'in görüşü şöyle, özetleyerek tekrar dikkatinize sunuyorum: “Ülkemizde eğitim politikaları oluşturulurken belli bir devlet ideolojisine göre bireyi bir kalıba sokmak amaçlanmıştır.” Az önce arz ettim, Sayın Başbakanın kamuoyuyla paylaştığı kanaatleri bundan farklı bir sonuç mu doğuracak acaba?

Devam ediyorum efendim: “Çağımızda katı, kesintisiz bir eğitimin savunulur bir tarafı yoktur. Türkiye, eğitimde esneklik için kesintili bir eğitim sistemini kabul ederek, zamanın ruhuna muvafık hareket etmelidir.”

Saygıdeğer üyeler, sizlerin, özetle dikkatinize sunmaya çalıştığım raporun, izninizle asıl ilgiye değer bölümüne geliyorum: “Kesintisiz sekiz yıllık eğitim, öğrencilerin fiziksel, bilişsel ve ruhsal gelişim özelliklerini göz ardı ederek eğitimin niteliğine zarar veren birçok sakıncalı uygulamayı beraberinde getirmiştir.”

Şimdi, bu raporun içindeki kanaatlerin veya dayandığı verilerin ne kadar sağlıklı olduğuna ilişkin de bir cümleyi sizlerle paylaşacağım. Diyor ki raporda ÖNDER: “Kesintisiz eğitim, okul öncesi bir yıllık süreyle birlikte toplam dokuz yıl boyunca tüm öğrencilerin aynı sınıfta eğitim almalarını ifade eder.” Bu okuduğum cümleyi sözünü ettiğim derneğin web sitesinde arzu ettiğiniz anda bulabilirsiniz. Bunun gerçeklerle ne kadar ters düştüğünü de hepimiz bilmektesiniz.

Saygıdeğer milletvekilleri, ÖNDER, bendenizin kanaatime göre, bu kanun teklifinin asıl sahibi olan dernek. Bu şekliyle, daha doğrusu beş imza ile sunulmuş teklifin daha ileri aşamada neler doğurması gerektiğini de yine kendi web sitesinde ifade ediyor. Onu da özetle sizlerle paylaşmak istiyorum: “Türkiye Büyük Millet Meclisindeki kanun teklifinin esnek ve çeşitlendirmeci ruhuna uygun olarak, ilköğretimin ikinci kısmının öğrencinin ve velinin isteğine bağlı olarak farklı, açık öğretim yöntemleriyle tamamlanma imkânı verilmelidir. İmam-hatiplerin orta kısmının açılması din eğitimine önemli bir katkı sağlayacaktır. Din dersleri eğitimin her kademesinde seçmeli hâle getirilmelidir. Din ve inanca dayalı kılık ve kıyafet her bakımdan bir hak olarak tanınmalı, eğitimin her aşamasında serbest bırakılmalıdır. Dinî vecibelerini yerine getirmek isteyen öğrencilere her türlü kolaylık gösterilmeli, okul alanlarında ibadet alanları tahsis edilmelidir. Ailelerin çocuğuna evde eğitim verebilmesi olanağı tanınmalı ve son olarak da, karma eğitim, bir eğitim zorunluluğu olmaktan çıkarılmalı, isteğe bağlı olarak kız, erkek öğrencilere ayrı eğitim veren okullara gitme hakkı tanınmalıdır.” Yani gördüğünüz gibi, bu raporun özleminde, giderek eğitim sistemimizi harem selamlık düzenine sokma arzusu yer almaktadır.

Sevgili milletvekilleri, aziz dostlarım; son cümlelerimi izninizle şöyle paylaşmak istiyorum: Bu, eğer bir derneğin hazırladığı taslak olmasaydı -sanıyorum ki bin defa ifade edildi- pişmiş, yani Türk eğitim sisteminin ihtiyaçlarına uygun ve her açıdan kabul edilebilecek bir öneri olarak gelirdi; tam tersi çıktı karşımıza.

BAŞKAN – Toparlayalım Sayın Ekşi.

OSMAN OKTAY EKŞİ (İstanbul) – Hemen toparlıyorum Sayın Başkan. Gördüm oradaki tabloyu.

Millî Eğitim Bakanlığı, kendi ifadesiyle, Sayın Ali Rıza Öztürk'ün bir sorusuna verdiği yanıtta; Türkiye'de 8.437 okulda ikili öğretim yapılmakta olduğunu söylüyor, 10.413 ilköğretimin birleştirilmiş sınıf sistemiyle yürütülmekte olduğunu söylüyor, Bakanlığa yani kamuya bağlı eğitim kurumlarının toplam öğretmen açığının 108 bin olduğunu ifade ediyor. Bu gerçek karşısında “Yeni önerinin getireceği 60 bin yeni dershaneli, belki 60 bin öğretmenli, ihtiyacı karşılayacak hiçbir kamu kaynağı daha önce ayrılmadan, bu mesele Bakanlık tarafından, Hükümet tarafından getirilmiş.” diyebilir miyiz? Tekrar ediyorum, bu önerinin sahibi ÖNDER'dir. Keşke ÖNDER burada bulunsa, bizim sorularımıza yanıt verseydi.

Teşekkür ederim Sayın Başkan.

BAŞKAN – Teşekkür ediyoruz Sayın Ekşi.

Değerli arkadaşlar, söz sırası Sayın Durdu Özbolat'ta. Yok.

Sıra, Sayın Tanju Özcan'da.

Buyurun Sayın Özcan.

TANJU ÖZCAN (Bolu) – Teşekkür ediyorum Sayın Başkan.

Çok değerli arkadaşlar, tabii, vakit ilerledi. Artık, birazdan Komisyon bugünkü çalışmasını sona erdirecek. Ben çok fazla sözlerimi uzatmak istemiyorum.

Tabii, bugün burada olmaktan, bu şekilde, yoğun şekilde çalışmaktan dolayı elbette ki kimse mutlu değil arkadaşlar. İşte, günlerdir burada gerginlikler yaşanıyor. Bunları seçmenlerimize anlatmakta, vatandaşa anlatmakta güçlük çekiyoruz. Tabii, hafta sonu çalışma usulüne geçildiği için birçoğumuzun programı aksadı. Seçmenlerimize randevu verdik, bunların gereğini yerine getiremedik. Hem MHP'nin hem CHP'nin hem de AKP'nin kongreler dönemini yaşadığı bir dönemdeyiz. Birçoğumuz milletvekili olarak bu kongrelere katılamıyoruz, bunun sıkıntısını yaşıyoruz. Bu şekilde buna ne kadar devam edebiliriz, bilemiyorum. Artık, bundan sonraki çalışma programı değerlendirilirken de bunun da dikkate alınmasını ben özellikle Başkandan rica ediyorum.

Tabii, değerli arkadaşlar, ben Komisyon üyesi değilim ancak Türkiye'yi son derece yakından ilgilendiren bu önemli konuda ben buradayım. Ancak Komisyon üyelerimizden bazılarının Türkiye'yi yakından ilgilendiren bu konuya yeterince önemiyet göstermediğini görüyorum, üzülen

söylüyorum. Şimdi, Komisyon üyelerimizden Sayın Hakan Şükür, şu anda nerede arkadaşlar? Hakan Şükür şu anda Nabi Avcı'nın odasında Galatasaray-Gençlerbirliği maçını izliyor.

İSRAFİL KIŞLA (Artvin) – İzleyebilir.

TANJU ÖZCAN (Bolu) – İzleyebilir. Biz de futbol seviyoruz, biz de en az onun kadar maçı izlemek istiyoruz ama Türkiye'nin bu önemli meselesinde burada olmanın daha önem arz ettiğini düşünüyoruz.

AYTUĞ ATICI (Mersin) – Tanju'cuğum, ekmek parası ya.

TANJU ÖZCAN (Bolu) – Tabii, ben bunu az önce söyledim, Recep Bey'e söyledim. Recep Bey dedi ki: "Ya niye yadırgıyorsun sevgili Tanju? Adam işini yapıyor." Burada yirmi dört saat otursan da, kırk sekiz saat otursan da, bir hafta aralıksız otursan da 11 bin liradan fazla para vermiyorlar sana, ama önemli bir televizyonda futbol yorumculuğu yapınca kat kat fazlasını kazanıyorsun. İşte o yüzden de asli işini bırakıyorsun, diğer işlere bakıyorsun.

OSMAN ÇAKIR (Düzce) – Müteahhitler de müteahhitliği bıraksın o zaman.

TANJU ÖZCAN (Bolu) – Ben bundan dolayı çok büyük üzüntü duyduğumu ifade ediyorum.

Tabii, Sayın Başkan, yarın saat üçte başlayacağız çalışmaya -muhtemelen de bir uzlaşma sağlanmayacak- belki yarın sabaha kadar, pazartesi sabahı ilk ışıklara kadar çalışacağız. Yine, Değerli Arkadaşımızın yarın akşam bir özel televizyonda programı var. Ne yapacağız şimdi bu arkadaşımıza? İzin mi vereceğiz programa katılsın diye? Böyle bir taleple mi gelecek bize? Ben bunu yadırgadığımı ifade ediyorum. Bizim için Türkiye'nin en önemli sorunlarından bir tanesi bu konu, ama arkadaşımız için en önemli sorunlardan bir tanesi Galatasaray-Gençlerbirliği maçının sonucu.

MAHMUT TANAL (İstanbul) – Komisyonun da üyesi.

TANJU ÖZCAN (Bolu) – Kendisini de kınıyorum. Komisyon üyesinin böyle davranmaması gerektiğini düşünüyorum. Göreceksiniz, on dakika sonra buraya gelecek ve sanki hiçbir şey olmamış gibi çalışmalara devam edecek.

MEHMET ŞEVKİ KULKULOĞLU (Kayseri) – Milyonlarca genç onu ilgilendirmiyor.

TANJU ÖZCAN (Bolu) – Evet, maalesef.

AKİF ÇAĞATAY KILIÇ (Samsun) – Burada olmayan birisi için ağır kelimeler kullanıyorsun.

TANJU ÖZCAN (Bolu) – Değerli arkadaşlar, az önce söyledim. Biz burada maalesef bir dayatmayla karşı karşıyayız. Sadece Cumhuriyet Halk Partili üyeler değil, aynı zamanda Adalet ve Kalkınma Partili üyeler, Milliyetçi Hareket Partili üyeler de bir dayatmayla karşı karşıya. Peki, arkadaşlar...

OSMAN ÇAKIR (Düzce) – Bu hafta katılmayacak.

BAŞKAN – Lütfen, lütfen...

TANJU ÖZCAN (Bolu) – Yani bu hafta izin mi verdi Komisyon?

BAŞKAN – Sayın Özcan, lütfen.

TANJU ÖZCAN (Bolu) – Efendim, bir dayatmayla karşı karşıyayız. Bu dayatmanın sahipleri maalesef Millî Eğitim Bakanımız ve Sayın Başbakanımız. Öyle bir yasa getirdiler ki... Ben inanıyorum ki o yasanın altında imzası olan sayın grup başkan vekilleri de muhtemelen imzaladıktan sonra belki göz atma şansı buldularsa Başbakanlıktan Parlamente'ye gelirken araçta inceleme şansı buldular.

MAHİR ÜNAL (Kahramanmaraş) – Lütfen Sayın Özcan...

TANJU ÖZCAN (Bolu) – Bu yasanın niçin geldiğini...

MAHİR ÜNAL (Kahramanmaraş) – ...bütün aşamalarında çalıştık, böyle söylemeyin.

TANJU ÖZCAN (Bolu) – ...kimler tarafından hazırlandığını bizler bilmediğimiz gibi, iddia ediyorum sizler de bilmiyorsunuz.

MAHİR ÜNAL (Kahramanmaraş) – Yapma lütfen...

TANJU ÖZCAN (Bolu) – Sizler de bilmiyorsunuz.

Türkiye'nin en önemli konularından bir tanesini tartışıyoruz, köklü bir değişiklikten bahsediyoruz. Modern ülkelerde, gelişmiş ülkelerde, demokratik ülkelerde eğitim sistemiyle bu kadar oynanır mı? Daha on sene önce, yaklaşık on sene önce çok kapsamlı bir reform yapıldı Türkiye'de. AKP, iktidara geldiğinden bu yana, aşağı yukarı her gün sistemde bir değişiklik yaptı. Üniversite sınavıyla oynadı, SBS getirdi, efendim, şunu getirdi, bunu getirdi. Benim oğlum ilkokula başladığında farklı bir sistem vardı, bugün benim oğlum 4'üncü sınıfta, bir ay sonra nasıl bir sistemle karşılaşacağını kimse bilmiyor.

AKİF ÇAĞATAY KILIÇ (Samsun) – Belki üniversite sınavına...

TANJU ÖZCAN (Bolu) – Arkadaşlar, şunu ben özellikle söylüyorum.

AKİF ÇAĞATAY KILIÇ (Samsun) – Biz başka hazırlandık, sınav başka türlü...

TANJU ÖZCAN (Bolu) – Sanki “Bu yasa sizleri ilgilendiriyormuş da bizleri ilgilendirmiyormuş” gibi değerlendirmelerde bulunan arkadaşlarımız var. Bakın, sizin çocuklarınız bu yeni getirilecek sistemden etkilenecekse bizim çocuklarımız da aynı şekilde etkilenecek, ancak hepimizi ilgilendiren, hepimizin çocuğunu çocuğunu ilgilendiren bir konuda siz paldır küldür bir düzenleme yapıyorsunuz, bu düzenlemenin kimler tarafından yapıldığını sizler dahi bilmiyorsunuz ve diyorsunuz ki: “Bundan dolayı Cumhuriyet Halk Partisi olarak çok söz alıyorsunuz, bunu engellemeye çalışıyorsunuz.”

SELÇUK ÖZDAĞ (Manisa) – Biliyoruz, evet.

TANJU ÖZCAN (Bolu) – Ben bunu bildiğinizi düşünmüyorum.

Efendim, Şimdi Şunu da ifade etmeliyim: Zaten, ben, biliyorsunuz, Divanda görevliyim. AŞağı yukarı sıkça da kürsüde nöbet tutuyoruz. Orada bir Şeyi tespit etme Şansı buluyorum, gözleme Şansı buluyorum: Sizin, AKP Grubu olarak, bakanlarla diyalogunuzu da inceleme Şansı buluyorum orada ve üzülerek görüyorum ki zaten birçoğunuzun Sayın Bakana “merhaba” dediğinde cevap bile alamadığını görüyorum. (Gürültüler)

SELÇUK ÖZDAĞ (Manisa) – Nereden biliyorsun?

TANJU ÖZCAN (Bolu) – AKP Grubu olarak...

MAHİR ÜNAL (Kahramanmaraş) – Ne yapmaya çalışıyorsunuz?

BAŞKAN – Sayın zcan...

TANJU ÖZCAN (Bolu) – Şimdi bir Şey söylemeye çalışıyorum. Müsaade eder misiniz...

BAŞKAN – Sayın zcan, lütfen...

MAHİR ÜNAL (Kahramanmaraş) – Neden karıŐtırmaya çalışıyorsunuz, neden gerginlik yaratmaya çalışıyorsunuz?

TANJU ÖZCAN (Bolu) – Hayır, hayır, gerginlik falan yaratmaya alıŐmıyorum.

BAŞKAN – Sayın zcan, lütfen...

TANJU ÖZCAN (Bolu) – Efendim, Sayın Başkanım, bir tespit...

OSMAN ÇAKIR (Düzce) – Böyle Şeyleri sever, siyasi üslubu budur arkadaşın.

BAŞKAN – Lütfen...

OSMAN ÇAKIR (Düzce) – Böyle konuşmayı sever.

TANJU ÖZCAN (Bolu) – Osman Bey, siz kendi slubunuzla değerlendirirsiniz, yani...

BAŞKAN – Lütfen... Sayın zcan, devam edin lütfen.

TANJU ÖZCAN (Bolu) – Efendim, teşekkür ediyorum Sayın Başkan.

FATİH ŞAHİN (Ankara) – Biz de orada oturuyoruz, biz öyle bir Şey görmüyoruz.

TANJU ÖZCAN (Bolu) – Siz tespit edememiŐ olabilirsiniz, biraz daha dikkatli bakarsanız.

BAŞKAN – Sayın zcan, lütfen.

TANJU ÖZCAN (Bolu) – Arkadaşlar, benim de iki gözüm var sizin gibi ama ben bakıyorum, siz sadece...

Arkadaşlar, bakın, bu sistemle ilgili başka sıkıntılar da var. Bu sistemle ilgili maalesef kimse yeterince bilgi sahibi değil. Az önce, bu toplantının başında, işte bir arkadaşımız sınav yapar gibi bir başka milletvekiline “Sen hangi maddenin görüŐüldüđünü, bu maddenin ne içerdiğini biliyor musunuz?” dedi. İnanın, ben iddiayla söylüyorum, bunu başka amaçla söylemiyorum: Buradaki arkadaşlarımızın, tabii ki hukukçu olanları, yasa tekniği açısından bunu inceliyor, içeriğini görüyor ama bunun ardında ne olduğunu tam olarak onlar da kestiremiyor, bilemiyorlar. Şimdi, Şeye bakıyorum, televizyonda bu konuyla ilgili çok ciddi tartışmalar oluyor. Gecenin geç saatlerinde

evimize gittiğimizde bant yayını olsun izliyoruz. Televizyonda bu konuda yorum yapanlara bakıyoruz, yorum yapanların sağlıklı bir yorum yapamadıklarını görüyoruz. Köşe yazarlarını okuyoruz -işte hepimize geliyor- Allah'ınızı severseniz, elinizi vicdanınıza koyarak cevap verin: Hangi köşe yazarı bu konuda çok sağlıklı değerlendirmeler, irdellemeler, yorumlamalar yapıyor? Yapamıyorlar arkadaşlar, bilmiyorlar çünkü.

SELÇUK ÖZDAĞ (Manisa) – Bir tek siz biliyorsunuz.

TANJU ÖZCAN (Bolu) – Hayır, bir tek ben bilmiyorum; bir tek, Bakan biliyor biliyorsa, bir de Sayın Başbakan biliyor. İkisi paylaşıyor, buraya getiriyorlar. Bizden de bunu sorgusuz sualsiz geçirmemizi bekliyorlar.

SELÇUK ÖZDAĞ (Manisa) – Başbakanla Bakan getirmedi, 5 tane grup başkan vekili getirdi.

TANJU ÖZCAN (Bolu) – Arkadaşlar, sistemle bu kadar kolay oynanmaz, eğitim sistemiyle bu kadar kolay oynanmaz. Futbolda bile bir kural değişirken yıllarca tartışılıyor ama bizim bahsettiğimiz, eğitim sistemindeki -bir oyunun kuralı değişecek diye yıllarca tartışılıyor- çok köklü bir reformu bile biz tartışmıyoruz. Bu konuda maalesef yeterince tahammül gösterilmediğini görüyorum.

Arkadaşlar, elbette ben ve arkadaşlarım şüpheyle bakıyoruz. Neye şüpheyle bakıyoruz? Bu yasayı hazırlayan kişiye şüpheyle bakıyoruz. Keşke Sayın Bakan burada olsaydı, bir bölümünde burada bulundu, bence tamamında bulunması gerekir.

Şimdi, intihalle suçlanan, yakasında böyle bir leke olan bir Sayın Bakanın hazırladığı...
(Gürültüler)

EMRULLAH İŞLER (Ankara) – Bırak, o konulara girme artık ya.

BAŞKAN – Sayın Özcan, lütfen...

NEBİ BOZKURT (Mersin) – Ali Haydar Bey, arkadaşımızı ikaz edebilir misiniz?

TANJU ÖZCAN (Bolu) – Sayın Başkanım, müsaade eder misiniz, bitiriyorum.

BAŞKAN – Buyurun.

TANJU ÖZCAN (Bolu) – Elbette ki bizim ve sizlerin de böyle olması lazım.

İntihal yapmış olan ve mahkeme kararıyla sabit olan, bir Bakanın hazırladığı yasaya elbette şüpheyle bakarız.

Arkadaşlar, “intihal” ne demek? Ben hukukçuyum, sözümü, lafımı bilerek konuşuyorum. Bakın, “intihal” in ne demek olduğunu, intihal yapmadan profesörlük payesi olan bir bilim adamı şöyle açıklıyor: “Başkalarının yazılarından bölümler, dizeler alıp kendisininmiş gibi gösterme ve başkalarının konularını benimseyip değişik anlatma.” olarak tanımlıyor.

İSRAFİL KIŞLA (Artvin) – O, profesörleri cebinden çıkarır, 100 tanesini.

TANJU ÖZCAN (Bolu) – Yani Türkçesi, bunun adı; başkalarının fikir, yazı ve çalışmalarını çalma. Şimdi, böyle bir Bakanın, böyle bir iddiayla karşı karşıya olan ve kendini aklayamamış bir Bakanın getirdiği...

EMRULLAH İŞLER (Ankara) – Bunun 6'ncı maddeyle ne ilgisi var, açıklar mısınız?

TANJU ÖZCAN (Bolu) – Kusura bakmayın, ben böyle bir düzenlemeye elbette ki şüpheyle bakacağım değerli arkadaşlar.

Şimdi, siz bizim yerimize koyun kendinizi. İktidarda Cumhuriyet Halk Partisi olsaydı

MEHMET ŞEVKİ KULKULOĞLU (Kayseri) – O günler de gelecek.

TANJU ÖZCAN (Bolu) – ...-olmazdı ya- bizim de intihalle suçlanan birini alıp millî eğitim bakanı yaptığımızı düşünün, siz o bakana ne kadar sağlıklı gözle bakarsınız? Böyle şey olur mu? O günler de elbette gelecek ama o günler geldiğinde biz şaibeli insanları bakanlık koltuğunda elbette oturtmayacağız, etkili yerlerde oturtmayacağız; biz kaçakçıdan gümrük bakanı yapmayacağız, biz vergi dairesine yüklü miktarda borcu olan adamı maliye bakanı da yapmayacağız. (Gürültüler)

FATİH ŞAHİN (Ankara) – Hangi mahkeme kararına dayanarak “kaçakçı” diyorsunuz? Bir mahkeme kararı gösterir misiniz.

TANJU ÖZCAN (Bolu) – Bir tespitte bulundum.

BAŞKAN – Sözlerimizi tamamlayalım Sayın Özcan.

TANJU ÖZCAN (Bolu) – Efendim, ben şunu son söz olarak söylemek istiyorum: Arkadaşlar, burada çok değer verdiğimiz, çok birikimli olduğumu gördüğümüz hem Adalet ve Kalkınma Partisinden hem Milliyetçi Hareket Partisinden hem de Cumhuriyet Halk Partisinden çok değerli arkadaşlarımız var...

BAŞKAN – Süreniz tamamlandı Sayın Özcan.

TANJU ÖZCAN (Bolu) – Son cümle olarak söylüyorum.

...gerçekten dinlerken de keyif aldığımız arkadaşlarımız var. Ama şunu söylemeye çalışıyorum: Bu, yanlış. Ne olur elinizi vicdanınıza koyun. Bir kez olsun “Hayır, bu benim aklıma yatmıyor, toplumun aklına yatmıyor, bu bizim yapımıza uygun değil.” deyin, ne olur bu sefer “hayır” deyin.

Teşekkür ediyorum.

BAŞKAN – Teşekkür ediyoruz Sayın Özcan.

Sayın Özcan, tabii, ben Hakan Şükür'ün avukatı değilim ancak bir Başkan Vekili olarak altı gündür bu Komisyonda bir görev ifa ediyoruz hep birlikte, değerli arkadaşlarımla birlikte. Fakat altı gündür; bir gün görevliydi, izinliydi, uluslararası bir görevde. Sayın Şükür, sürekli bu toplantıdaydı, bunu da size ifade etmek istiyorum.

MEHMET ŞEVKİ KULKULOĞLU (Kayseri) – Yarın izinli mi, Sayın Başkan?

BAŞKAN - Ve söz sırası Sayın Haydar Akar' da.

Buyurun Sayın Akar.

HAYDAR AKAR (Kocaeli) – Çok yorulduk, ne kadar etkili konuşabilirim bilmiyorum ama.

Bir defa, Komisyon üyesi değilim ama Komisyon üyesi olmamamız...

BAŞKAN – Değerli arkadaşlar, lütfen Sayın Akar' ı dinleyelim, lütfen.

HAYDAR AKAR (Kocaeli) – ...bir milletvekili olarak bu sorumluluktan kaçmamız anlamına gelmiyor. En az Komisyon üyeleri kadar pazartesi gününden beri buradayız ve yakından da eğitim konularını takip etmeye çalışıyoruz. Tabii, biz bunları yaparken arkadaşlarımdan zaman zaman çıkışları oluyor, “Siz Komisyon üyesi değilsiniz, niye bu kadar konuşuyorsunuz, niye bu kadar söz alıyorsunuz?” Hatta, kendi kentimin Milletvekili olan Fikri Bey de, Engin Bey'in güzel dileklerine karşılık verirken, bir uzlaşma kültürünü sadece kendilerinin anlayışı şeklinde bir uzlaşmaya çekmeye çalıştı.

NEBİ BOZKURT (Mersin) – Büyük bir zevk alıyorum muhalefetten, Komisyon üyesi olarak.

HAYDAR AKAR (Kocaeli) – Evet. Şimdi, Fikri Bey, bütün bunları anlatırken “Gelin, uzlaşalım.” diyor. Nasıl uzlaşalım? “Maddelerde 5-6 kişi konuşsun, geçsin.” yani “Sizin dediklerinizin çok önemi yok, 40-50 milletvekili arkadaşın burada ifadesinin çok önemi yok, 40-50 kişinin konuşmasına gerek yok; 5 kişi, 10 kişi konuşsun, biz nasıl olsa dinlemiyoruz bunları.” deyip böyle bir uzlaşma teklifi getirildi.

Arkadaşlar, bugün 4+4+4' ü konuşmadan önce Türkiye'nin eğitimde büyük problemleri olduğunu hep beraber yaşıyoruz. Sadece ilköğretimde, ortaöğretimde değil, üniversite eğitiminde büyük problemlerimiz var. Fakat on yıldır ülkemizi yöneten AKP Hükûmetinin her gele bakanı; örneğin Millî Eğitim Bakanı Hüseyin Çelik, daha sonra Nimet Çubukçu Hanımefendi ve bugünkü Bakanımız da, her gelen, Türkiye' de eğitimle ilgili reform yaptığını iddia etti. Bu reformlar sonucunda da, Türkiye, “PISA” denilen Uluslararası Eğitim Değerlendirme Kuruluşunun son on yılda Türkiye'yi dâhil ettiği ve 3 kez yaptığı sınavda -son on yılda Türkiye 3 kez girdi bu sınava- her birinde de sonuncu veya sondan 2' nci oldu. Peki, bunun başarısızlığı... Ve şunu da belirteyim özellikle: Bu arkadaşlarımız kürsüye her çıkışında, televizyon programlarına çıkışında Türkiye' deki eğitim sisteminin başarısızlığından, Türkiye' deki eğitime ayrılan paydan bahsettiler.

BAŞKAN – Arkadaşlar, lütfen Hatibi dinleyelim.

HAYDAR AKAR (Kocaeli) – Böyle bir reformun sonucu, böyle bir başarısızlık var. Fikri Bey de bize geliyor, burada Bakanın anlamadığı, Komisyon sözcülerinin anlamadığı ve dün de, evvelsi gün de sorduğum... Yine bir grup başkan vekili “Ben seninle demagoji yapmak istemiyorum, 3' üncü maddenin anlamını anlamaya çalışıyordum.” Ve kendileri de anlamamışlardı, Bakan da anlamamıştı, Fikri Bey de anlamamıştı, Komisyon üyeleri de anlamamıştı. Çünkü maddeyi gerçekten

bütün burada bulunan insanların mutabakatıyla... “Şu madde ‘şunu’ diyor.” Söyleyemedik ve madde öyle geçti. Şimdi, Fikri Bey diyor ki sabahki konuşmasında uzlaşmaya çağrı yaparken: “Ya kardeşim, geliyorsunuz, konuşuyorsunuz ama hiçbir maddeden haberiniz yok.” Evet, sabah buraya gelen genç AKP’li milletvekili arkadaşlarımın hakikaten bu maddelerden haberi yoktu. CHP’liler değil; CHP’liler, tek tek maddeleri çalışıp geliyor buraya, hatta kaynaklar buluyor, eğitim alanında Avrupa’da uzmanlaşmış insanların önerilerini, Türkiye’de eğitim alanında uzmanlaşmış kurumların önerilerini öneri olarak sunuyor burada hepimize ama Fikri Bey ne diyor? “CHP’li arkadaşlar, şimdi test edeceğim.” Ben de evvelsi günkü konuşmamda söyledim, AKP’li arkadaşlara bir tavsiyem var: Grup başkan vekillerinin çağrısı üzerine bu Komisyona gelen arkadaşlarımız -biraz evvel de bana bir saldırıda bulunan arkadaşımı ilk defa gördüm, hiç konuşulanları dinlememiş burada, hiç okumamışlar bunları- ben diyorum ki Engin Özkoç Arkadaşımın on iki saatlik konuşmasının tutanaklarını alsınlar ve okusunlar diyorum, bunu geçen de yinlemiştim, şimdi de yineliyorum. Gerçekten, eğitim konusunda uzman olurlar, kimseye de bir şey deme hakkına sahip olmazlar.

Şimdi, üniversitelerde iki yıllık meslek yüksekokulları var. 4+4+4’le uğraşacağınıza, kesintisiz eğitimle uğraşacağınıza -biraz sonra Kocaeli’nden örnekler vereceğim; kesintisiz eğitimin, sekiz yıllık eğitimin kız öğrencilerdeki başarısı, okullaşmadaki başarısı, öğrenci sayısındaki yüzde olarak başarısından kendi kentimden, Kocaeli’nden örnekler vereceğim ama- daha acı durumlar var Türkiye’de. Türkiye’de çocuklarımızın iki yılını kaybettiği meslek yüksekokulları var. Millî Eğitim Bakanının hiç mi derdi yok veya AKP Hükûmetinin hiç mi derdi yok. Takır takır işleyen bir sistemi, okullaşma oranının yüzde 85 olduğu bir sistemi, kız öğrencilerin yüzde 16 okullaştığı, artarak okullaştığı bir sistemi bozup, yeni yeni, hiç altyapısı hazır olmadan, öğretmeni, sınıfı hazır olmadan bir sistem getirmeye çalışıyor; bunlarla uğraşmayın arkadaşlar. Bakın, neyle uğraşın? İki yıllık meslek yüksekokulları var bu ülkede ve öğrencilerimiz bir şekilde bu okullara gidiyorlar, binlerce çocuk gidiyor ve aileler, bu çocuklara para yetiştirebilmek için, boğazlarından kısıtıldığı parayı yetiştirebilmek için bu okullara yolluyorlar. Ve sonuçta ne oluyor biliyor musunuz? Sanat okulundan mezun olan öğrenciler daha kalitelenerek özel sektörde, fabrikalarda tercih ediliyor. Ben özel sektörden geliyorum arkadaşlar. Her sene adam alıyoruz ama sanat okulundan alıyoruz, meslek yüksekokullarını bile tercih etmiyoruz. Bunların iyileştirilmesi gerekir. Eğer bir teknisyen yetiştirecek isek ülkede meslek yüksekokullarının ihtiyaçlara talep vermesi lazım. Size bir örnek vereceğim: Kocaeli Üniversitesindeki İtfaiyecilik Meslek Yüksekokulu. Türkiye’nin tek okulu. Öğrenci, mezun olduktan sonra Türkiye’nin her tarafında işe girebiliyor veya yine Kocaeli Üniversitesinde uçak bakımı için motor ve mekanik bölümleri olan ama mühendislik vermeyen dört yıllık okul; 3 bin dolara dünyanın her tarafında iş bulabiliyorlar. Ama öte yandan, çok garip garip bölümler açılmış, binlerce öğrencimiz bu bölümlere gidiyor ve aileler ümit ediyor. Hepinize telefonlar geliyor, “Benim çocuğum

üniversiteden mezun oldu.” diyor. “Hangi üniversiteden?” diyorsunuz, “İki yıllık meslek yüksekokulunun...” “Neresi?” “Bilmem neredeki şu bölümünden. Lütfen bir iş olanağı sağlayın.” Türkiye bu problemleri yaşarken biz neyle uğraşıyoruz.

Gerçekten, AKP Hükûmetinin başarısı değil ama çok uzun yıllar millî eğitim şûralarında tartışılmış, karar verilmiş kesintisiz sekiz yıllık bir eğitimi bugün Türkiye’de tartışıyoruz. Evet, on iki yılı istiyoruz; “8+4” diyoruz üzerine, ve gelin, hep beraber bunun devamını sağlayalım. Bunca mesafe katettikten sonra lütfen bunu kurcalayıp, tekrar bozup yıllarca bu işle zaman kaybetmeyelim. Zaman kaybetmeyelim diyorum, 5’inci maddeyle ilgili diyorum zaman kaybetmeyelim. Getirilen maddenin, o öğretim kurumlarının özel idare tarafından da finanse edilmesi hiçbir anlam taşıyor arkadaşlar, hiçbir anlam taşıyor. Yani o maddeye eklemek, özel idarelerdeki bütçenin bir kısmını oraya ayırmak zannediyor musunuz ki bütün okullaşmayı tamamlayacak, bütün illerde özel idareler paylarını buraya ayıracak? Hiçbir anlam taşıyor. Niye taşıyor? Bugün, köylerimizdeki, kentlerimizdeki okullara veliler bakıyor. Ben kendi köyümdeki okulun konferans salonu dâhil olmak üzere bütün sınıflarda -on yedi sınıfta- tahtası, projeksiyon cihazı, bilgisayar da dâhil olmak üzere, simitçi dâhil olmak üzere yaratmış olduğum kaynaklardan yaptım. Şimdi, “FATİH Projesi” diyorlar, Bakan olunca bunları anlatacağım ama kısaca size de bahsedeyim: 30 tane öğrencinin 17 sınıfta -çarpın, kaç öğrenci yapıyor- aynı anda sisteme girdiğini, bunun sistem yükünü... Bakın, ben her gün fabrikadan operatör yolluyordum 17 sınıftaki birer bilgisayar için okula. Telefon ediyordu müdür: “Haydar Bey, yine sistemde arıza var. Haydar Bey, bilgisayarımız çöktü. Haydar Bey, şöyle oldu, Haydar Bey böyle oldu...” Her gün bir operatör yolluyordum okula.

Arkadaşlar, hayal görmeyelim, hayal üretmeyelim. Bürokratları kınamak için veya onları yermek veya eksiklerini söylemek için söylemiyorum. Ankara’da bir genel kanı oluşmuş; “Biz otururuz, burada kanunları hazırlarız, hayata geçer.” diye düşünüyorlar. Hayatın pratiğiyle buradaki düşünülen şeyler farklı şeyler. Oturduğunuz yerden, lütfen, bunlar hayata geçer diye düşünmeyin.

Şimdi, aslında konuşulacak çok konu var ama bu maddeyle ilgili bir kez daha söylüyorum: Özel idarenin ekstra kaynak ayırarak bunun sonucunda oluşacak okul taleplerini yerine getirmesi mümkün değil. Benim ilimde özel sektör yüzde 50’ye yakın okul yaptı, okul ihtiyacının yüzde 50’sini yaptı. Yani devlet kaynaklarıyla bunu yerine getirmemiz arkadaşlar, bunu anlatmaya çalışıyorum.

Şimdi, ilimden örnekler vereceğim demiştim. Kocaeli’ndeki okul öncesi eğitimde okullaşma otuz altı ile yetmiş iki ayda yüzde 31; altmışla yetmiş iki ayda yüzde 75. Kocaeli nedir? Türkiye’nin sanayisinin göbeği olan, Türkiye’ye en çok katma değer üreten kenti. Bir şey söylüyorum: Buradaki okulların yüzde 40’ını, yüzde 50’sini özel sektör yapıyor, eğitime katkı sunuyor; buna rağmen okullaşma oranı yüzde 75. Ve kentimde binde 14 olan Türkiye genelindeki nüfus artışı benim kentimde binde 26. Benim kentimde dünya kadar dersliğe ihtiyaç var, yeni dersliğe ihtiyaç var.

Başbakanım atıp tutuyor, “3 çocuk yapın.” diyor. Ya bu bütçeyle 3 çocuk yapıp, bu kadar dersliği yapmak, bu kadar hastaneyi yapmak, bu kadar devlet kurumlarını yapmak bu nüfusa hizmet edecek... Hiçbir altyapısı, dayanağı olmayan bir şey söylüyor.

İlköğretimde net okullaşmayı söylüyorum arkadaşlar: Toplamda yüzde 99,3, kız öğrencilerinde yüzde 99, erkek öğrencilerinde yüzde 99,5; lütfen bununla oynamayın ya, lütfen bununla oynamayın arkadaşlar.

OSMAN ÇAKIR (Düzce) – Büyüteceğiz Haydar Bey.

HAYDAR AKAR (Kocaeli) – Kocaeli’ndeki 2010-2011 yılındaki 17.634 çocuk öğretim çağında on dörtle-on yedi yaşında olmasına rağmen bir ortaöğretim kurumuna kayıtlı değil; bunlar 10.553, Türk kız çocuğu. Çok acı ya. Ben kentimi övmek için söylemiyorum gerçekten, biz Marmara’nın göbeğinde, Türkiye’nin en gelişmiş bölgesinde yaşıyoruz ve 17 bin öğrencinin 10.500 tanesi kız çocuğu.

BAŞKAN – Sayın Akar, teşekkür ederim.

HAYDAR AKAR (Kocaeli) – Ben de teşekkür ediyorum, sağ olun.

BAŞKAN – Sayın Sakine Öz, buyurun efendim.

SAKİNE ÖZ (Manisa) – Sayın Başkan, Değerli Müsteşar ve çok kıymetli milletvekili arkadaşlarım; gecenin bu saatinde bu yorgun hâlde ve birçok konuda konuşulmuş olmasına rağmen ben de sözlerime başlarken... Ben Komisyon üyesi değilim ama Komisyon üyeliği sorumluluğu taşıyan birisiyim. Bölgeye gittiğimde ilk önce bana bu kanunları, bu yasaları ve bu yasalarla ilgili bizlerin neler yaptığını soruyorlar ve ben onlara cevap verebilmek için burada sabahdan beri, yani toplantının başlangıcından beri oturuyorum. Burada arkadaşlar biraz önce oturduğumuz sandalyenin sorumluluğundan bahsettiler ya da sandalyedeyken bir farklı, dışarıda bir farklı oluştan bahsettiler. Ben bunu oturduğumuz sandalyenin sorumluluğunu hissetme olarak değerlendiriyorum ve bunun önemli olduğunu, geldiğimiz mevkilerin önemli bir mevki olduğunu ve bunu da önemsememiz gerektiğini söylemek istiyorum. Karşılıklı hırçınlaşma bile olsa ülkenin kaderiyle ilgili hırçınlaşmanın da olabileceğinin doğal olduğunu söylemek istiyorum.

Ben, tabii ki bir önceki maddeye göre kendimi kurguladım ama tabii, bunları bahsederken özel idareden bahsedildi. (Gürültüler)

BAŞKAN – Sayın üyeler, biraz sessiz olabilir miyiz.

SAKİNE ÖZ (Manisa) – Ben toplayamıyorum kendimi Sayın Başkan. Hakikaten, herkes dağılmış vaziyette, ben toplayamıyorum kendimi.

5’inci maddede, özel idarenin yüzde 20 gelirin Millî Eğitim Bakanlığına verilerek bu yasada kullanılmak istenildiğinden bahsedildi. Ben Manisa Milletvekiliyim ve Manisa Özel İdarenin köylerin yollarını yapmakta güçlük çektiğini, köylerde birtakım giderlerini sağlamakta güçlük

çektiklerini biliyorum ve sürekli de köyleri dolaştığım zaman bana bununla ilgili sitemler geldi ve bunları yer yer Meclise de taşıdım. Bunun ayrıca okulların giderlerini karşılamada sağlayabileceklerini düşünemiyorum.

Yine bölgemden bahsetmek istiyorum. Bölgemde birçok okulun giderlerini belediyeler karşılıyor...

ALİ ERCOŞKUN (Bolu) – Zaten harcıyorlar yani...

SAKİNE ÖZ (Manisa) – Ben devam edeyim, siz sonra söylersiniz.

Yani zaten harcıyor ama yeterli gelmiyor, onlar da yardımseverlere yaptırıyorlar bunu, özel idareler falan yapmıyor arkadaşlar, yardımseverlere yaptırıyorlar. Benim bölgemdeki bütün okullarda şu anda yardımseverlerin isimleri var. Bu okulların tamiratları da... Güzel bir şey, elbette güzel bir şey, yardımseverlere muhtaç olmak güzel bir şeyse, devlet yönetiminde güzel bir şeyse ben onu şey yapamıyorum yani. Eğer okullarını Millî Eğitim kendi bütçesiyle yapamıyorsa, okulların fiziki koşullarını sağlayamıyorsa bence bu güzel bir şey değil. Ülkenin yönetiminde ülkenin geleceğini kurguladığımız okulların ihtiyaçlarını özel kişilere yüklemek zorunda kalıyorsak bu güzel değil. Bunun gelir düzeyi iyi olan bölgelerde yapılması çok belki kolay ama köylerimiz var, kenar mahallerimiz var. Kenar mahallelerde sıhhi olmayan tuvaletlerde, sıhhi olmayan mekânlarda yaşayanlar var. Ben dün Salihli'nin önemli bir, yani gelir düzeyi iyi olan bir mahallesinin bir okuluna gittim. Okulda çocuklara konferans yapılacak bir salonun olmadığını gördüm ve okul aile birliğinin üzerine yüklendiğini gördüm. Bunlar Millî Eğitim Bakanlığının çözmesi gereken sorunlar olmasına rağmen, bunları bir kenara atarak gelecekle ilgili, müfredatla ya da altyapısını oluşturmadıkları bir sisteme geçme yolundalar. Ben bunu vurgulamak istiyorum özellikle.

Altyapısı var mı? Bu okullarla, "4+4+4" dediğimiz yöntemlerle mesleğe geçişlerden söz ediyoruz. Örneğin, ikinci dörtte mesleğe geçişle ilgili hangi altyapımız var? Biraz önce Oktay Bey bahsetti ÖNDER'den. ÖNDER'i ilk fark edenlerdenim. Gazetelerde okudum ve gazetelerde okuduğumda 15 Şubat 2012'de Başbakan'a bir soru önergesinde bulundum. Bu soru önergesinden sizlere bahsetmek istiyorum. Yani biraz önce de söz edildi, bunun nereden geldiğini, hangi kurumdan geldiğini, hangi sivil toplum kuruluşuna sorulduğuyla ilgili... Sivil toplum kuruluşlarından görüş aldık diye söz ettiniz ama bunun bir tek sivil toplum kuruluşuna sorduğunuzu ve bir tek o sivil toplum kuruluşunun bu tasarımı hazırladığından ben eminim çünkü 15 Şubatta bunu fark ettim ve ÖNDER'le ilgili Başbakan'a soru önergesi verdim. Soru önergemi okuyorum sizlere: "15 Şubat 2012 tarihli bir gazetede sizin, İmam-Hatip Liseleri Mezunları ve Mensupları Derneği heyetiyle yaptığınız görüşmede kesintisiz eğitimin 4+4+4 olarak kesintili hâle getirileceğini, öğrencilerin 4'üncü sınıftan sonra ilköğretime açık öğretim olarak devam edeceğini söylediğiniz belirtilmektedir.

1) ÖNDER heyetine, yukarıdaki bahsedilen açıklamaları yaptığınız doğru mudur?

2) Eğer doğruysa, ilköğretim 4'üncü sınıftan sonra verilecek açık öğretimin örgün eğitime ihtiyacı olan çocuklar için yeterli olabileceğini düşünüyor musunuz? Henüz on bir yaşındaki bir çocuğun örgün eğitim, açık öğretim tercihini özgür iradesiyle yapması mümkün müdür?"

Ben kendi adıma da konuşmak istiyorum, kadın bir milletvekili olarak, Manisa'dan seçilen ilk kadın milletvekili olarak kadınlara karşı sorumluluğumu da hissederek "Erken yaşta örgün eğitimden koparılan kız çocuklarının çok genç yaşta evlenmek zorunda kalabileceği riskiyle ilgili bir çalışmanız var mı? Millî Eğitim Bakanlığı bu tip bir çalışma yaparken eğitim bilimcilerinden görüş almış mıdır?" diye soru önergesi yaptım ve sordum. Soruma henüz daha yanıt gelmedi ama yasa teklifi geldi. Yasa teklifiyle bu sorduğum soruların cevaplarını alıyoruz bugün itibarıyla.

Yine ben, altyapıyla ilgili bahsetmek istiyorum. Sormak istediğim, ikinci dört yıldaki sisteme hazır mıyız, müfredat olarak ya da eğitimci olarak ya da eğitim yapıları olarak hazır mıyız?

Ben yine bir soru önergemden bahsetmek istiyorum. Millî Eğitim Bakanına sorduğum bir soru önergesinde, yine bölgeden bir Anadolu lisesinin sorununu taşımak istemiştik ve Anadolu lisesinde, Anadolu fen ve sosyal bilimler liselerinde bu yıldan itibaren seçmeli ikinci bir yabancı dil olduğunu öğrendik ve bunlardan birisi de kendi yeğenim de bu sınıftaydı, yani lise 1 olan, Anadolu lisesi 1'inci sınıftaydı ve o bölgede seçmeli ikinci yabancı dil, yani beş-altı tane ders açarsın da bir tanesini seçer yabancı dil diye, bu okulda sadece ve sadece, tek seçmeli ders olarak Arapça açıldığını öğrendim ve bunu da bir soru önergesi yapmıştım. Hatta Millî Eğitim müdürüne de sormuştum. (Gürültüler)

Arkadaşlar susar mısınız?

Başkanım, yani ben burada kendi kendime mi konuşacağım ya da 2-3 arkadaşla göz teması yaparak mı konuşacağım ya da toplantıyı bitirelim, yarın devam edelim.

BAŞKAN – Son iki dakikayı hepimize seslenerek bitireceğinizi ümit ediyorum.

Arkadaşlar, konuşmacıyı dinleyelim.

SAKİNE ÖZ (Manisa) – Devam ediyorum, dakikalarım da harcansın istemiyorum.

Yine bir soru önergesiyle seçmeli yabancı dilin neden bir yabancı dil olduğunu, sadece Arapçayı seçmek zorunda kaldıklarını çocukların Millî Eğitim Müdürüne de sordum. Ben bunu önce Millî Eğitim Bakanına soru önergesi yapmak istemedim. Ben tabandan çözebilirim belki umuduyla Millî Eğitim Müdürüne dedim ki: "Neden bir yabancı dil daha açılmıyor? Bunun amacı seçmeli dersse iki tane ders olması gerekli." Dedi ki: "Benim elimde norm kadroya sadece Arapça öğretmeni var."

Değerli arkadaşlarım, Arapça dili ve eğitimi bölümünden mezun olduğunu sanmıyorum, din dersi öğretmenidir mutlaka o öğretmen. Ben Arapça dersinin alınmasının karşısı değilim çünkü Arap ülkeleriyle artık gelişmekte olan bir ticaret anlayışımız var ama zorunlu bir ikinci yabancı dilde

zorunlu bir Arapça dersinin alınmasına karşıyım. Üstüne üstlük bunun din dersi öğretmenleri tarafından verilmesine de karşıyım. Eğer bir yabancı dil öğrenilecekse yabancı dil eğitimi sisteminde öğrenilmesi gerekliydi. Bunu ben Bakanlığa sordum ama bana o zaman şu cevaplar geldi: Yeterince Almanca, Fransızca öğretmeni olmadığını... Ama o zamanlarda hepimize gelen mailler vardı değerli milletvekilleri. Hepimize gelen, Almanca öğretmenlerinin, Fransızca öğretmenlerinin “Atanmak istiyoruz.” diye de bizlere gelen mailleri vardı. Bunlar çözülebilir nitelikteki sorunlardı, bunları çözemedik. Şimdi, hangi, biz, bu ikinci dörtte meslekle ilgili müfredatı ya da eğitimcileri nasıl bulacağımızı...

(Mikrofon otomatik cihaz tarafından kapatıldı)

SAKİNE ÖZ (Manisa) – ...ben merak ediyorum.

Teşekkür ediyorum.

BAŞKAN – Teşekkür ederim Sayın Öz.

Sayın Kemal Değirmendereli...

KEMAL DEĞİRMENDERELİ (Edirne) – Teşekkür ederim Sayın Başkan.

Sayın Başkan, değerli milletvekilleri, Millî Eğitim Bakanlığımızın değerli bürokratları; gecenin bu geç vaktinde hepinizi sevgiyle, saygıyla selamlıyorum.

Değerli arkadaşlar, toplumların devlet egemen kültüründe demokrasiden -sizin de çok sıkça söz ettiğiniz gibi- çoğulcu demokrasi anlaşılmaktadır ancak 21’inci yüzyılın demokrasi anlayışı katılımcı demokrasidir. Devlet, kararları alırken, özellikle toplumun geniş kesimlerini ilgilendiren kararları alırken ilgili kesimlerle tartışarak, çalışarak, çalıştaylar yaparak oluşturur. Nasıl ki bugün Anayasa çalışmalarında böyle bir çalışmayı yaptığımız gibi.

Sayın milletvekilleri, günlerdir üzerinde tartışmakta olduğumuz bu yasa teklifi bütün toplumumuzu birinci dereceden etkilemektedir. Hatta hatta, daha önce arkadaşlarımin da söz ettiği gibi, Anayasa değişikliklerinden bile toplumumuzda önce etkisini hissettirecek bir yasa teklifidir. Anayasa değişiklikleri insanlarımızın büyük çoğunluğunun yaşamlarını güncel olarak hemen etkilemeyecektir ancak bu konu her haneyi hemen, hemen yarın etkileyecektir. Bu nedenlerle siyasi karar vericiler olarak bu konuyu tartışmanın ötesinde, konunun birinci derecede muhatapları tarafından, akademisyenler, bilimsel çalışmaların yapılması, toplum kuruluşlarıyla tartışılması gerekmektedir. Teklif sahiplerinin maalesef bu kesimlerin değerlendirmelerinden gerekli katkıyı almadıklarını görmekteyiz.

Sayın milletvekilleri, iktidar partisi vekilleri, Komisyon üyesi arkadaşlar bir an önce bu yasa teklifinin geçirilmesini arzu etmektedirler. Kendileri açısından haklılar. Ben de biz aslında Cumhuriyet Halk Partisi olarak siyasi bir hata yapıyoruz diye düşünüyorum bu kadar tartışılması, üstünde ısrarla durmamızdan dolayı. Buyurun, bir an önce geçirin. Bu yasa tasarısının bu hâliyle hayata geçmeye

başladığında toplumdaki olağanüstü bir tepki göreceğiniz açıktır. Şu anda neler olup bittiğini bilmeyen milyonlarca çocuğun aileleri sizlere bunun hesabını pek güzel soracaktır sevgili arkadaşlar. “Başarı” diye övündüğünüz desteğin ne kadar azaldığını o zaman göreceksiniz ancak bizler samimiyetle, kalpten, toplumumuza karşı sorumluluğumuzun gereği olarak bu yanlışların düzeltilmesi yönünde olağanüstü çaba göstermekteyiz. Bundan da sizlerin memnun olma olgunluğunu göstermenizi bekleriz.

Sayın milletvekilleri, bu kanun teklifiyle ilgili dört önemli konuyu paylaşmak istiyorum. Bir tanesi, bu altmış ve yetmiş iki ay meselesi. Ben de öğretmen okulu mezunu bir arkadaşınızım ama öğretmenlik yapmadım, daha sonra üniversiteye devam ettim, hayatımı mühendislikle sürdürdüm. Şimdi, çocuk gelişimi uzmanlarına baktığımızda, onların değerlendirmelerine baktığımızda yani hakikaten altmış bir ayla altmış iki ay arasında bile gelişimlerin farklı olduğunu görüyoruz. Toplumun bugünkü yaşam düzeyinin, apartman çocuklarının, özellikle apartman çocuklarının kas gelişimlerinin bir buçuk yıl geriden geldiğini ifade etmektedirler. Dünyada da okula başlama yaşının 14 ülkede 5 yaşta, 126 ülkede 6 yaşta olduğunu bilmekteyiz. Gelişimini tamamlayamamış çocukların ilköğretime alınmasının bedelini eminim ki aileler -bu hâliyle geçerse tasarı- sizlere ödetecektir.

Bir başka önemli boyutu var, tasarı bu hâliyle geçerse hâlihazırdaki beş yıllık eğitim süresi üç yıla düşmüş oluyor değerli üyeler. Beş yıllık süre üç yıla düşmüş oluyor. Yani beşten dörde indiriyoruz, yaş da bir yıl aşağıya çekince ilköğretim üç yıla düşmüş oluyor. Yani bu konuda bütün üyelerin hassasiyetlerinin altını çizmek istiyorum.

Diğer önemli bir konu, kız çocuklarının ikinci dörtte okula gönderilmeme olasılığının yüksek olması. Kaçakların, bu konuda sızıntıların yaygın olacağı bilim insanları tarafından ifade edilmektedir. Çocuk gelinlere, erken evlendirmelere neden olacağından birçok kez söz edildi. Bu önemli bir tehliktir, hele de “2023’lerde dünyanın en büyük 10’uncu ekonomisi olacağız, parlayan yıldız olacağız.” diyen bir ülkenin gelecek nesillerini sağlıklı bir şekilde büyütmelerini sağlayacak yarının annelerinin en iyi şekilde eğitimini sağlayamayacağız bu durumda.

Bakın, sizinle bir önemli örneği paylaşmak istiyorum değerli arkadaşlar. 2002 yılında Brezilya’da AKP Hükûmetiyle birlikte, Lula Hükûmeti de iktidara geldi. Lula Hükûmetinin, Lula yönetiminin yaptığı önemli işlerden bir tanesi, bütün ihtiyacı olan kadınlara, ihtiyaç sahibi bütün annelere sosyal yardım olarak maaş bağlamak olmuştur ancak maaşın sürekli alınmasının iki şartı vardır. Birincisi, çocuklarını okula göndermek, ikincisi de her ay sağlık kontrolünden geçmek. Sağlıklı nesiller yetiştirmeye yönelik sosyal devlet anlayışının güzel bir örneğidir. Bu çerçevede kız çocuklarını okuldan uzaklaştıracak potansiyeli taşıyan uygulamalardan özenle kaçınmalıyız.

Diğer önemli bir konu yine, iddiamız, ortak iddiamız odur sevgili arkadaşlar, o potansiyeli ülkemiz taşıyor 2023 yılında dünyanın en büyük on ekonomisi içinde olmamız ama bu nasıl olacak? Bunun için, donanımlı, iyi eğitilmiş nesiller yetiştirme görevimiz vardır. Bu açıdan da eğitimin

niteliğini yükseltme ihtiyacımız vardır. Değerli bürokratların eğer yanlış söylüyor isem düzeltmelerini, bu rakamlarda yanlışlık varsa düzeltmelerini, yanılmamdan ötürü de memnun olacağımı ifade etmek istiyorum.

Bakın, SBS 2010'daki değerler var. 2010'daki SBS sonuçlarında 20 soruda matematikteki ortalama başarımız, değerli arkadaşlar, 5, yani beş soru yapılmış. Fende 6,3; Türkçede 13, yabancı dilde 5, sosyal bilgilerde 9. Yani bu ve dünyada 50 ülke arasında da matematik başarı sıralamasında 31' deyiz. Şimdi, eğitim harcamalarında da 171 ülke arasında 144' üncüyüz.

Burada bir önemli konu var sevgili arkadaşlar, yani hep "Biz parlayan ekonomiyiz, ileri gidiyoruz." diyoruz ama bizimle beraber dünya ülkeleri nereye koşuyor, yarıştığımız insanlar nereye koşuyor? Bu konu hiç değerlendirilmiyor. Bakın, o kadar geliştik, evet, son on yılda güzel yatırımlar yapıldı ama eğitim harcamalarında 171 ülke arasında 144' üncüyüz, Tunus 17' nci, Suriye 76' ncı, İran 79' uncu. Yetişkin okuryazarlıkta 141 ülke içinde 73' üncü, Çin 47, Zimbabve 62. Toplam nüfus içinde okullaşma oranı 183 ülke arasında 107. Cinsiyet eşitliği, çok üstünde durmamız, kadınların erkeklere oranı 152 ülke içinde Türkiye 125' inci sırada, Tanzanya 123' te.

(Mikrofon otomatik cihaz tarafından kapatıldı)

KEMAL DEĞİRMENDERELİ (Edirne) – Yani dünyadaki gelişmelere baktığımızda her ne kadar biz ilerlemişsek de yeterince başarılı olduğumuzu söylememiz zor. Eğitimin niteliğine daha çok önem vermemiz gerekiyor.

Teşekkür ederim.

BAŞKAN – Teşekkür ederim Sayın Değirmendereli.

Sayın Özkes, buyurun.

İHSAN ÖZKES (İstanbul) – Sayın Başkan, değerli milletvekilleri, bürokrat arkadaşlar ve basın emekçileri; hepinizi saygıyla ve sevgiyle selamlıyorum.

Neden insanlar güçlüğe ve zorluğa itilir hem de hiç gerek yok iken. Birkaç gündür KİT Komisyonu salonunda idik. Görüşmeler orada daha sağlıklı idi. Keyfi uygulamalarla milletvekillerine yakışır ortam sağlanamadığını ifade ediyorum.

Sayın Başkan, değerli milletvekilleri; malumunuz olduğu üzere, millî şairimiz merhum Burdur Milletvekili Mehmet Âkif Ersoy'un yazdığı İstiklal Marşı'mız 12 Mart 1921'de Parlamentoda kabul edildi. Bu vesileyle Mehmet Âkif Ersoy'u rahmet ve minnetle anıyorum.

Merhum Mehmet Âkif zulmün ve istibdadın karşısındaydı. Bu nedenle, zamanın padişahını çok ağır bir şekilde eleştirmiştir. İblise rahmet okuttuğunu söyleyecek kadar ondan nefret ediyordu. "Zulmü alkışlayamam." diyen merhum Âkif şayet bugün yaşasaydı aynı şekilde direnç gösterir ve bugünkü muhteremlere de "Zulmü alkışlayamam" diye tavır alırdı.

OSMAN ÇAKIR (Düzce) – Ne alakası var? Şimdi bu istihza ifadelerine gerek var?

İHSAN ÖZKES (İstanbul) – Mehmet Akif emperyalizme karşıydı.

OSMAN ÇAKIR (Düzce) – Ukalalık yapmaya gerek yok.

İHSAN ÖZKES (İstanbul) – Dış güçlere uşaklığı asla kabul etmedi.

ALİ HAYDAR ÖNER (Isparta) – Bu nasıl kelime Sayın Çakır? Mehmet Âkif'in bir şiirini okuyor. Bu nasıl kelime?

BAŞKAN – Sayın Özkes, devam edin.

“Ukala” kelimesinin etimolojisine gönderme yaparak lütfen devam edin, “akıllı” demektir.

Sayın Özkes bilir onu.

Buyurun.

OSMAN ÇAKIR (Düzce) – Bütün konuşmalarında bizlere “muhterem” ifadesini kullanıyor, onun altındaki ifade neyse “ukala” da o anlamda. Bu kadar başka bir şey yok.

ALİ HAYDAR ÖNER (Isparta) – “Muhterem” in argoda başka bir manası yok.

BAŞKAN – Sayın Özkes, devam edin.

İHSAN ÖZKES (İstanbul) – Yani benim üslubumu sertleştirmeyin.

BAŞKAN – Sayın Özkes, siz devam edin.

İHSAN ÖZKES (İstanbul) – Sertleşirse yani ne olacağını tahmin edersiniz.

BAŞKAN – Sayın Özkes, devam edin.

İHSAN ÖZKES (İstanbul) – Merhum Mehmet Âkif zulmün ve istibdadın karşısındaydı, bu nedenle zamanın padişahını çok ağır bir şekilde eleştirmiştir. Bu nedenle zamanın padişahını çok ağır bir şekilde eleştirmiştir. İblise rahmet okuttuğunu söyleyecek kadar ondan nefret ediyordu. "Zulmü alkışlayamam" diyen merhum Âkif şayet bugün yaşasaydı aynı şekilde direnç gösterir ve bugünkü muhteremlere de "Zulmü alkışlayamam." diye tavrı alırdı.

Mehmet Âkif emperyalizme karşıydı. Dış güçlere uşaklığı asla kabul etmedi. Kuvayımilliyecilerle birlikte çalıştı. Anadolu'da cami cami gezip halkı emperyalizme karşı mücadeleyle çağırdı. Maalesef bugün Âkif'i sahiplenenler Âkif'in emperyalistlere karşı olduğunu gizlemek için onun özellikle Kastamonu Nasrallah Camisi'nde yaptığı emperyalizm karşıtı konuşmalarından hiç bahsetmezler. Mehmet Âkif "Allah bu millete bir daha İstiklal Marşı yazdırmayın." demiştir. O bağımsızlıkçı ve hürriyetçiydi. İstiklal Marşı için ödül olarak kendisine verilen 500 lirayı Mehmet Âkif Türk ordusuna vermişti. O, çok sade ve mütevazı yaşamıştır. Mal, mülk, servet ve saltanat heveslisi olmamıştır. Bugün merhum Âkif'i istismar edip “Âkif'in Asım örneği” diye takdim edilenlerin asla ve kâta Âkif'in değerleriyle ve yaşantısıyla örtüşmediğini düşünüyorum. Böyle bir benzetme yapılarak merhum Âkif'in ruhu incitilmemelidir. Mehmet Âkif Ersoy şöyle demiştir: "Mısır'da on bir yıl kaldım fakat on bir saat daha kalsaydım artık çıldırırdım. Sana halisane bir fikrimi söyleyeyim mi? İnsanlık da Türkiye'de, milliyetçilik de Türkiye'de,

Müslümanlık da Türkiye'de, hürriyetçilik de Türkiye'de. Allah benim ömrümden alıp Mustafa Kemal'e versin."

Sayın Başkan, değerli milletvekilleri; 4+4+4 yasa teklifinden anlaşıldığı üzere bu yasanın getireceği çok yüklü bir maliyet vardır. Çıkması emredilen yasanın 2012-2013 eğitim ve öğretiminde uygulanması isteniyor. Hâlbuki 2012 Millî Eğitim bütçesi bu yasa dikkate alınarak belirlenmemiştir. Her gün ortalama 8 kişinin intihar ettiği, açlık sınırı altında yaşayan insanların çok olduğu, icra ve iflasların çığ gibi büyüdüğü, aç, susuz, bu kış günlerinde üşüyerek hayatını idame ettirmeye çalışan halkımızın sorunları bu denli varken ve memleket yangın yerine dönmüşken, eğitim ve öğretim üzerinden yeni israf alanları ve ihale rantları oluşturmak memleketin hâlini tamamen pürmelal edecektir. İsrâf o kadar kötü ve zararlıdır ki Yüce Allah kutsallık iddiasında bulunan firavun için bile "O israf edenlerdendi." buyurmuştur. Sayın Genel Başkanımız Kemal Kılıçdaroğlu defalarca uzlaşi elini uzatmasına rağmen, Sayın Başbakan mağrur bir eda ile uzlaşiye yaklaşmamaktadır. Padişahlara bile her gün "Mağrurlanma padişahım, senden büyük Allah var." deniliyordu. Meşveretten, uzlaşidan kaçarak demokrasi olur mu? "İstisare eden ümitsiz olmaz, istisare eden pişmanlık duymaz." düsturları ilahi ve evrenseldir. Bir hırs, intikam ve rövanş havasında, milletin ve memleketin geleceğiyle oynanamaz. Sayın Başbakanın buna hakkı yoktur. Nitekim, Sayın Cumhurbaşkanı da rövanş şeklinde uygulamaların doğru olmayacağına işaret etme gereğini duymuştur.

Dün de söylediğim gibi, Türkiye Büyük Millet Meclisi AKP'nin çiftliği değildir, Sayın Başbakan da bu çiftliğin ağası değildir, bizler de maraba değiliz. Bir sayın milletin vekili, milletin geleceği, istikbalimizin teminatı çocuklarımızla ilgili bu yasa teklifini kabala usulüyle alınmış ve istenilen sürede bitirilecek sıradan bir iş olarak göremez. Uzlaşi ile daha isabetli olacak bir yasa, bu kadar gerilen bir ortama ve "Ben 'çıkacak' diyorsam çıkacak." havasına niçin getiriliyor? Sayın Başbakanın bu tavrını sağduyulu AKP'li seçmenlerin de benimsemediğini düşünüyorum. "Kolaylaştırınız, zorlaştırmayınız; müjdeleyiniz, nefret ettirmeyiniz." düsturunu zatımuhteremler niçin çiğnerler? İslam tarihinin ilk dindar genci olan ve ilim şehrinin kapısı olan Hazreti Ali "Çocuklarınızı kendi zamanınıza göre değil, onları kendi zamanlarına göre yetiştiriniz." buyurmuştur.

Sayın milletvekilleri, geliniz, bu kadar hayati bir konuyu direktme ve dayatma yerine uzlaşi ile bütün kesimlerce benimsenecek şekilde olmasını sağlayalım. Ülkemizin iç ve dış sorunları çoktur. Zaman ihtilaf ve ayrışma zamanı değildir. Özellikle din ve dindarlık üzerinden siyasete son verilmelidir. Elhamdulillah hepimiz Müslümansız, hepimiz bu ülkenin birlik ve beraberliğini muhafaza etmek ve halkımızın refah ve mutluluğunu sağlamakla mükellefiz. Ayrışma, inatlaşma ve dayatmada hayır yoktur. AKP'li arkadaşlara iktidar olmanın gereği olan olgunluk, hoşgörü ve kucaklayıcı yaklaşımları hatırlatmak isterim. "Taç giyen baş akıllanır." denilmiştir. Bu söylediklerime

kulak verilirse millet ve memleket için hayırlı olur, kulak verilmezse sözlerimin kayıtlara geçilmesini sağlamakla ben görevimi yerine getirme sorumluluğumu ifa etmiş oluyorum.

Hepinizi bu duygularla tekrar saygı ve sevgilerle selamlıyorum.

Teşekkür ederim.

BAŞKAN – Teşekkür ederim.

Sayın Mahmut Tanal, buyurun.

MAHMUT TANAL (İstanbul) – Değerli Başkan, değerli milletvekilleri, değerli Bakanlığın bürokratları, değerli basın mensupları; hepinize iyi akşamlar. Saygılarımı sunarım.

Şimdi, efendim, önümüzdeki teklifte, geçici 11'inci madde üzerine konuşuyoruz. Ancak ben kanuna baktığım zaman, geçici 10'uncu madde var, 11'inci madde yok. Bununla 11'inci madde ekleniyor. Ancak, geçici 10'uncu madde 1997 yılındaki kanun değişikliğinden dolayı, o dönemdeki aynen bugün için nasıl "6, 7, 8'inci sınıflar" ibaresi varsa, geçici bir hüküm ise aynı şekilde bu onu düzenlemekte. Fakat o 10'uncu geçici madde artık öyle bir maddedir. Kanun tekniği açısından aslında onun çıkarılıp bunun onun yerine konulması gerekirdi. Bu yasa yapımı tekniği açısından büyük bir hatadır.

İkinci konu: Biraz önce görüştüğümüz, yine, 76'ncı madde. 76'ncı maddenin birinci fıkrasına (b) fıkrasının eklenmesine ilişkin. Yani madem biz bu kadar Millî Eğitime yüksek bütçe ayırmayı düşünüyorsak, hâlen bu 76'ncı maddenin (b) bendinde "1960 mali yılında ilköğretime tahsis edilen miktardan az olmamak üzere yıllık gelirin en az yüzde 20'si oranında konulacak ödenekler" deniliyor, bunu o zaman ne yapalım? Gerçekten, eğer biz eğitimin kalitesinin yükselmesini istiyor isek buna 2011'in bütçesini bir baz alalım. 1960 yılından 2011'e kadar elli bir senelik bir süre geçmiş ama buna rağmen, hâlen bunu değiştirmeyi aklımıza getirmiyoruz.

Şimdi, bu teknik açıklamadan sonra, değerli arkadaşlar, burada tabii yasa yapılıyor ancak toplumsal ilişkileri düzenlemek amacıyla. Bu kuralların iyi olması toplumsal düzenin de iyi olması anlamına gelecektir. Aramızda siyaset bilimiyle uğraşan Değerli Hocamız vardır, hep bize Aristo'nun sözlerinden bahseder. Aristo şöyle der: "Kanun düzendir. İyi kanun iyi düzendir, iyi hazırlanmamış mevzuat hem toplum hayatında düzeni sağlama amacından uzaklaşacak hem de toplum üyelerinin hukuka olan inancını zayıflatacaktır." Bu açıdan olaya baktığımız zaman, gerçekten yani bu şekilde, kanunların siyasi amaçlar doğrultusunda, geçici, günübirlik ihtiyaçlar için düzenlenmesi bu toplumdaki düzeni de bozmuş oluyor.

Burada bir de yine kanunla alakalı olarak şu deniliyor: "Bu maddenin uygulamasıyla ilgili usul ve esaslar Millî Eğitim Bakanlığınca belirlenir." Yani Millî Eğitim Bakanlığı bunu yönetmelikle mi belirleyecek, genelgeyle mi belirleyecek? Yani bu işin bir adı konulur. Artı, bunu da koyduğunuz

zaman, ne kadar süreyle belirleyecek? Üç ay süreyle mi? Altı ay süreyle mi? Bir yıl süreyle mi? Yani bu gerçekten kanun yapma tekniği açısından sıkıntılı.

Tabii, bu şekilde kanunun eksik, düzensiz yapılmasında Parlamentonun biraz da kalitesini de göz önüne almış oluruz. Bu, gerçekten devletin ve yasama organının itibarını da sarsan bir durumdur. Eğer yasama organına daha bir itibar kazandırılmak isteniyor ise siyasal iktidar tarafından bu şekilde sık sık mevzuat değişikliğiyle hukuka olan güven de zedelenmiş olur.

Şimdi, değerli arkadaşlar, tabii, bu 4, 4 deniliyor ancak ben size yine bir örnek vereyim: Benim yaptığım araştırma, hatta bu yaptığım araştırmayı da direkt... Burada kitap elimde, "Eğitim Hakkı ve Özgürlüğü", Avrupa Birliği Bakan Yardımcısı yine size yakın olan bir düşünceye sahip olan bir arkadaşımız, Profesör Doktor Nuri Yaşar. Kitabında aynen şunu söylüyor, diyor ki: Dünyadaki kademeli eğitim 3+5+2, 2 tane ülke var arkadaşlar. 4+4+4; 8 tane ülke var, biz de yapacağız herhâlde 9' uncu ülke olacağız. 4+5+2; 9 ülke var. 5+3+4; 8 ülke var. 6+3+3; 48 ülke var arkadaşlar. Yani biz bunu yaparken, temel eğitimin dünyada genellikle süresi uzundur değerli arkadaşlar. Biz geçmişte, zaten beş yıldız, beş yıldızdan şu anda dört yıla indirdiğimiz zaman sanki eskideki okullarımız çok başarılıydı da biz bunu şu anda dörde indiriyoruz. Gerçekten bu açıdan baktığımız zaman, bu büyük bir tehlike.

Şimdi, bu sekiz yıllık eğitimi 4, 4, 4 diye gidince, ilk dört yıl, tamam, zorunlu; ondan sonraki zorunlu değil. Mevzuatımızda deniliyor ki efendim, ilk dörtte ilkokula gönderilmediği zaman veli için bir hapis cezası vardı, bir tazyik vardı. Eğer bu anlamda gerçekten eğitim oranının yükseltilmesini istiyorsak, bundan taviz vermiyor isek ikinci döneme de en azından bir ceza koymak lazım. Yani ikinci dönemi... Öneri istiyorsunuz, önerileri kabul etmeniz gerekiyor. Yani burada ikinci dönem için de çocuğunu okula göndermeyen veli için hapis cezasını göz önüne almak lazım. Yani bunun bu açıdan en azından bir zorlayıcılığı olur. Neden söylüyorum? Tabii, ben yoksul bir aileden gelen bir arkadaşınızım. İlkokulum, ortaokulum, litem yatılı benim. 1969 yılında ilkokula biz başladığımız zaman, o dönemin, devletin politikası şuydu: Erkeği yatılı bölgeye aldığı zaman kız öğrenciyi kaydetmezseniz erkek öğrenciyi de kaydettirmezlerdi arkadaşlar ve o dönem biz ilkokul 5'inci sınıfı bitirdikten sonra kız arkadaşlarımızın anne babaları ilkokul 5'ten sonra onları göndermiyorlardı. Biz de tabii o dönem -öğretmen okulu sınavları vardı, yatılı bölgeler vardı- öğretmen okulu sınavlarına girdik, öğretmen okulunu kazandık yani yaşama öyle devam ettik. Ortaokul 1 ve 2'nci sınıfta köye döndüğümüz zaman, o bizimle birlikte okuyan kız arkadaşlarımızın çoğunu annesi, babası evlendirmişlerdi. Yani bu bir realite, bir gerçek. Yani bir yandan biz "Haydi kızlar okula." diyeceğiz, bir yandan da eğer bu şekilde kesintili olarak gider ise gerçekten yaşayacağımız sıkıntı çok çok fazla.

Sizden istirham ediyorum yani kimseyi küçümsemek vesaire anlamında söylemek istemiyorum, şu suda "Şu suyun şu şu özellikleri var." dersem ve saydığım özellikleri ben saydıktan

sonra siz de bana güvenerek bu suyu alırsanız ve eve götürdüğünüz zaman bu suda eğer saydığım özellikler yoksa ben Ceza Kanunu' na göre size karşı "ekonomik dolandırıcılık" suçunu işlemiş olurum değerli arkadaşlar. Bu, sizin programınız, bakın, hiçbir yerden alıntı yapmıyorum, sizin programınız. Aynen burada, programınızda ne söyleniyor? "Okul öncesi eğitimde devrim: Birkaç yıl içinde seksen bir ilde okul önce eğitim zorunlu eğitim kapsamına alınacak." Sizin programınız. Değerli arkadaşlar, şu anda getirdiğiniz tasarıyla gayet rahat bunu alıyorsunuz.

İki: Aynı şekilde, değerli arkadaşlar, Başbakan 16 Nisan 2011 tarihinde "Zorunlu eğitimi on üç yıla çıkaracağız." diyor. Şimdi, arkadaşlar, siz bu vaatlerle iktidara geldiniz ama bugün tam tersini yapıyorsunuz. Yani netice itibarıyla, sizden istirham ediyorum, bu programınızı gayet rahat sizler dikte ettirdiniz, bu şekilde halka söz verdiniz. Bu vaatlerinizin tersini yapmanızın anlamını söyler isem hakikaten sizleri de üzmüş olurum. O anlamda, yine o büyüklük bende kalsın.

Şimdi, değerli arkadaşlar, devam ediyoruz, benim sizden istirhamım... Burada hiç kimseyi küçümseme anlamında yine söylemiyorum. "Kızlar okula gidince erkekler evlenecek kız bulamıyor." Bakın, AKP Kargı İl Genel Meclis Üyesi Erhan Ekmekçi: "Kızlarımız okuyor ama bu sefer de erkeklerimizi evlendirecek kız bulamıyoruz." Benim sizden istirhamım -bakın, haber de burada- ne olur bunu disipline verin. Gerçekten bunun ihraç edilmesi gerekir. Yani bu anlamda bilemiyorum siz bunu yapar mısınız, yapmaz mısınız, ayrı bir sorun.

Aynı şekilde, "Kızlar dokuz yaşında evlenebilir." diyen profesör... Aynı şekilde, İstanbul Tuzla Belediyesinin yeni evlenen çiftlere dağıttığı kitapta "Dokuz yaşında evlenebilir." diyen bir öğretim üyesi değerli arkadaşlar. Yani bunları söylerken, hatta bununla ilgili YÖK yanılmıyorsam bir disiplin soruşturması da başlattı. Yani bu açıdan niyetin nereye kadar gittiği belli.

Geliyoruz, Okul Öncesi Eğitimin Güçlendirilmesi Hibe Programı var. Avrupa Birliği ne yaptı? Bize büyük hibeler verdi, paralar verdi ve biz bu paraları bugüne kadar nerelere kullandık? Güya bunu kullanacağımız alanların bir tanesi, daha doğrusu, özellikle dezavantajlı bölgelerde okul öncesi eğitim ve toplum temelli gündüz bakımı modellerinin yaygınlaştırılması, kız çocuklarının okullaşma oranının artırılması, engellilerin sosyalleşmesi...

Bu açıdan, bir: Avrupa Birliği hibe projeleri çerçevesinde Avrupa Birliği tarafından Türkiye'de Okul Öncesi Eğitimin Güçlendirilmesi Hibe Programı için ayrılan...

BAŞKAN – Sayın Tanal, sözlerimizi tamamlayalım.

MAHMUT TANAL (İstanbul) – Bitiriyorum Değerli Başkanım.

...ve bugüne kadar bu program dâhilinde Türkiye'ye verilen paralar ne kadardır? Bunların ne kadarı harcandı? Eğer siz okul öncesi eğitimi kaldırılırsa Avrupa Birliği "Efendim, siz bu koşulları ihlal ettiniz. Lütfen bu paralarımızı iade edin." derse ne yaparsınız?

Hepinize saygılarımı sunuyorum, iyi akşamlar diliyorum.

BAŞKAN – Teşekkür ediyoruz Sayın Tanal.

Söz sırası Sayın Ali Haydar Öner’ de.

Buyurun Sayın Öner.

ALİ HAYDAR ÖNER (Isparta) – Sayın Başkan Vekilim, sayın milletvekillerimiz, Millî Eğitim Bakanlığının değerli üst düzey yetkilileri, değerli basın mensupları; 49’uncu Hükûmetten bu yana görevdeyim, demek ki 12’nci Hükûmet. Her hükûmet geldiğinde yetkililere ilk önerim şu olmuştur: Hükûmetler çok önemlidir, lokomotifir ancak devlet hükûmetlerden ibaret değildir, yargı vardır, yasama vardır, sivil toplum örgütleri vardır, basın vardır, mesleki kuruluşlar vardır, pek çok etkin olan hususlar vardır. Onları dikkate almak lazım.

Bir diğer husus: Geçmişte partizanlık yapanlar ya da aşırılığa kaçanlar bunun faturasını ödemişlerdir. Geçmişte yanlış bulduğunuz bir şeyi “İktidara geldik, güç bizde.” diye yapmaktan lütfen sakınınız.

Şimdi, önümüzdeki yasa 4+4+4 diye geldi ama gerçeği 8/2+4’tür. 4+4 de 8’den küçük oluyor. Bu benim değil, bu konudaki uzman kuruluşların saptadığı bir husus. Daha önce beş yıllık ilkokul varken üç yıllık ortaokulu katarak zorunlu eğitim süresini sekiz yıla çıkarmıştık. Şimdi ikiye bölüyoruz, bir de ilköğretim ilkokullarının bir temel yapısı vardı. 1’inci sınıflarda okuma yazma ağırlığı; 2, 3, 4’te hayat bilgisi, ünite, çevremizi tanıyalım; 4’te branşlaşma başlıyor, 5’te de sınıf öğretmeninin yanına müzik, beden eğitimi gibi öğretmenler veya din kültürü ve ahlak bilgisi gibi öğretmenler konuluyor; sınıf öğretmenliği esası var. Ortaokuldan itibaren de branşlar öne çıkıyor. Şimdi, 5’inci sınıfı ortaokulla birleştirdiğinizde neler olacak? Neler olacak? Bunu Millî Eğitim Bakanlığı biliyor mu Sayın Müsteşarım?

MİLLÎ EĞİTİM BAKANLIĞI MÜSTEŞAR YARDIMCISI SALİH ÇELİK – Biliyor efendim.

ALİ HAYDAR ÖNER (Isparta) – Çok güzel.

Ama bu kadar sınıf öğretmenini ne yapacaksınız? Bunları branş öğretmenli bir eğitim sürecine nasıl sokacaksınız?

Şimdi, “Önce karar alalım, sonra altyapısını oluştururuz.” Böyle bir şey yok. Bu tür yapılaşmalar bize nelere mal oldu? Önce yerleşim yerine gecekondular kurduk, sonra su getirmeye çalıştık, sonra kanalizasyon yapmaya çalıştık, sonra yol yapmaya çalıştık, sonra elektrik hattı, telefon hattı çekmeye kalkıştık, sonra onlar yetmedi büyüttük; curcuna oldu. Eğitim onlar gibi de değil. Yani tuğlaları tek tek bir yere taşırsınız, bir şeyler yaparsınız ama eğitim tuğlalarının tek tek taşınması süreci değil; tuğlaları üst üste koyarak taşımak zorundasınız, bu kadar fark var. Altyapı hazırlanmadan, müfredat yapılmadan nasıl geçeceğiz arkadaşlar? Bu müfredat kolay bir iş mi? Çok tartışılması gereken bir iş, çok üzerinde müzakere edilmesi gereken bir iş, uzmanların görüşlerinin alınması

gereken bir iş. Buna sadece Millî Eğitim Bakanlığının Talim Terbiye Kurulu da yetmez. Uluslararası örneklerden esinleneceğiz, kendi bilginlerimizden, uzmanlarımızdan, pedagojik formasyonu olanlardan, bilimsel verilerden yararlanacağız; hiçbiri hazır değil.

“Önce yola çıkalım, istem arkadan gelsin.”, “Türk’ün göçü yolda düzelir.” Yolda düzelir ama hedefe gidene kadar kırk defa da “keşke” denir. Önceden planlanmayınca gecekondusu büyünür. Bu kadar “keşke” diyeceğimize modüler bir sistemi koysak, sistemin parçalarını yerli yerine oturtsak, ondan sonra geçsek daha iyi olmaz mı?

Özel idarenin kaynakları... Herkes akıl veriyor, hiç para veren yok arkadaşlar. Ben özel idarelere 1,15 genel bütçe vergi gelirlerinden pay ayrılırken Çankırı Valisiydim. Geldim, İçişleri Komisyonu Başkanı Ziyaeddin Akbulut, benim sınıf ve devre arkadaşım, onunla görüştim. Bütçe Plan Komisyonu Başkanı Sayın Sait Açıba, onunla görüştim; Başkan Vekili Sayın Süreyya Bilgiç, onunla görüştim. İçişleri Müsteşarıyla görüştim. Maliye Bakanlığı Müsteşarıyla görüştim. Maliye Bakanıyla görüştim. İçişleri Bakanıyla görüştim. Sayın Başbakanla ve Sayın Cumhurbaşkanıyla görüştim. 1,15 -hane bazen diyorsunuz ya “Ayet mi?” diye- ayet gibi değişmedi. Yetmiyor arkadaşlar. Köylerin yolu yapılacak, köprüleri yapılacak, içme suyu isale hattı yapılacak, su deposu yapılacak, soğuk hava deposu yapılacak, imam evine yardım olacak, okula yardım olacak, çevre ve çöp sorunları çözümlenecek yani o kadar çok gereksinimi var ki. Ayrıca, özel idareler kent merkezlerinden en ücre yere kadar hizmet yükümlülüğü olan kuruluşlar. Bir başka emir de geldi, denildi ki: “Genel bütçenin yeterli olmadığı durumlarda özel idarelerden kaynak aktarılır.” Nerede ne var ki nereye ne kaynak aktarılacak? Sayın Bakan öğleden önce dedi ki: “Efendim, işte, formüller oluyor. Önce ilkokul adıyla yapılıyor, sonra ortaokula veriliyor.” Evet, Erbaa kaymakamlığında imam hatip litemizin yeri yoktu, ilköğretim okulu yaptık -her şeyi içinde, mermer hamamı, pansiyonu vesaire dâhil- sonra onu imam hatibe devrettik. İlköğretim okulu adıyla yaptık, imam hatibe devrettik ama çok acil olduğu için yani ehemmi mühimme tercih ettiğimiz için, yoksa yağ bal içinde olduğumuzdan değil. İlköğretimin ihtiyaçlarına yetmiyor, zorunlu temel eğitime yetmiyor, orada nitelik yükseltilmesine ihtiyaç var; özel idare yağ bal içindeymiş gibi “Efendim, bundan böyle ortaokulları da yapın.” Onlar zaruretlerden kaynaklanan formüller. İl özel idareleri joker kuruluşlardır ancak kaynakları fevkalade -özellikle küçük iller için- kıt kuruluşlardır. MOBESE de yapar, kültür merkezi de yapar, okul da yapar, her şeyi yapar. Her konuda görevli, yükümlü bir şeydir ve genel bütçe vergi gelirlerinin dışında bir kaynağı yoktur arkadaşlar. Belediyelerin pek çok kaynağı vardır, özel idareler onlardan da yoksundurlar.

Şimdi, İsrail Hocam bir şeyler söyledi, “özgürleştirmek” dedi. Özgürleştirmeyecek -ayrıntısına girmeyeceğim- ayrıştıracak. Daha sonraki bir maddede konuşacağım. Bu akşamki

güzelliği de bozmamak ve sizi geciktirmemek bakımından o hususlara girmiyorum. Bir de eğitimde fırsat eşitliğini bozacak arkadaşlar. Bu vahim bir durum. Ayrıntısını bir başka şeyde açıklarım.

Son bir hususa daha izin verirseniz değineyim. Eğitim-Bir-Sen 18'inci Şûra'da "On üç yıllık zorunlu eğitimi kabul ettirdik." diye haklı bir duyuru yapıyor üyelerine. Bir şey daha diyor: "İsteğe bağlı din öğretimi verilmesi önerimiz şûrada uygun bulundu." İsteğe bağlı, biz bunu seçmeliye çevirdik. Yani ondan da, müfritten daha müfrit konuma düştük.

Düşünmeye ve sağduyuya davet ediyorum, saygılar sunuyorum.

BAŞKAN – Teşekkür ediyoruz Sayın Öner.

Söz sırası Sayın Naci Bostancı'da.

Buyurun Sayın Bostancı.

MEHMET NACİ BOSTANCI (Amasya) – Çok teşekkür ediyorum.

Herkesi saygıyla selamlıyorum.

İdeoloji konusunda atıflar oldu. CHP'li arkadaşlara bir açıklama fırsatı verdikleri için teşekkür ediyorum. Hem ideolojiye ilişkin bir açıklama olacak bu hem de bizatihi cümlelerin kendisine.

Ben "Biz ideolojik düşünüyoruz." demedim, "Hepimiz ideolojik düşünüyoruz." dedim; bu ikisi birbirinden farklı. İkincisi: "Uzlaşmamız imkânsız." demedim, "Her konuda uzlaşmamız imkânsız." dedim. Gördüğümüz gibi, akşam daha erken bitirme hususunda uzlaştık. Bunu göre göre böyle bir cümle edebilir miyim? Başka konularda da uzlaşırız, uzlaşacağımız çok geniş alanlar vardır ama farklılıklarımız da olacaktır. Her konuda sanki bu mesele bütünüyle teknik, rasyonel ve her konuda uzlaşabileceğimiz varsayımsal bir metin var, biz bunun üzerinde uzlaşacağız, bunu arıyoruz; bu yanlış, bunu söylemek istedim.

Değerli arkadaşlar, söylediğim sözlere ilişkin yanlış anlaşıldığımı gördüm, bu, ideoloji konusunda. Aslında tam da "ideoloji" derken kastettiğim böyle bir şeydir. Şimdi buradan çıksak ve herkes kendi arasında "Ne oldu?" diye konuşsa herkesin anlatacağı hikâyeyi aşağı yukarı tahmin edebilirsiniz; CHP'lilerin kendi aralarında konuşmalarını, AK PARTİ'lilerin kendi aralarında konuşmalarını, burada yapılan konuşmalarda insanların profillerine ve sözlerine ilişkin değerlendirmeleri. Bir de aynı insanların karşılıklı konuştuğunu düşünün, her iki diskur arasında fark olacaktır çünkü birisi kendi dünyası içinde yapılan konuşmadır, diğeri karşılıklı yapılan konuşmadır. Karşılıklı yapılan konuşmalar iyidir ve daha sahihtir.

1950 yılında Japon Yönetmen Kurosawa -filmle ilgilenenler, sanatla ilgilenenler bilirler- "Raşamon" diye bir film çekmişti. Filmin konusu ana hatlarıyla şu: Bir soylu kişi ormanda karısıyla birlikte geçerken bir haydudun hücumuna uğrar. Bu kısımdan sonra iş mahkemeye intikal eder. Film baştan sona mahkemede geçer. Mahkemede olan şudur: Saldırıya uğrayan soylu olayı bir biçimde anlatır, kadın başka bir biçimde anlatır, haydut daha farklı anlatır; bir gözlemci vardır, o da çok başka

bir hikâye kurar. Aslında Raşamon'u sağlayan tam da ideolojinin kendisidir. Bakın, burada masanın etrafında oturan arkadaşların seçtikleri elbiseler, taktıkları kravatlar, aşağıya lokantaya indiğimizde yediğimiz yemekler, okuduğumuz kitaplar, edindiğimiz meslekler, içine girdiğimiz partiler, onların kolektif kimlikleri, hepsi bizi birbirimizden hem ayırıyor hem de aslında bakarsanız, bazen duplikasyonlar oluyor...

HALUK AHMET GÜMÜŞ (Balıkesir) – Bu söylediğiniz kültürel farklılık mı yoksa sınıfsal ideoloji mi?

MEHMET NACİ BOSTANCI (Amasya) – Hem kültürel farklılık hem sınıfsal farklılık, hepsi vardır. Esasen siyaset de...

HALUK AHMET GÜMÜŞ (Balıkesir) – Bize yaklaşıyorsunuz da...

MEHMET NACİ BOSTANCI (Amasya) – Hayır. Siyasetin kendisi de kültürel, iktisadi, sınıfsal, bütün bu farklılıkların yeniden üretilmesine ilişkindir. Siyasetin bizatihi görevi budur. Farklılıklar aynı zamanda ideolojik olarak ayrılıkları doğurur. Bu o kadar olağan bir şeydir ki şöyle bir karşıtlık kurmak, “Ben bilimsel düşünüyorum. Ben pedagojik düşünüyorum. Ben bütünüyle politik ve ideolojik saplantılardan uzak bir biçimde davranıyorum ama sizin tamamen saplantılı birtakım ideolojik bakışlarınız var, o çerçevede bir iş yapıyorsunuz.” karşıtlığını kurmak, ilgili, bu cümleyi kuran kişiyi memnun edebilir, karşıya bir şey söylemez. Belki ben de şöyle bir cümle kursaydım, tam da dediğim gibi “Çağdaş, pedagojik, bilimsel bir tasarı getirdik kardeşim. Anlamıyorsunuz çünkü saplantılarınız var, CHP'yi de biliyoruz.” dese ydim belki karşılıklı birbirimizi daha iyi anlamış olurduk.

Stalin'in dediği gibi -“Beyler, ne olduğunu biliyoruz. Hadi işimize bakalım.” diyor- böyle bir yere varabiliriz; ama mesele bu değil. Hintli Şair Tagore'un güzel bir sözü vardır, “Gökte ay bir tanedir ama herkesin testisine bir ay düşer.” diyor. Herkes testisindeki ayı gökteki ay zannedebilir ama bizler fani insanlarız, ayaklarımız yeryüzüne basıyor, testimizdeki aya bakarak yolumuzu aydınlatmaya çalışıyoruz. Önemli olan böyle olduğunu bilmek ve bu eleştirel düşünceyle birlikte gökteki aya ve testideki aya bakarak yolumuzu bulmaya çalışmak. Benim de kastettiğim tam böyle bir şey.

“İdeoloji” sözü aynı zamanda biraz önceki yanlış anlamalar çerçevesinde konuşulunca aklıma yine Wittgenstein geldi, beni de Wittgenstein takıntılı biri zannetmeyin. Cambridge'te Russell'la - Bertrand Russell vardır, felsefeci- onunla birlikte aynı okulda hocadır Wittgenstein. Bir gün Russell'ın kapısını çalar, “Russell, intihar etmek istiyorum.” der. Russell soğukkanlı bir İngiliz, “Yine Wittgenstein'in hafakanları geldi.” der, “Söyle bakalım, niçin intihar etmek istiyorsun?” der. “Bunu sana zor anlatırım, lütfen odama gel.” der. Wittgenstein'in odasına çıkarlar. Wittgenstein başı iki elinin arasında derin derin düşündükten sonra “Bugün yolda giderken bir kaza gördüm.” der. “Neydi

kaza?" der Russell. "Bir bisikletliye bir araba çarptı." "Evet." der. "Sonra bisikletli düştü, araba biraz daha yürüdü.", "Evet.", "Bisikletli yaralanmadı ama kendisine çarpıp geçen bu arabanın sürücüsüne ayıp bir el işareti yaptı.", "Tamam, adam küfretmiş." der. "Fakat araba sürücüsü döndü, o da aynı işareti yaptı.", "Ne güzel, anlaşmışlar." der. "İşte bu yüzden intihar etmek istiyorum. Çünkü insanlar çok kolay anlaşılıyorlar, sadece bir işaretle bile anlaşabiliyorlar. Biz çıkıyoruz 'ontoloji', 'varlık', 'ideoloji', 'egemenlik', 'hegemonya', bir sürü lüzumsuz lafazanlık yapıyoruz. Bütün bu kütüphaneleri, kitapları dolduruyoruz. Çok rahat, çok sade, çok iyi anlaşılabilir, insanların anlaşacağı bir dünya var." Russell der ki: "Kardeşim, felsefe bir üst dildir, hayata ait değildir."

Felsefe tabii ki bir üst dil değil, bilim de değil. İdeolojiye ilişkin olağanüstü bir literatür vardır. Malum, mesele Napolyon döneminden başlar. Tracy diye bir adam, -kelimenin kök anlamı fikirler bilimi, fikir bilimi- farklı fikirleri mukayese ederek, herkes için doğru ve tutarlı olacak bir fikre varma iddiasıyla Napolyon hazretlerinin, Yeni Dünya fatihinin karşısına çıkmak ister, onun akıldanesi olmak ister. Böylelikle yeni bir dünya düzeni kurulacaktır, farklılıklar ortadan kalkacaktır, bilimsel bir düzen tesis edilecektir. Napolyon'a da ilginç gelir, onlara imkân verir fakat bir süre sonra bu ideologların sadece lafazanlık yaptığını görür, anlayamazlar. Kavram gözden düşer. Sonra Marx hatırlar. Marx ideolojiyi "yanlış bilinç" anlamında kullanır. Yanlış bilinç, yanlışsama; bizim bugünkü kullandığımız manada. Aslında hepimiz biraz burada Marxizan manada "ideoloji" kelimesine atıf yapıyoruz. "Sen yanlış bilinç içindesin.", "Hayır, sen yanlış bilinç içindesin." Lenin daha farklı bir anlamda kullanır. Neomarksistlerden Gramsci ve Althusser çok önemli katkılar sağlar. Şudur onların sağladığı katkı... Gramsci'nin hegemonya marifetiyle, Althusser'in... Biraz teknik bir ifadeyle gecenin bu vakti söylemek durumundayım çünkü daha iyi anlaşılması bakımından önemli. "İdeoloji, maddi hayat şartlarıyla hayalî ilişkilerin temsili." der. İnsan hangi maddi hayat şartları içinde yaşıyor ve zihninde ne tür hayaller, metaforlar var ise o çerçevede dünyayı görür. Dolayısıyla, her şey aslında ideolojinin içindedir. Gramsci, hegemonya marifetiyle bunu anlatır. Lakabı "Pepito", çok dramatik de bir hayatı olmuştur. Yani bilime saygı, aynı zamanda bu insanların hayatına saygıdır. Biraz önce düşünürken, 26 Nisan 1936 tarihinde tam Franco'nun cezaevinden tahliye edileceği günün sabahı ölmüş bir adamdır ve ideoloji bahsine çok ciddi katkılar yapmış birisidir. İdeolojinin aynı zamanda nesnellik, objektiflik, bilimsellik, bütün bunların ötesinde hepimiz için nasıl söz konusu olduğuna ilişkin ortaya bir literatür koymuştur. Sonuçta hiçbirimiz ideolojinin dışında değiliz.

Buradaki arkadaşların muhakkak feminist çalışmalardan haberleri vardır, özellikle sosyal demokrat gelenekten gelen arkadaşların gösterdikleri özel ilgi dolayısıyla, feminist çalışmanın ideolojiye ve politik olana dair o meşhur, aslında ulu orta kullanılan "Özel olan politiktir." lafını hatırlamak gerekir. Kastettikleri şudur: Sadece genel, kamusal, gruplara dayalı işler değil; insanların özel hayatlarına dair olup bitenler de aslında politiktir, ideolojiktir. Mesela 2 insan arasında, 2 genç

arasında, bütünüyle ruhani ve mistik olduğunu varsaydıkları aşk ilişkisi dahi ideolojiktir, bunun dışında değildir. Nasıl ideolojik?

ALİ ÖZGÜNDÜZ (İstanbul) – Aşkı karıştırmayalım.

MEHMET NACİ BOSTANCI (Amasya) – Öyledir. Çünkü onun arkasında o 2 insanın gelmiş olduğu toplumsallık çerçevesinde edindiği değerler vardır, kadına ve erkeğe bakış vardır, iktidar ilişkilerine dair değerlendirmeleri vardır. Bütün bunlarla birlikte insan hayata bakar. 2 insan arasındaki özel ilişki bile ideolojiden ve politik olandan varestedir. İnsan rasyonel, irrasyonel birçok unsurdan müteşekkildir. Hakikaten garip bir varlık. Bazen refleksler vardır. Tarkovsky bir yerde böyle çok ilginç bir refleks anlatır. İnsanları kurşuna dizeceklerdir. Yağmurlu bir gün, yerde su birikintileri var. Kurşuna dizileceklerden birisi ceketini çıkarır, katlar ve kuru bir yer arar koymak için, kuru bir yer. Biraz sonra da gidip duvarın önünde vurulacaktır. Böyle dramatik tablolar gerekmez, gündelik hayatımızda da aslında böylesine gösterdiğimiz refleksler vardır, rasyonellikle hiç ilgisi olmayan. Bunlar da ideolojinin kendisine dâhildir.

Çok teşekkür ediyorum, sağ olun.

MUHARREM IŞIK (Erzincan) – Sonuç Hocam?

MEHMET NACİ BOSTANCI (Amasya) – Sonuç şu: Hepimiz ideolojik bakıyoruz. Bunu bilerek ve böyle başkalarını da anlayabilmeye dayalı bir eleştirel bakışla müzakere edersek, “Sen ideolojiksın, ben değilim.” şeklinde değil de kim, neyi söylüyor, birbirimizi görebilme bakımından, o, müzakereye daha fazla katkı sağlar. Yoksa çok sentetik konuşmalar yaparız.

Teşekkürler.

BAŞKAN – Teşekkür ederim.

Sayın üyeler, değerli milletvekilleri, Sayın Müsteşar, değerli bürokrat arkadaşlarımız, basınımızın değerli temsilcileri; bugünkü gündemimizin sonuna geldik.

Şimdi, teklifin 6’ncı maddesini üyelerimizin oylarına sunuyorum: Kabul edenler... Kabul etmeyenler... Teklifin 6’ncı maddesi kabul edilmiştir.

Görüşmelerimize kaldığımız yerden devam etmek üzere yarın saat 15.00’te tekrar toplanmak üzere toplantıyı kapatıyorum.

Kapanma Saati: 22.03